

KHI TÔI LÀ PHÙ THỦY

Phần 2: CỐ HƯƠNG

Tên sách: Khi tôi là phù thủy.

Tên tác giả: thegioivananh

Năm viết: 2010

Năm xuất bản: chưa xuất bản

Đánh máy: thegioivananh, hatmit, quỳnh anh.

Sửa chính tả: thegioivananh

Chuyển sang E-book: thegioivananh.

Tôi là Gnashna, một tiểu phù thủy đã sống hơn hai năm ở thế giới loài người. Hiện nay tôi đang ở trong một tình thế vô cùng bí ẩn. Đối với một “teenager” có gì là bí ẩn nhỉ? Bạn trai? Oh! Không! Vậy là giận dữ ba mẹ rồi! Nhưng tất cả đều không đúng ở trường hợp của tôi. Tình trạng của tôi tệ hơn cả ngàn lần. Tôi đang bị bắt cóc. Hẳn câu chuyện này thật hài hước và khó tin. Bản thân tôi cũng thấy vậy! Thời đại này ai lại dư hơi đi bắt cóc một đứa bình dân như tôi cơ chứ! Ấy vậy mà, sự thật là: “Tôi bị bắt cóc”. Nhưng điều khó tin hơn nữa lại nằm ở những kẻ bắt cóc tôi. Họ là phù thủy. Phù thủy thật 100% đấy nhé! Họ đang giam cầm tôi ở thế giới phù thủy. Có nằm mơ tôi cũng không ngờ là mình lại rơi vào tình cảnh này.

Khi mở mắt ra, xung quanh tôi tối đen như mực, tôi đến mức thà nhắm mắt lại còn dễ chịu hơn. Có vẻ tôi bị nhốt ở đây một mình. Chứ chẳng khi nào tôi hò hét ồm ồm mà có một ai

đó lên tiếng. Theo dự đoán của tôi, căn phòng khá rộng và rất trống trải. Vì trong căn phòng này giọng tôi cứ vang vọng mãi quanh bốn bức tường. Nếu trước đây nửa tháng, đảm bảo tôi sẽ run như cây sậy. Vì tôi rất, rất, rất sợ ma! Chỉ từ ngày học kết nối trái tim tôi mới không còn sợ nữa. Tôi đã có đủ lý trí để trấn áp cơn sợ ngu ngốc của mình. Tôi nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe tiếng gió. Nothing! Tôi hoàn toàn không nghe thấy bất cứ điều gì. Một chút chuyển động nhẹ nhẹ cũng không! Ở đây không có gió. Vậy là tôi chắc chắn đang ở dưới tầng hầm của một căn nhà nào đó. Trên thế giới này ngoại trừ tầng hầm ra, không có nơi nào tĩnh gió đến vậy. Thực ra bị nhốt ở đâu không phải là chuyện quan trọng lắm. Vấn đề quan trọng nhất ở đây là không có gió. Tất cả mọi pháp thuật mà tôi có thể làm đều dựa vào làn gió. Làn gió là cầu nối đưa tôi đến với thế giới siêu nhiên. Giờ đây, tôi như Từ Hải chết đứng giữa trận tiền.

La hét, rên rỉ, kêu ca, than vãn tôi đã làm đủ cả nhưng mọi cố gắng của tôi thật vô ích. Một lúc, tôi lẩn đùng ra ngủ. Phải giữ sức khỏe chứ! Cứ vậy, thời gian qua đi. Tôi cũng chẳng biết thời gian trôi nhanh hay chậm, mà cũng chẳng biết mình bị giam ở đây bao lâu rồi. Không biết ba mẹ, con thần lẩn – cá sấu ra sao rồi nhỉ? Mọi người có khỏe không? Tôi nhớ nhà quá! Giá mà có cách gì trốn ra khỏi đây nhỉ? Tôi cố gắng lục lọi trong mớ kiến thức pháp thuật “thùng lỗ chỗ như cái rổ” của mình nhưng vẫn không thể tìm ra một phương pháp khả thi nào. Có lẽ phải chờ đôi phương có hành động rồi tính tiếp. Ngày xưa, cha ông ta có câu “lấy tĩnh chế động” mà!

Trong bóng tối tôi cố gắng cảm nhận một cái gì đó. Nhưng dường như cả thế giới này là trống rỗng. Tôi tự chuẩn bị cho mình một cái ghế, một cái bàn, một cái giường. Điều gì tới rồi sẽ tới!

Đột nhiên, cánh cửa mở ra, cả căn phòng hiện ra trong ánh sáng lờ mờ. Phải mất một lúc mắt tôi mới thích nghi được với ánh sáng. Đúng như tôi dự đoán. Căn phòng khá rộng và hoàn toàn trống trải. Cả căn phòng chỉ có hai người: một là tôi, một là ông ta. Không để ý đến tôi, ông ta biến ra một hàng ghế rất đẹp, xếp ngay ngắn ở giữa phòng. Ông ta ngồi xuống một cái. Ông gầy gò, ốm yếu tới mức tôi tưởng như ông ấy lọt thỏm trong cái ghế. Người ông ta thì toàn xương là xương. Ông ta quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu. Hình như cả ông ta cũng bị bắt cóc. Tôi tươi cười chào ông ấy:

- Chào ông ạ.

Ông ta tròn mắt nhìn tôi:

- Cháu...

Dĩ nhiên rồi, ai lại có thể tin nổi chuyện một cô bé như tôi lại bị bắt cóc.

- Cháu cũng bị bắt cóc giống ông thôi! Không hiểu nổi tại sao họ lại bắt cóc những con người không có gì nổi bật như chúng ta ông nhỉ?

Ông ấy không nói gì. Chắc ông ta vẫn còn sợ. người lớn gì mà nhát thế! Tôi thở dài;

- Không sao đâu ông. Đừng lo lắng quá. Giờ chúng ta đã có hai người, chắc chắn họ sẽ gặp khó khăn trong việc xử lý chúng ta đây.

- ...

Ngay cả tôi còn không tin vào những gì tôi nói thì làm sao người lớn lại có thể tin chứ! Ông ấy nhất thật nhưng ông ấy không phải là con nít. Giờ tôi nói gì tiếp đây? Mà dù tôi có nói gì thì chắc ông ta vẫn cứ im lặng. Cuối cùng, chúng tôi cứ ngồi đó bốn mắt nhìn nhau.

Một lần nữa, cánh cửa được mở ra. Có sáu người, cả nam lẫn nữ đi vào. Trông họ có vẻ mệt mỏi. Họ lần lượt ngồi vào những cái ghế mà ông ‘gầy gò’ đã mang tới. Vậy là chúng tôi đã có tám tù nhân.

Tôi ngồi yên ở góc của mình, dõi theo họ. Nãy giờ có khá nhiều người ra vào, họ mang theo mình một chút gió, một chút khí trời. Tôi nhắm mắt cảm nhận. Vẫn không đủ cho tôi trốn đi! Tôi thở dài. Tôi lại ngồi yên chờ đợi.

Một người trong nhóm mới tới cất tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Cháu có biết tại sao mình lại ở đây không?

Tôi gật đầu, khẽ nói:

- Cháu bị bắt cóc ngay tại nhà vào lúc nửa đêm.

Người ấy lắc đầu:

- Đó là phương tiện, là cách thức người ta đưa cháu đến đây. Còn ta muốn hỏi về lý do mà họ bắt cóc cháu.
- Do cháu là phù thủy. – tôi phỏng đoán.

Người ấy lắc đầu một lần nữa:

- Không phải! Họ muốn đưa cháu về nơi cháu đã cất tiếng khóc chào đời.

Khoan! Chẳng lẽ ý ông ấy là...

- Đây là tầng hầm nhà cháu ư?

“Hèn gì nãy giờ mình cứ thấy nó quen quen!”- tôi tự nhủ.

Ông ấy gật đầu:

- Từ giờ đến cuối đời, cháu sẽ ở đây. Cháu không được rời khỏi nơi này nửa bước. Cháu hiểu không?

Tôi lắc đầu:

- Tại sao ạ? Cháu không rõ lắm về bọn bắt cóc nhưng chắc chắn chúng không bắt cóc cháu ta chỉ để chúng ta sống ở nhà cháu suốt đời đâu!

Một cô gái trong số họ đột nhiên nổi điên. Ý tôi là điên đúng nghĩa đen ấy nhá! Cô ta hét lên rồi chạy lại túm lấy tôi. Cô ta gào vào mặt tôi:

- Tại sao mày không chết? Tại sao mày không chết như ba mẹ mày? Tại sao mày không chết?

Hai người đàn ông nhanh chóng đưa cô ấy ra khỏi phòng còn tôi thì chết lặng. Sao một tù nhân lại biết cha mẹ tôi chết? Sao cô ta lại hận thù tôi đến thế? Cái ánh mắt đầy sát khí của cô ta thật đáng sợ! Cô ta rất muốn giết tôi! Khoan! Mà sao họ lại có thể tự do ra vào thế nhỉ? Trừ phi... họ không phải là tù nhân. Vậy chẳng lẽ... . Tôi có thể cảm thấy cơ thể mình lạnh ngắt, trái tim ngừng đập. Chẳng lẽ tôi xui xẻo đến vậy sao? Bị chính kẻ thù của cha mẹ bắt cóc sao? Trái tim tôi ngùn ngụt lửa căm hờn. Chính bọn họ, những kẻ xấu xa! Chính bọn họ đã khiến tôi và các em trở thành trẻ mồ côi, khiến một gia đình hạnh phúc tan vỡ, khiến chúng tôi phải tha hương. Là bọn họ. À ha! Giờ chắc họ định giết tôi luôn ấy mà. Hay họ chờ bắt đủ ba chị em tôi rồi giết luôn một thể?

- Ta xin lỗi về cách cư xử của cô ấy. – một người đàn ông lên tiếng. Ông ta khẽ đánh mắt về phía cửa.

“Hừm! Lịch sự gớm nhỉ? Để tôi xem các người định diễn trò gì?”

Tôi khẽ liếc ông ta, không đáp.

Ông ta húng hắng ho rồi tiếp tục:

- Xem ra cháu đã đoán ra bọn ta là ai rồi phải không?

Tôi nhìn ông ta khinh bỉ.

- Bọn ta không phải là tù nhân. Và cháu cũng không phải tù nhân.
- Ồ vậy sao? Tôi sẽ không còn là tù nhân nữa ngay sau khi tôi chết chứ gì? Các ông nói đi, khi nào thì các ông giết tôi?
- Bọn ta không giết trẻ em, cô bé à! Hận thù không thể làm nên bất kì một hạnh phúc nào cả. Oan oan tương báo bao giờ mới hết? Cả chúng ta và cả cháu nữa nên bắt đầu một cuộc sống không còn bóng đen của quá khứ.

Thật mỉa mai! Không có bóng đen của quá khứ ư? Tôi bật cười:

- Vậy mà các người lại bắt cóc tôi đem về đây? Ông nghĩ tôi là con ngọc sao? Người lớn các người là những kẻ dối trá nhất mà tôi từng biết đấy!
- Cháu đừng hiểu lầm. Ta nói rồi mà. Bọn ta chỉ đưa cháu về nhà thôi. Cháu là phù thủy không thể lưu lạc mãi ở xứ sở loài người được. Xã hội ta đủ sức lo lắng cho cháu và các em của cháu. Cháu sẽ lại sống chung với các em trong ngôi nhà cũ của mình. Bọn ta đã đi tìm các em của cháu. Các cháu sẽ nhanh chóng đoàn tụ thôi.

“Bọn họ tính làm hại các em mình. Giờ phải làm sao đây?”

- Ta biết đây không phải là căn nhà vui vẻ với các cháu. Nó có những kí ức buồn nhưng chúng ta sẽ cùng nhau biến nó thành ngôi nhà hạnh phúc. Cháu có thích không?

“Họ đang nói về hạnh phúc cơ đấy! Họ đang dụ dỗ trẻ em sao? Họ tưởng tôi ngu chắc!”

- Nếu cháu hợp tác với chúng ta, cháu và các em sẽ có một cuộc sống yên bình. Nếu không, cả ba sẽ phải trả giá.
- Tôi tưởng các người không giết trẻ em?

Cái ông phì lữ ngồi trên cái ghế đáng thương gần cửa cầu nhàu:

- Chúng ta đang phí thời gian, công sức và cả tiền bạc cho những thứ nhảm nhí. Mẹ nào con nấy! Giết nó đi cho khỏi hậu hoạ về sau.
- Một ông giống hệt con cú vọ hùa theo:
- Đồng ý với ông Malmaht. Con bé này có vẻ rất lý lợm. Giữ nó lại kác nào “rước rắn vào nhà”. Giết nó đi.

Trừ ông “gây gò” và ông “đạo đức giả” ra, tất cả đều muốn giết tôi. Ba mẹ ở trên trời có linh thiêng xin hãy tha lỗi cho con. Con không hề tự ý trở về đây, mà là họ bắt con trở về đây. Con không hề có ý định giết họ để trả thù mà là họ muốn giết con. Con chỉ là tự vệ thôi. Moon ơi, xin lỗi cô. Con rất muốn thực hiện di nguyện của cô nhưng không biết sau trận này con có còn sống để mà làm nữa hay không. Con xin lỗi tất cả mọi người.

Tôi nắm tay thành nắm đấm, mạnh mẽ ngược nhìn lên. Ông “phì lữ” đã rút đũa phép ra. Hắn chĩa thẳng đũa phép vào tôi và bấm bấm một cái gì đó. Một tia sáng phóng thẳng vào người tôi. Thậm chí họ còn không cho tôi cơ hội để tự vệ nữa đấy. Thật công bằng! Chẳng lẽ tôi chết đơn giản như thế này sao? Thậm chí tôi còn chưa trả thù cho ba mẹ nữa. Tia sáng chạm vào người tôi. Tôi sắp chết!

Ừa? Sao âm áp vậy? Chết là tuyệt như vậy sao? Tôi cảm thấy như mình đang bay lên. Vậy là thiên đàng đang đón chào tôi. Đột nhiên có một sức mạnh chạy dọc sống lưng tôi, len lỏi khắp cơ thể tôi. Cảm giác này giống như cảm giác ở hồ Lưu Ly. Tôi chợt nhớ ra. Viên ngọc! Tôi mở bừng mắt. Quả nhiên tôi chưa chết, Vàng sáng Lưu Ly đang bao bọc tôi. Vàng sáng trở thành một bộ giáp vô cùng vững chắc bảo vệ tôi khỏi cơn mưa lời nguyền đang lao vun vút về phía tôi. Không chỉ thế, nó còn xoá đi cảm giác hận thù đang đốt cháy trái tim tôi. Vàng sáng trả lại cho trái tim tôi sự thanh bình vĩnh cửu như khi ở bên các thiên thần gió. Tôi lại có thể bình tĩnh suy nghĩ. Tôi có thể lợi dụng họ tìm hai đứa em. Tôi từ từ lại gần bọn họ, nói:

- Các người sẽ phải trả giá cho cái chết của ba mẹ tôi nhưng không phải bây giờ.

Hiên ngang, tôi rời khỏi phòng. Căn nhà của tôi vẫn như ngày nào, vẫn kiểu kiến trúc Gothic của Pháp. Căn nhà với những cây cột cao vun vút được trạm trổ cầu kì nhưng rất tinh

tê, với những mái vòm cong cong duyên dáng đan xen lẫn nhau đều tăm tắp. Mẹ tôi từng nói: “Những cây cột là kiến trúc thể hiện sự uy nghiêm, hùng vĩ. Nhưng những cây cột theo kiểu Gothic thì không chỉ có thế. Những cây cột Gothic vừa mang nét mềm mại, thân quen nhưng lại không hề mất đi sự uy vũ của mình. Nhưng con biết không? Những cây cột này không phải là điều mẹ thích nhất ở kiến trúc Gothic. Con biết tại sao những cây cột ấy không mang vẻ cứng nhắc không? Chính là nhờ những đường cong đấy! Những cây cột tròn tròn, mềm mại như những con rồng uy phong đang uốn lượn giữa mây xanh. Những vòm mái trải dài, trải dài, cứ như trải dài đến vô tận mang lại cho chúng ta cảm giác linh thiêng huyền bí. Những bức tranh trên kính như là những đoá hoa rực rỡ đua nhau khoe sắc điểm tô cho căn nhà. Con có chú ý không? Cách các nhà thiết kế đan xen giữa đường thẳng và đường cong mới chính là tinh hoa rực rỡ nhất của Gothic. Cách kết hợp ấy đã lột tả được linh hồn nước Pháp. Một linh hồn quật cường, bất khuất nhưng cũng không kém phần tinh tế, duyên dáng, ấm áp và hài hước.

“

Tôi bật khóc. Dưới mái nhà này những kí ức đang rủ nhau sống lại. Mọi chuyện như mới chỉ ngày hôm qua. Những lúc khóc, những lúc cười, những buổi học, và cả tuổi thơ tôi! Nếu không có ngày ấy thì tốt biết bao.

Hôm ấy, ba mẹ gọi chúng tôi xuống họp mặt gia đình. Tôi rất háo hức vì lần đầu tiên tôi được ba mẹ đối xử như người lớn. Tôi chạy như bay xuống cầu thang. Ba mẹ rầu rầu báo cho chúng tôi một hung tin. Chúng tôi sẽ bị đưa đến thế giới loài người và sẽ sống như những con người bình thường mãi mãi. Dường như đâu đây, giữa bốn bức tường này lại vang lên lời mẹ dặn: “Mãi mãi con không được trở về thế giới phù thủy.” Ngay lúc đó tôi không hiểu “đầu cua tai nheo” ra làm sao. Mới hôm qua, cả nhà chúng tôi còn vui vẻ quây quần lên kế hoạch tương lai. Mà nào có ai nhắc tới cái thế giới loài người chỉ có trong sách vở ấy. Tôi tròn mắt hỏi mẹ: “Tại sao?”. Mẹ nhìn chúng tôi bằng đôi mắt đầm lệ, đáp: “Hãy sống cho hạnh phúc các con nhé!”.

- Họ tới! –Ba tôi thông báo. Ông chạy ngay ra cửa, Tay vẫn lăm lăm cây đuă phép.

Mẹ nhìn theo bóng cha trong giây lát, rồi quay lại với chúng tôi. Không kịp lau nước mắt, mẹ lần lượt đưa Oashna và Hnimgnoud vào vòng tròn phép thuật. Trong chớp mắt, chúng lần lượt biến mất. Mẹ nhìn tôi bằng đôi mắt da diết buồn:

- Hứa với mẹ, Gnashna. Con sẽ không trả thù.

Tôi lúc đó còn chưa hết kinh hoàng, không nói được gì. Thấy tôi chần chừ, mẹ nghiêm khắc bảo:

- Hứa đi, Gnashna.

Tuy đầu óc ong ong tôi vẫn nhớ rõ ràng tôi đã hứa:

- Dạ, con hứa.

“ Rằm”.

Một tia sáng xanh loé lên. Bỏ tôi ngã xuống. Mẹ hốt hoảng đẩy tôi vào vòng tròn. Tôi không thấy gì nữa nhưng văng vẳng bên tai vẫn còn tiếng mẹ thét lên một cách hãi hùng. Cái cảnh ấy, có lẽ suốt đời tôi không thể quên. Hơn một năm sau, những hình ảnh ấy vẫn cứ mãi trở về trong giấc mơ của tôi.

Có lẽ, ba mẹ tôi mất ngay tại căn phòng này. Tôi nghe tiếng chân người đuổi tới đằng sau. “Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi!”- tôi tự nhủ. Nghiêng tai nghe tiếng gió, tôi hoà mình vào làn gió bay đi.

Trời đêm tối đen như mực. Gió vẫn thổi và mây vẫn ca.

Tôi có thể trở về nhà ngay bây giờ nhưng tôi lại không thể làm thế. Họ sẽ lại tới và sẽ tìm cách giết gia đình tôi. Một lần nữa, tôi rơi vào cảnh có nhà mà không thể về. Một mình giữa đêm tối, tôi chợt nhận ra tuổi thơ tôi đã kết thúc thật rồi. Vào tuổi mười bốn tôi đã phải nói lời từ biệt với tuổi thơ của mình. Trước mắt tôi là một trận chiến sinh tồn đầy cam go và chết chóc.

Làn gió đặt tôi xuống cửa sổ của một lâu đài lớn. Cả toà lâu đài đều đang chìm trong giấc ngủ, Tôi ngồi vắt vẻo trên cửa sổ lầu ba, một mình nhìn ngắm bóng đêm. Xa rời làn gió, cảm giác hận thù lại trỗi dậy trong tôi. Tôi phải nghĩ cách bảo vệ các em mình. Chúng còn quá bé. Em gái Oashna của tôi mới vừa tròn mười tuổi. Còn thằng Hnimgnoud mới có mười hai. Tuổi thơ của các em đã có quá nhiều sáo trộn. Bọn chúng đã cướp đi tuổi thơ của tất cả chúng tôi.

Đột nhiên, tôi bị mất thăng bằng. Cũng may tôi té về phía sau, chứ té về phía trước thì xong rồi! Tôi lồm cồm bò dậy và chợt nhận ra mình đang ở trong căn phòng phái đằng sau cửa sổ. Đây quả là một căn phòng đẹp, mang phong cách quý tộc châu Âu, được trang trí rất độc đáo.

- Cô thật bất lịch sự.

Tiếng một người con trai vang lên phái sau lưng tôi. Hấn làm tôi rụng hết cả quả tim. Vừa thủ thế, tôi vừa quay lại.

Là anh! Thiên sứ! Anh không còn hiện ra mờ mờ, ảo ảo giữa những đám mây nữa. Anh đứng trước mặt tôi là một con người thực sự bằng xương, bằng thịt. Anh cầu nhàu:

- Cô ngã đè lên người tôi mà không thèm hỏi han một câu. Giờ lại trở mặt ra nhìn như vậy, chả lẽ cô chưa học phép lịch sự bao giờ sao? Hay cả đời cô chưa thấy con trai bao giờ?

Tôi ngu ngơ hỏi:

- Anh là người à?

Giờ đến phiên anh tròn mắt nhìn tôi kinh ngạc:

- Trông tôi có chỗ nào không giống người ư?

Tôi lắc đầu.

- Vậy sao cô lại hỏi như thế?
- Vì trông anh giống thiên sứ.

Anh đứng hình trong giây lát rồi nhìn tôi tò mò, hỏi:

- Cô nhìn thấy thiên sứ rồi à?

Tôi gật đầu:

- Trông anh ấy y hệt anh.

Mặt anh ta có chút biến sắc nhưng ngay sau đó anh ta phá ra cười:

- Cô mới giống một cô gái khủng đấy. Nửa đăm, nửa hôm ngồi vắt vẻo trên cửa sổ nhà người khác. Lại còn hỏi chủ nhân căn nhà có phải là thiên sứ không? Tôi nói cho cô biết cả thế giới này không có ai nhìn thấy được thiên sứ cả chứ đừng nói là tám chuyện như vậy.

Anh lại cười một tràng nữa. Đúng là một khởi đầu tệ hại! Tôi thở dài, hỏi:

- Vậy anh tên là gì?
- Nosgnab. Còn cô?
- Gnashna. Rất vui được làm quen với anh.

Anh ta cười. nụ cười của anh ấy thật ấm áp, xua tan đi những hận thù trong trái tim tôi.

- Rất vui được làm quen với cô. Mà tại sao cô lại ngồi trên cửa sổ phòng tôi vậy? Nguy hiểm lắm cô biết không?

Tôi cười thật tươi:

- Có lẽ là để gặp được anh.

Khuôn mặt anh ấy có chút ửng hồng. Không biết có phải do ánh lửa không nhưng tôi thấy lòng mình thật ấm áp. Chúng tôi đứng đó nhìn nhau rất lâu. Một cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng tôi.

- Này, chúng ta lại ghé ngồi đi. Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nói chuyện như thế này sao? – Anh cười tinh nghịch.

Tôi nhú mày trả lời:

- OK! Nhưng em sẽ ngồi gần lò sưởi.

Anh là một phù thủy chứ không phải một thiên sứ. Hơn thế nữa anh còn là cháu đích tôn của một dòng họ phù thủy rất nổi tiếng: Băng tộc. Anh nói chữ băng có nghĩa là băng giá nhưng tôi sẫm soi mãi vẫn chẳng tìm thấy một chút giá băng nào cả. Năm nay anh mười tám

tuổi. Một độ tuổi thật đẹp mà tôi vẫn luôn ước ao. Nhưng sự thật tôi mới chỉ mười bốn mà thôi.

Ngán ngẩm, tôi càu nhàu:

- Anh thì sướng rồi! Biết bao giờ em mới mười tám tuổi!

Anh cười cười đáp:

- Sắp rồi cô bé ạ. Bốn năm trôi qua nhanh lắm.

Trời sáng, anh ngỏ ý đưa tôi về. Tôi lắc đầu từ chối.

- Tại sao? – Anh hỏi.
- Vì em cũng chưa biết nên đi đâu tiếp theo. – Tôi mỉm cười.

Anh ngạc nhiên:

- Nhà em đâu?

Tôi toe toét cười:

- Em không có nhà. Em là thiên sứ xuống trần gian để gặp anh.

Anh nghiêm mặt nói:

- Thôi đừng đùa nữa. Để anh đưa em về.

Tôi cười sắc súa:

- Em không có nhà thiệt mà.
- Nếu vậy em có thể ở lại đây cô bé. Nguyên căn nhà này chỉ có một mình anh sống thôi.

Đây là một căn nhà rất lớn, vậy mà anh ở đây chỉ có một mình thôi sao? Chắc anh buồn lắm. Tôi vui vẻ trả lời:

- OK! Nhưng anh phải hứa một điều.
- Điều gì?
- Phải giữ bí mật chuyện em ở đây.
- OK.

Anh chọn cho tôi một căn phòng rất đẹp. Qua cửa sổ căn phòng tôi có thể thấy cả thế giới lung linh. Ban ngày anh phải đến trường, chỉ có buổi tối anh mới ở cạnh tôi mà thôi. Mới đầu, tôi dành thời gian để đọc hết cuốn sách bảo bối của ông rồi đến cái thư viện khổng lồ của nhà anh. Nhưng cuộc sống như vậy thật là buồn tẻ. Buổi tối, anh dạy tôi pháp thuật. không biết từ bao giờ tôi đã dành cả ngày để ngóng anh về. Cứ thấy chuông điểm năm giờ chiều là lòng tôi lại vui như mở hội.

Một ngày đẹp trời, anh bảo tôi đi học. Tôi rất ngạc nhiên vì tôi chưa đi học bao giờ. Rất ít khi anh kể chuyện ở trường cho tôi. Chủ yếu, anh nghe tôi huyền thuyên là chính. Tôi vẫn dành khá nhiều thời gian để kết nối tìm cách em. Nhưng thế giới quá mệnh mông, chẳng khác nào tôi đang mò kim đáy bể. Hình như bọn họ cũng chưa tìm được em tôi. Thôi thì hãy để cho ahi đứa sống thật hạnh phúc. Còn tôi cũng đã đến lúc phải hoà nhập vào thế giới phù thủy rồi. Thế là tôi đi học. Để tránh sự truy tìm của bọn họ, tôi biến mình thành một cô gái cực kì xấu xí. Mỗi lần thấy tôi như vậy anh lại cười:

- Này, vịt con xấu xí, em đã chuẩn bị xong chưa?

Tôi lại đùa:

- Hình như em vẫn còn đẹp quá anh nhỉ?

Anh cười trêu mền véo mũi tôi:

- Cô nhóc này quậy quá.

Tôi làm mặt xấu với anh. Cả hai cùng phá ra cười.

Nếu như muốn miêu tả chính xác cuộc sống của tôi ở trường tôi chỉ có thể dùng một từ: “khủng khiếp”. Về bài học tôi phải rất vất vả mới theo kịp bài trên lớp. Tôi thì không biết gì nhiều về phép thuật. Ngày xưa ông nội mới chỉ dạy cho tôi mỗi phép biến thôi. Nhưng một cô bé mười bốn tuổi mà học lại chương trình của đứa nhóc chín tuổi thì là một sự sỉ nhục. Chính vì thế, tôi vào học lớp 5 với chương trình của những đứa 13 tuổi. Nghĩa là ở trường, tôi chỉ mới 13 tuổi và là cô bé xấu nhất trong lịch sử thành lập trường. Mặc dù đã học thật lại một lớp nhưng chương trình là quá nặng đối với tôi. Thành ra đêm đêm, anh đều phải kèm tôi học. Ở trường, mấy đứa nhóc lớp tôi còn đặt hẳn một bài về mĩ mai tôi:

Này, cô bạn kia,

Đố cô, ai là người xấu nhất trường mình ?

Dĩ nhiên là Lịch Bạch lớp mình!

Này, anh bạn kia,

Đố anh, ai là người ngốc nhất trường mình ?

Còn ai ngoài lịch Bạch xương to!

Này, bà con ơi,

Đố mọi người ai điên nhất trường mình?

Ồh, ồh ,oh, Lịch Bạch chứ ai!

Câu khẩu hiệu mọi người thường hét lên khi tôi đi ngang qua là:

“Lịch Bịch! Lịch Bịch! Ưc ịch! Ưc ịch! Đã uống thuốc chưa?”

Thực ra, ở trường, tôi tên là Hnilhcib nhưng đã bị mấy đứa “chỉ đứng sau ma quỷ ấy” sửa lại thành Lịch Bịch. Ngày xưa, tôi luôn cho rằng câu ”nhất quỷ , nhì ma , thứ ba học trò” là câu nói quá. Nhưng giờ, tôi đã hiểu rằng câu đó **tuyệt đối** đúng! Thời gian đầu, nghe mấy đứa bạn học trêu trạo, tôi tức quá lao vào đánh tụi nó. Nào ngờ đâu, ngày hôm sau bài về đã được nối thêm đoạn: “Này, bà con ơi...”. Sau này, tôi ngao ngán mặc xác bọn nó luôn.

Ngược hẳn với tôi, ở trường, Nosgnab lại là hot boy đấy. Mọi người kính nể anh ấy dữ lắm. Nhưng tôi lại thấy nó giống xun xoe hơn. Mà anh ấy cũng thấy như vậy! Cuộc sống ở trường là địa ngục đối với cả hai chúng tôi theo hai kiểu khác nhau. Không ít lần anh ấy bảo tôi để anh ấy giải quyết chuyện ở trường giúp tôi, nhưng tôi không chịu. Thực ra sống như vậy cũng có nhiều thứ vui lắm.

Tôi nói:

- Chuyện con con vậy không cần phải lo đâu anh. Đừng để bọn họ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta. Không đáng đâu!

Thế là anh ấy lại thôi.

Đạo này bọn chúng tăng cường lực soát để tìm kiếm tôi. Họ lục soát cả trong những cánh rừng rậm rạp, kì quái, những hang đá sâu hun hút. Có nhiều người trong số họ phải bỏ mạng vì những cuộc tìm kiếm đó. Vậy mà họ vẫn không từ bỏ. Dù nằm mơ, họ cũng không thể ngờ rằng tôi không hề trốn đi mà còn ngang nhiên học tập cách sử dụng phép thuật nữa. Dần dần tôi thấy thương cho những kẻ đang tìm kiếm tôi. Họ cứ chết dần chết mòn một cách vô ích. Họ thực sự rất dũng cảm. Nhiều người là người tốt. Vậy tại sao họ lại muốn giết tôi? Thực ra trước kia đã có chuyện gì?

Ngày 7-8,

Đạo này những câu hỏi về quá khứ càng ngày càng thôi thúc tôi. Họ ngày càng tiến vào những nơi” rừng sâu nước độc”, Số người chết ngày càng nhiều. Điều gì, đã cho họ sức mạnh quyết tâm để có thể lao mình vào chỗ chết như thế? Tôi đã tìm hiểu , dò la nhưng hầu như không thu lượm được gì. Tất cả như chưa từng xảy ra. Dường như chưa từng có vụ thảm sát gia đình tôi trên trái đất này. Đây là một vụ bùng bít thông tin có hệ thống. Gia đình tôi dù sao cũng là một gia tộc nổi tiếng cơ mà. Nghĩa là kẻ đứng sau vụ này không đơn giản là thù oán cá nhân mà chắc là có dính dáng vào cả chính quyền. Trước mắt tôi là trùng trùng, điệp điệp những khó khăn. Càng đâm đầu vào tôi càng cảm thấy sợ. Tôi chỉ có một mình để đi tìm sự thật. Dường như tôi quá cô đơn, quá lẻ loi giữa thế giới này. Nhìn quanh quất tôi chỉ thấy mình đứng trên một đỉnh tháp cao vút bị bao quanh bởi cả rừng rậm độc.

Một tối nọ, sau gần sáu tháng tìm kiếm không đạt kết quả, tôi lân la hỏi Nosgnab:

- Anh ơi! Em nghe nói, cách đây hơn hai năm có một vụ thảm sát cả Minh tộc. Có thiệt không anh?

Anh ấy tròn mắt nhìn tôi:

- Cả trăm năm nay làm gì có vụ thảm sát nào! Minh tộc lại là một dòng họ lớn nên càng không thể. Suốt mấy năm nay, họ đi chu du khắp thiên hạ chứ làm gì có ai chết.

Anh xoa đầu tôi, tình nghịch nói:

- Cô bé này, cái gì cũng không biết! Đừng có hể ra đường là bị người ta lừa như thế chứ!

Tôi khẽ cười:

- Thế giới này kì lạ hơn thế giới trước kia em sống nhiều.
- Thế giới trước kia em sống ư?- Anh tròn mắt nhìn tôi:
- Chẳng lẽ em là thiên sứ thật sao?

Tôi phì cười

- Chẳng phải anh đã từng nói với em sao? Nếu em là thiên sứ anh không thể nhìn thấy em chứ đừng nói là tám chuyện với em.

Anh buông lửng một câu

- Ừ nhỉ!

Anh trầm ngâm một lúc rồi hỏi tôi:

- Vậy trước kia em ở đâu?

“ Ở đâu?” Làm sao em có thể nói khi em chỉ là kẻ mang xui xẻo, chết chóc đến với anh?
Tôi cười cười:

- Bí mật! Nhưng dù đến từ đâu đi nữa, thì chính các thiên sứ đã bỏ em lại trước cửa nhà anh.

Anh nhìn tôi. Cái nhìn rất khó hiểu. Nhưng anh không hỏi tiếp về chuyện này nữa. Anh là thế: luôn luôn biết nghĩ cho người khác. Anh luôn luôn rất tuyệt vời! Tôi rất thích những giây phút bên anh, mọi âm u, phiền não đều tan biến. Động lại trong khối óc và trái tim tôi là niềm hạnh phúc vô bờ. Tôi đã từng dầm mưa đến ốm, chỉ để nhìn thấy anh. Tôi đã từng trông mong được thấy cái bóng mờ ảo của anh. Ngay từ lần đầu tiên anh xuất hiện giữa lớp bụi hồng, anh đã là người xoa dịu những nỗi đau của tôi. Chính vì vậy tôi mới gọi anh là Thiên Sứ.

Ngày 9-9,

Sinh nhật xa quê luôn rất buồn. Nay, tôi sinh nhật ở chính nơi chôn nhau cắt rốn lại càng buồn. Nhìn mây bay, nghe gió thổi, ngắm lá rơi buồn lại thêm buồn. Trước đây, sinh nhật cả nhà luôn cùng nhau đi du lịch, còn giờ đây tôi ngồi giữa đêm đen, nhắm hát happy birthday

một mình. Tôi quyết định tự tặng cho mình một món quà sinh nhật. Đêm nay, tôi sẽ tắt về nhà xem ba mẹ thế nào rồi. Tôi nhớ họ quá. Nếu chỉ sống bằng lý trí, những nỗi đau sẽ ngày một sâu thêm. Lắng tai nghe tiếng gió, tôi cùng các thiên sứ gió bay về nhà. Hãy để tôi quên đi những lo lắng, hận thù, tính suy dù chỉ trong một đêm.

Căn nhà nhỏ của tôi vẫn vậy. Nó không khác chút nào so với hồi tôi còn ở đó. Khi nhắc thấy bóng căn nhà, trái tim tôi thổn thức. Tôi ngồi từ xa nhìn cánh cổng, cái hiên quen thuộc, nhớ những ngày tháng êm đềm trong căn nhà ấy. Tất cả là một nỗi nhớ mong da diết. Tôi như nghe văng vẳng bên tai tiếng ngôi nhà đang gọi: "Gnashna ơi, mau trở về nhà! Mọi người đang ngóng chờ con!" Tôi như muốn gào lên: "Con về rồi! Con đã về đây rồi!" Không được tôi phải vào nhà. Hoà vào làn gió, tôi len qua khe cửa. Chắc giờ này cả nhà đã ngủ. Tôi sẽ hôn lên trán ba mẹ và chúc ba mẹ ngủ ngon

Khác hẳn với dự đoán của tôi, trong phòng khách lung linh ánh nến. ba mẹ, Neityuht và anh Yuhcud đang hát bài Happy Birthday. Giữa cái bàn xinh xinh là một ổ bánh sinh nhật hình ngôi sao rất lớn được cắm đúng mười lăm cây nến. Hát xong, không một ai chịu thổi nến. Tất cả đều nhìn ánh nến lung linh nhảy nhót. Rất lâu sau, nến sắp tàn, cũng không ai thổi nến. Mẹ tôi và Neityuht bật khóc. Tôi ước một điều ước rồi cùng làn gió thổi tắt nến. Mẹ tôi và Neityuht càng khóc nhiều hơn:

"Con bé chết thảm quá! Nó dễ thương đáng yêu như vậy tại sao lại chết? Tại sao chúng ta lại tổ chức cái chuyện đi ngu ngốc ấy? Nếu không đi chúng ta đâu mất nó."

Nếu còn ở lại, tôi sẽ không thể ngăn mình hét lên: "Mọi người ơi, con chưa chết đâu!" Tôi bỏ rơi trong không khí hai tiếng: "xin lỗi". Theo làn gió tôi chạy ra khỏi nhà. Đi được khoảng một khu phố tôi oà khóc. Tôi khóc như khóc thay cho cả phần đời còn lại, Tôi dốc hết cả tâm can ra mà khóc. Trái tim tôi quặn thắt. Tôi muốn trở về nhà!

- Quả nhiên là em.

Tôi ngẩng đầu lên. Yuhcud! Anh đang thở dốc. Tôi quệt nước mắt hỏi:

- Sao anh ở đây?

Anh cười nhạt:

- Em quên rồi sao? Anh luôn đoán được suy nghĩ của em mà. Không ai trên thế gian này có thể hiểu em hơn anh.

- Nhưng em đã chết!

- Một phù thủy có thể chết bằng lý do lãng xẹt đó sao? Bị hổ vồ mất xác! Thật nực cười.

Anh cười mỉa. Nụ cười buồn của anh luôn làm tim tôi xao động. Anh như một vị quân vương thông minh, uy vũ. Từ người anh luôn toát ra một thần thái quý tộc bất kể anh đang ở trong hoàn cảnh nào.

- Nhưng sao anh biết em trở về?

Anh cười nửa miệng:

- Liệu có làn gió nào có thể ủa tới thổi tắt nến rồi lại ù té chạy đi không nhỉ? Anh nhìn tôi: “Anh có suy luận của một người bình thường cô bé ạ!”

Tôi đứng dậy. Đã đến lúc phải về rồi. Trời sắp sáng.

- Em đi đây! Anh đừng nói cho ai biết về cuộc gặp này nhé!

Anh túm chặt tay tôi:

- Em đi đâu?
- Anh buông em ra đi. Gnashna đã chết rồi!
- Anh là nô lệ, một nô lệ của em. Nếu em đã quên thì giờ hãy nhớ. Anh sống là để bảo vệ em!

Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng, tim đập loạn xạ. Tôi quay đầu đi để anh không nhìn thấy, lí nhí nói:

- Em không muốn anh là nô lệ của bất cứ ai. Anh hãy cứ là chính anh. Em sẽ ổn thôi. Thật đấy!

Liệu tôi có ổn như thế hay không nhỉ? Nói nghe sao dễ quá nhưng tôi biết rõ cái chết đang ở cạnh tôi. Chỉ một chút sai lầm tôi sẽ trả giá bằng cả tính mạng.

- Em đang nói dối Gnashna à. Em đừng hy vọng nói dối anh. Em đang gặp khó khăn. Chắc chắn em đang gặp khó khăn.
- Em không sao thật mà!

Không muốn tiếp tục câu chuyện mà chắc chắn sẽ thua, tôi hoà vào làn gió thoát khỏi bàn tay ấm áp của anh. Tôi nghe tiếng anh nói với theo:

- Gnashna, anh nhất định sẽ tìm ra em!

Tôi về tới nhà là lúc 4 giờ. Trời vẫn còn tối. Thả mình trên giường, tôi có một giấc ngủ ngắn đầy mộng mị. Trong giấc mơ, tôi đã hét khản cả cổ, năn nỉ gầy cả lưỡi để Yuhcud quên đi cái chuyện nô lệ, nô liếc đáng ghét đó. Hoàng tử của tôi không thể làm nô lệ được. Nhưng cũng trong giấc mơ tôi thấy mình cười rất tươi. Câu nói: “Anh sống là để bảo vệ em!” cứ vang vọng mãi trong những giấc mơ.

Ngày 30-12,

Cả tuần nay trường pháp thuật L& D của chúng tôi nhộn nhịp cả lên. Nguyên nhân chính là vì hôm nay: ”Lễ hội mùa đông”. Ở thế giới loài người, những ngôi trường chỉ tổ chức lễ hội mùa xuân thôi. Không biết lễ hội mùa đông khác lễ hội mùa xuân nhiều không nhỉ? Tôi có hỏi

Noshnab thì anh ấy bảo: "thú vị lắm! Chờ rồi biết." Tôi mong mỗi từng ngày từng giờ đến lễ hội mùa đông. Hồi ở trường cũ, lễ hội là ngày được mong đợi nhất trong năm. Vào lễ hội chúng tôi thường dẹp bãi vở qua một bên, cả tuần chúng tôi đắm chìm trong không khí xuân, trong rượu nhẹ, trong các bài hát truyền thống và nhất là trong các trò chơi dân gian. Nguyên tuần chúng tôi chạy nhảy, hò hét ầm ĩ từ khu phố này đến khu phố khác, từ sáng sớm cho đến nửa đêm. Chúng tôi thương gọi đó là "Tuần lễ thiên đường"

Tôi dậy từ rất sớm. Tôi mặc bộ dạ phục mùa đông chạy nhảy khắp nhà. Bộ đồ thật đẹp. Này nhé, áo trắng như tuyết, bên trên có đính rất nhiều kim tuyến lấp lánh, lấp lánh. Tôi nghe Noshnab nói bộ đồ được may theo ý tưởng một bông tuyết cách điệu với phong cách cung đình. Tuy là bộ đồ được may cho toàn trường nhưng tôi thấy như nó được thiết kế cho tôi vậy. Đây là bộ đồ tôi mặc đẹp nhất từ trước tới giờ. Tôi thích bộ đồ đến nỗi không biết Noshnab đã đứng sau lưng từ lúc nào. Tôi chỉ nhận ra sự có mặt của anh khi anh cất tiếng:

- Em mặc bộ này trông không khác gì thiên sứ
Tôi cười cười

- Vậy có đẹp không anh?
Anh nhún vai:

- Là thiên sứ xấu nhất thiên đình
Tôi tức tối nhìn anh hậm hực:

- Xấu thì kệ người ta , ai mướn nhìn?
Tôi quay người chạy vào phòng.

Anh chạy theo chụp lấy tay tôi:

- Con gái mà giận dỗi trông rất xấu đấy
Tôi gắt gỏng:

- Thì vốn dĩ em là vẹt con xấu xí mà

- Thôi nào, vẹt con đáng yêu đừng giận nữa nhé. Nếu không em sẽ trễ buổi khai mạc đó
Quả nhiên chúng tôi bị trễ. Nhưng nguyên nhân trễ lại rất bất ngờ. Số là để khỏi trễ, chúng tôi cuời chỏi thần đến trường. Ngồi trên cán chỏi, cảm nhận một làn gió đang mơn man đùa giỡn. Tôi phải vận hết nội công để ngăn bản năng muốn đi cùng với gió. Thiếu tập trung, tôi đã điều khiển chỏi một cách "kinh dị". Hậu quả của sự kinh dị đó là tôi và cái chỏi bị treo tòng ten trên đỉnh ngọn cây. Noshnab đã rất vất vả mới có thể lôi tôi xuống. Bộ dạ phục xinh đẹp giờ nát như tương. Tôi gần như chết đứng khi nhìn bộ dạng của mình trong gương. Gương mặt vốn dĩ xấu giờ còn trầy xước và rướm máu. Quần áo thì cứ y như bị bom bắn phá vậy. Tôi nghĩ mình cứ như mới chui ra từ trận chiến đấu ác liệt nào đó chứ không phải đi dự lễ hội.

Vì còn bận việc ở trường nên sau khi chắc rằng tôi ok thì anh ấy đi ngay. Để an ủi tôi, anh hứa sẽ kiếm cho tôi một bộ dạ phục khác. Nhưng chẳng lẽ tôi ngồi ở nhà trong khi lễ hội đang diễn ra tưng bừng sao? Không bao giờ! Tôi mặc bộ đồng phục bình thường và nhanh

chóng tới trường.

Khắp nơi tuyết trắng tinh. Tôi rất thích màu trắng của tuyết. Một màu trắng tinh nguyên thanh khiết, một màu trắng của thần linh. Giữa khung cảnh trắng từ đầu tới chân, trắng từ trong ra ngoài ấy, tôi thật nổi bật với màu xanh da trời và dĩ nhiên đây là cơ hội tốt cho mấy bài vẽ vang lên khắp trường

Kết thúc buổi lễ khai mạc cũng là lúc tôi vào hội trường. Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi. Hic! Nhục nhã quá! Tôi “len lén” đi ra giữa ánh mắt kinh ngạc và những lời đàm tiếu của mọi người. Tôi hạ cánh tại một góc cây Thanh Mai già. Bây giờ cái cây đã bị phủ một lớp tuyết dày. Thoạt nhìn mọi người sẽ nghĩ rằng giờ chết của cây mai đang đến nhưng thực ra trong lớp vỏ xù xì, méo mó ấy là cả một ý chí vươn lên một cách mãnh liệt. Cái cây thì thầm với tôi về kế hoạch trở bông ngay sau mùa tuyết của mình.

Ngồi chưa ấm chỗ thì có một phụ nữ tiến lại chỗ tôi. Tôi nhận ra cô ta. Cô ta ngồi hàng ghế đầu, ngay sát cánh cửa ra vào. Từ hồi nãy, cô ta đã nhìn tôi chằm chằm đầy kinh ngạc. Lúc đó tôi đoán có lẽ vì cô ấy không thể tin lại có một đứa vô kỉ luật như tôi vào khi buổi lễ kết thúc lại còn không thêm mặc dạ phục. Nhưng chẳng lí nào một vị khách mời lại có nhã ý thay thầy cô giáo dạy lại tôi đâu. Tôi nghĩ lí do duy nhất là cô ấy muốn kiếm một chỗ yên ắng và thoáng mát để quên đi cái hội trường đông đúc trong kia.

Cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi. Cô ấy là một người phụ nữ trung niên nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp của tuổi hai mươi. Nếu cô ấy không ăn mặc như vậy dám tôi làm cô ấy là học sinh của trường lắm. Nhưng trẻ không phải điều nổi bật nhất ở cô ấy mà là vẻ đẹp. cô ấy đẹp rạng rỡ đến mức những tưởng cô ấy là sản phẩm của máy vi tính. Chắc hẳn cô ấy có nhiều người theo lắm đây. Tội nghiệp chồng cô ấy. Cả đời chắc chỉ lo mỗi việc giữ vợ là đã đủ già rồi! Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu có một ngày biết rằng chồng cô ấy già hơn tuổi thật.

- Gnashna, rất vui vì đã gặp lại cháu

Tôi có nghe lầm không? Cô ấy gọi tôi (sau khi đã cải trang) là Gnashna chứ không phải Hnilhcib! Tại sao cô ấy biết tên thật của tôi? Tại sao cô ấy lại nhận ra tôi? Tôi nhìn cô ấy dè chừng

- Cô là ai?

Cô ấy mỉm cười. Tôi có cảm giác cô ấy giống hệt một bông hoa hồng nhung đỏ thắm. cô ấy đưa tay gỡ một hạt tuyết trên tóc tôi. Theo bản năng, tôi bật dậy tránh xa cô ấy. Cô ấy sững sờ nhìn tôi một lúc. Có lẽ phản ứng của tôi làm cô ấy shock nhưng thật sự tôi không cố ý mà. Cô ấy nhìn tôi bằng một đôi mắt buồn quyến rũ:

- Tuy diện mạo con không giống ba mẹ lắm nhưng tính cách con thì y chang.

- Cô biết ba mẹ cháu ư?

Tôi cố lục lọi trong trí nhớ. Một người phụ nữ nổi bật như vậy chắc hẳn tôi không thể nào quên. Một vài bóng hình mờ nhạt của cô ấy bắt đầu xuất hiện. Tôi đã từng gặp cô ấy hai lần trong quá khứ. Nhưng ngày ấy trông cô khác xa bây giờ. Trong kí ức của tôi, cô vẫn rất xinh đẹp nhưng là vẻ đẹp dịu dàng đằm thắm. Nếu bây giờ tôi dùng hoa hồng nhung để so sánh với

vẻ đẹp của cô thì ngày xưa cô sẽ như bông cúc trắng. Cô giản dị hơn bây giờ rất nhiều. Cô mặc những bộ quần áo bụi của dân teen nhưng vẫn không làm lu mờ vẻ đẹp của mình. Còn bây giờ, trong bộ trang phục lộng lẫy mắc tiền, phấn son đủ cả, cô khoác lên mình vẻ đẹp của đục vọng và tiền bạc. Buồn thay, mới hơn 2 năm mà cô thay đổi nhiều quá.

- Con không nhớ cô ư, Gnashna? Cô là Gnouhnal, là bạn thân nhất của mẹ con.
- Tại sao cô biết cháu là Gnashna?
- Cháu có hoá thân thành than cô cũng nhận ra. Tuy lớn lên, cháu không giống như ta nghĩ, nhưng vết bóp hình mặt trời trên cánh tay cháu thì không hề thay đổi. Cả thế giới này chỉ có cháu mang vết bớt đó thôi.

Thôi rồi! Tôi quá tệ, chỉ lo thay đổi khuôn mặt mà không lo đến chỗ khác. Thật là thê thảm. Cũng may là bạn thân của mẹ phát hiện chứ người khác thì tiêu rồi!

- Cô biết chuyện của gia đình cháu, Gnashna. Chuyện đó thật khủng khiếp! Cái chết của ba mẹ cháu đã làm cô thật sự shock. Cô đã rất cố gắng tìm kiếm các cháu nhưng không có kết quả. Cô đã nghĩ rằng có lẽ cháu bị bọn sát nhân bắt đi. Suốt hai năm qua, cô đã điều tra tung tích của bọn chúng. Giờ gặp cháu ở đây cô rất mừng. Hãy về sống với cô, cô sẽ chăm sóc cháu.

- Cô biết những kẻ đã giết cha mẹ cháu ư?
- Phải, cô cháu mình sẽ trả thù cho ba mẹ cháu. Để điều tra cô đã thâm nhập vào đội ngũ của chúng. Và cô đã có được khá nhiều thông tin giá trị. Ở đây không tiện nói nhiều. Về nhà với cô chúng ta sẽ nói tiếp

Tôi lệ làng gật đầu. Ngọn lửa hy vọng bùng cháy trong tim. Tôi đã tưởng mình không bao giờ tìm thấy tí dấu vết nào của cuộc đổ máu nhưng may thay giờ tôi đã tìm thấy con đường.

- Chiều cô đến đón cháu nhé?
- Cô ơi, chiều nay cháu có việc bận. Chiều mai nha cô.
- Ủ! Vậy chiều mai cô sẽ đến. Giờ cô có việc phải đi đây.

Cô đứng dậy hôn tôi, và quay lại hội trường.

ôi nhìn theo cô và tự hỏi: điều gì có thể làm cô thay đổi nhiều đến thế? Vậy là tôi sẽ phải đi, phải rời ra Nosgnab. Cảm giác khó chịu dâng lên như giông bão. Tôi không muốn xa anh. Anh là thiên sứ của tôi. Rời xa anh tôi rất dễ bị bóng tối nuốt chửng. Nhưng tôi không thể không đi.

Tôi quay về nhà. Hôm nay là ngày cuối cùng tôi ở đây. Tôi rất yêu ngôi nhà xinh đẹp bình an này. Tôi lang thang khắp căn nhà, cố gắng ghi lại càng nhiều hình ảnh càng tốt. Ngày mai, tôi đi rồi. Phải ngày mai! Ngày mai, tôi sẽ bước sang một trang mới.

Tôi không biết anh về từ lúc nào. Khi bước xuống phòng khách, tôi đã thấy anh ngồi đó. Trông anh có vẻ buồn. Tôi lại cạnh anh, anh cất tiếng:

- Hôm nay em gặp Gnouhnal phải không?
- Tôi gật đầu:

- Sao anh biết?
 Ngay lúc em vừa chạy ra, cô ta đuổi theo em, anh thấy lạ nên đi theo coi thử
 Tôi gật đầu ra vẻ đã hiểu, đột nhiên anh nắm lấy vai tôi, nhìn sâu vào mắt tôi
- Em phải nhanh chóng tránh xa cô ta ra!
 Tôi ngơ ngác hỏi:
- Tại sao?
 Anh buông lỏng:
- Không tốt.
 Thật là tồi tệ khi phải nói về sự ra đi của tôi lúc này!
- Anh à, ngày mai em sẽ không về đây nữa.
 Gương mặt của anh trắng bệch, Dù là kẻ ngu nhất thế giới cũng nhận ra anh đang bị shock nặng. Một lúc lâu sau anh hỏi tôi:
- Em đi với cô ta à?
 Tôi gật đầu.
 Phản ứng của anh thật dữ dội. Anh nói bằng chất giọng đầy uy lực:
- Không được!
- Tại sao lại không được?
- Cô ta không phải người tốt
- Cô ấy đã làm gì mà anh nói vậy?
 Anh im lặng không nói.
- Nosgnab à, anh đừng lo em biết tự bảo vệ mình mà. Nhưng lần này, em không thể không đi. Dù cô ấy là người tốt hay kẻ xấu em vẫn phải đi. Em sẽ không sao đâu. Các thiên sứ sẽ bảo vệ em.
 Anh ngồi im, không nói.
- Mai em đi rồi, mà anh định ngồi như vậy sao? Hãy để đêm nay là một đêm kỉ niệm với cả hai ta anh nhé!
 Tôi nũng nịu kéo tay anh. Chúng tôi ngồi trên cán chổi lướt đi. Chúng tôi đi biển. Biển đêm thật hùng vĩ. Trên trời , muôn vàn vì sao sáng lấp lánh, mặt trăng toả ánh dịu dàng ôm lấy chúng tôi. Gió thổi lồng lộng. Nước biển đen một màu đen huyền ảo. Đứng trên bờ tôi nhìn những tảng biển này nổi thẳng tới bầu trời. Những con sóng nhấp nhô xô bờ cát như đang đua nhau réo gọi chúng tôi. Tôi tạt nước vào người anh ướt sũng. Và anh cũng tạt nước vào tôi. Chúng tôi đùa nghịch, chạy dọc trên bãi biển. Dường như cả thế giới này chỉ có chúng tôi và tiếng cười của chúng tôi.
 Khi đã mệt chúng tôi ngồi ngắm biển. Bất chợt tôi nhớ lại Biển Đêm của Huygo. Khe khẽ tôi đọc lại bài thơ trong kí ức:

Ôi! Biết bao thuyền viên, thuyền trưởng
Buổi ra đi, vui sướng đường xa
Cuối chân trời u ám, đã thành ma!
Đã biến mất, đón đau số phận
Đêm không trăng, giữa biển không cùng,
Chôn vùi thân giữa sóng muôn trùng!
Biết bao đã chết rồi lái bạn
Cơn cuồng phong cuốn sạch trong đời
Ném tan tành trên mặt nước xa khơi!

Còn ai biết nổi chìm kiếp ấy
Mỗi sóng xô vô cướp lấy mỗi
Một mảnh thuyền, một tấm thân trôi!
Còn ai hay, hỡi người xấu số
Giữa mệnh mông, thi thể về đâu
Trán anh va vào đá nhô đầu!
Ôi! Biết bao mẹ cha hi vọng
Ngày lại ngày trên bãi bờ quê
Ngóng trông ai không thấy trở về!

Tối đến, trên đồng neo hoen gỉ
Nhà nhà vui, bên lửa vây quanh
Có khi người nhắc đến tên anh.
Trong khúc hát, tiếng cười, câu chuyện,
Giữa cái hôn của cả người yêu,
Lúc anh nằm dưới đáy xanh rêu!

Người lại hỏi: anh đâu rồi nhỉ
Vua đảo nào, hay gặp chốn giàu sang?
Rồi chẳng còn ai nhớ... dân tan
Thân trong nước, tên trong trí nhớ...
Thời gian qua dần phủ bóng đen
Trên biển sâu và lòng lãng quên!

Chẳng ai nhớ dáng hình anh nữa
Người người lo thuyền lưới, đi cày
Chỉ đêm đêm, giông bão gào lay
Những người vợ bơ phờ mỗi mắt

Kể về anh, kêu lớp tro tàn
Của lòng đau và của lo than!

Và đến lúc khép rồi nằm mộ
Chẳng còn ai biết nữa tên anh!
Hòn đá trong nghĩa địa vắng tanh
Cả gốc liễu mùa thu trút lá
Và cả người hành khất bên cầu
Hát điệu buồn ai nhớ anh đâu!
Ôi! Đâu hết những người thủy thủ
Chìm trong đêm, bi thảm đời người
Kinh hoàng bao lòng mẹ, biển ơi!

Phải chăng lúc triều lên sóng vỗ
Những tiếng người tuyết bông kêu la
Mỗi chiều về, lại đến cùng ta!

Không biết tại sao nhưng tôi cứ có cảm giác rằng hình như tôi cũng như những người thủy thủ ấy một đi không về.

- Anh không nghĩ em biết làm thơ đấy, Gnashna!
- Hà? Đâu có! Đây là một bài thơ ở thế giới của em. Nó có tên là Biển Đêm.
- Thế giới của em là thế giới như thế nào vậy? Sao lại có bài thơ buồn đến thế? Mà thuyền viên, thuyền trưởng là ai?
Tôi mỉm cười nhìn anh:
- Bí mật!
Tôi phóng người chạy trên bãi cát, cố xóa đi những cảm giác sợ sệt trong lòng.

Ngày 1-1,

Hôm nay, chúng tôi bắt đầu tuần lễ mùa đông. Những hoạt động lễ hội nhộn nhịp khắp mọi nơi. Tôi thì chẳng còn tí tâm trạng nào mà chờ lễ hội. Đến cuối buổi chiều, cô ấy đến trường tôi.

Ngôi nhà của cô ấy khá lớn nhưng thua xa nhà tôi và Nosgnab. Tuy vậy tôi vẫn có được một căn phòng riêng rộng. Cô ấy đã mua rất nhiều thứ đồ trang hoàng căn phòng của tôi. Tôi tin chắc chúng mới được mua sáng nay thôi. Nếu ở với Nosgnab có những thứ bất tiện thì ở với cô ấy lại không. Vì cô ấy là phụ nữ. Nhưng không vì vậy mà tôi thích ở với cô ấy đâu. Ở trong căn nhà này tôi có một cảm giác ngọt ngào kì quái. Căn nhà có một cái gì đó làm tôi sợ. Nhưng tôi vẫn cố phớt lờ cảm giác ấy.

Sau bữa tối cô ấy kể cho tôi nghe về cái chết của ba mẹ:

- Ba năm trước, có hai tổ chức tranh giành nhau quyết liệt vì trí đứng đầu thế giới này. Dĩ nhiên họ đấu đá nhau trong bóng tối. Thực ra cuộc chiến này bắt đầu từ rất lâu rồi nhưng cô sẽ chỉ kể về những sự kiện đã xảy ra ba năm trước. Lúc đó là cao trào của cuộc chiến. Cô và ba mẹ con ở phe Sword anh Lighting còn bên kia là Crusade. Những người

theo thập tự chinh là những kẻ bảo hoàng. Họ muốn duy trì sự thống trị của hoàng tộc và các đại gia tộc. Còn S&L là tập hợp của đông đảo nhân dân muốn thiết lập một chế độ cộng hoà. Tuy gia đình con là một đại gia tộc nhưng ba mẹ con rất hiểu thế thời nên họ đã quay lưng với thập tự. Những kẻ thập tự gọi họ là những kẻ phản bội. Bọn chúng sợ rằng ba mẹ con sẽ đem bí mật của các đại gia tộc công bố nên ngay khi phát hiện ra ba mẹ con là S&L họ đã khừ ba mẹ con ngay lập tức.

- Vậy giờ những kẻ đó ở đâu?
- Cuộc chiến kết thúc. Chúng ta đã thua. Và bọn chúng thắng. Để giải thích cho sự biến mất của gia đình con, họ đã nói cả nhà con đi du lịch. Còn những chiến sỹ của chúng ta lần lượt ngã xuống dưới những chiêu bài bỉ ổi của chúng. Kẻ thù của chúng ta là kẻ đứng đầu hoàng tộc.
- Vậy là S&L đã sụp đổ hả cô?
- Không cháu yêu à! Chúng ta không sụp đổ. Không bao giờ! Tối nay cô sẽ đưa cháu đi gặp thủ lĩnh. Chắc người mừng lắm vì con cháu của Minh Tộc đã trở lại.

Khoảng 11 giờ tối, chúng tôi cưỡi thảm bay qua một khu rừng lớn. Sau đó chúng tôi hạ cánh giữa một hang đá lớn. Giờ tôi mới hiểu tại sao họ cứ nhè nơi rừng sâu nước độc mà đâm đầu vào tìm tôi.

- S&L bị bọn chúng dồn ép ra khỏi thành phố cháu à. Bọn chúng dùng phép thuật giết dần, giết mòn chúng ta. Cuối cùng chúng ta phải rút vào những nơi nguy hiểm như vậy.
- Hang động tối om, âm u, và có mùi tanh của máu. Chúng làm tôi muốn ói. Chúng tôi tiến sâu hơn vào trong hang. Tôi mở mọi kết nối trái tim của mình. Và không thể tin nổi. Câu đầu tiên mà khu rừng nói với tôi là tránh xa cái hang động này, càng xa càng tốt. Khu rừng kể rằng ở đây có một con quái vật khủng khiếp đáng ghê sợ. Nhưng tôi không có đường lui. Tôi phải tìm hiểu xem rốt cục chuyện gì đang xảy ra ở nơi này. Tôi thầm cảm ơn khu rừng và trấn an nó rằng tôi sẽ rất cẩn thận

Đó là một hang khá rộng. Người đứng đầu S&L ngồi trên một tảng đá khá to. Trông ông ta có vẻ hiền lành. Tôi thấy cô ấy gọi ông ta là Đức Ngài. Tôi tự hỏi liệu đây có phải một danh xưng thích hợp đối với một tổ chức cộng hoà hay không? Ông ta mời tôi ngồi xuống một tảng đá cạnh mình. Trông ông ta thật lịch sự, cử chỉ của ông ta có phần thân mật:

- Chào mừng cháu trở về Gnashna!
- Dạ cháu cảm ơn ông.
Cô ấy liền nhắc nhở tôi.
- Cháu hãy gọi Đức Ngài. Không được nói năng vô lễ như thế.
Ông ấy cười hiền từ xua tay
- Không cháu cứ gọi ta là ông, ta thích được gọi là ông lắm.
Đột nhiên ông trở nên buồn rầu, ông cất tiếng
- Ta rất buồn vì chuyện của gia đình cháu. Cho tới giờ chuyện đó vẫn là nỗi ân hận lớn nhất đời ta. Ta rất tiếc , Gnashna!
Ông ấy không hề nhìn tôi mà hơi cúi đầu. Có lẽ ông ấy lau nước mắt?!

- Nhưng ta hứa chúng ta sẽ trả thù. Chúng ta sẽ bắt những kẻ đã giết gia đình con phải đền nợ máu!

Tôi ngạc nhiên nhìn ông ta. Tôi chợt nhận ra, mình đã bỏ quên ý nghĩ báo thù lâu rồi. Giờ tôi chỉ muốn biết cái gì đã xảy ra thôi. Ông ấy nhận ra dáng vẻ kì lạ của tôi:

- Cháu sao thế?

- Làm sao có thể bắt họ đền nợ máu được chứ khi chúng ta mới là người thua cuộc. Ngay cả ông, người đứng đầu S&L còn phải chui rúc trong rừng rậm cơ mà?

- Gnashna, hỗn láo quá. Ai cho cháu nói thế hả? - Cô ấy gào lên.

Ông ta lại cười hiền lành, nhưng tôi nhận ra thoáng trong chốc lát nơi đáy mắt ông ta có tia lửa của sự độc ác.

- Cháu yêu à, cháu còn nhỏ, có những chuyện cháu chưa hiểu được đâu. Có những cách trả thù mà cháu không cần làm người chiến thắng. Ta sẽ dạy cháu cách trả thù, tạo cho cháu cơ hội trả thù nhưng chính bản thân cháu sẽ trực tiếp trả thù, cháu hiểu không? Tôi gật đầu.

Những ngày sau đó tôi vẫn sinh hoạt bình thường. Tôi không biết ông ta định làm thế nào để dạy tôi cách trả thù nhưng theo ngôn ngữ của cô Gnouhnal thì tôi sẽ không gặp lại ông ta nữa.

Tôi vẫn tiếp tục đi học. Thỉnh thoảng tôi lại gặp Nosgna. Đạo này anh ấy hay cúi kính hơn. Những gì tôi có thể làm được chỉ là đứng nhìn anh ấy từ xa. Tôi tin anh ấy biết điều đó vì thỉnh thoảng anh ấy vẫn liếc nhìn tôi bằng đôi mắt buồn buồn. Để hạn chế rắc rối cho anh chúng tôi đã có thoả thuận không nói chuyện với nhau ở chốn đông người. Thế nhưng tôi rất nhớ giọng nói của anh. Ở ngôi nhà đó, lúc nào đầu óc tôi cũng căng như dây đàn. Vì thế tôi thường cúi học về nhà anh. Ngôi một mình trong ngôi nhà kín ứ, tôi thấy mình thoải mái hơn nhiều.

Ngày 10-1,

Hôm nay, tôi nhận nhiệm vụ đầu tiên mà tổ chức giao phó. Tôi phải giết một người đàn ông có tên là Tastam. Ông ta là một nô lệ chủ chốt của bên kia. Đến giờ tôi mới biết nhiệm vụ chính mà họ giao cho tôi là làm sát thủ. Nhưng với trình độ “học sinh” của tôi mà muốn giết một phù thủy cao cấp khác nào châu chấu đá xe. Vì vậy, tôi sẽ đi theo một quái nhân tên là Uamtahk để học tập một thời gian. Vụ này sẽ do hắn xử.

Uamtahk là một nhân vật có tiếng tăm vang dội trong giới phù thủy. Hắn, có lẽ, bị điên. Theo điều tra của tôi, Uamtahk là mối kinh hoàng của cả thế giới chứ không riêng gì giới phù thủy. Ở đâu nghe đến tên hắn là ở đó người dân buộc phải “bỏ làng” để bảo toàn tính mạng. Hắn giết người không cần lý do, lại càng không quan tâm đến số lượng! Hắn là tên tội phạm đứng đầu danh sách tử tù của thế giới phù thủy. Nhưng cho tới giờ không ai biết được hành tung của hắn. Hắn uất quỷ nhập thần đến nỗi tuy đã giết rất nhiều người nhưng chưa ai nhận diện được hắn. Người ta chỉ biết được tác giả thông qua phong cách giết người quá tàn bạo

của hắn mà thôi.

Chuyến đi này với Uamtahk không chỉ có “con mồi” gặp nguy hiểm mà chính bản thân tôi sợ khó lòng toàn vẹn. Hắn là con quái vật đúng nghĩa. Nhưng tôi không muốn Tastam chết được. Mọi chuyện chưa có gì rõ ràng cả. Hơn nữa, việc dung túng cho một quái vật như vậy không phải việc làm của chính nhân quân tử.

Tóm lại, điều quan trọng nhất hiện giờ là tôi phải nghĩ cách cứu mạng Tastam. Dù ông ta là người như thế nào đi nữa ông ta cũng không đáng phải nhận một cái chết như thế. Tôi phải làm một cái gì đó. Túm vội cặp sách và cái áo choàng tôi chạy vọt ra khỏi lớp. Tôi chạy ra khu rừng cây phía sau trường. Quãng đồng sách vở ở một góc sân, tôi lắng tai nghe tiếng gió. Tôi kết nối với vạn vật để truy tìm một ông tên là Tastam. Công việc cũng khá đơn giản vì tôi đã có khá nhiều thông tin về ông ta. “Khi con muốn giết một ai đó, đừng bao giờ đâm đầu vào như một con thiêu thân lao vào lửa. Con phải biết mọi thông tin liên quan đến con mồi. Biết càng nhiều khả năng thành công càng lớn. Lần này ta đã tìm sẵn cho con. Nhưng lần sau con phải tự làm đấy!” Tôi qua cô Gnouhnal đã nói với tôi như vậy. Có vẻ cô khá rành về công việc sát thủ đấy nhỉ? Nếu như vậy tại sao lại không để tôi thực hiện nhiệm vụ này với cô ấy mà lại làm với một con quái vật như thế chứ? “Đấy rồi!” Tôi đã tìm được hắn ta. Lắng tai, tôi hoà mình vào làn gió. Tôi cần nhanh chóng đến đó. Hiện giờ hắn đang ở nhà. Hắn chắc hẳn phải rất giàu có mới có thể sở hữu được một căn nhà đồ sộ thế này. Tôi ngồi chờ hắn trong phòng ngủ của hắn. Hôm qua hắn có buổi tiệc rượu linh đình nên chắc chắn là ắn sẽ về phòng ngủ. Đây cũng chính là lý do họ chọn hôm nay để tiễn hắn về trời.

Kẹt.

Cánh cửa mở ra. Ông ta không giống như tôi tưởng. Ông ta là một con người khoẻ mạnh, thân hình cân đối, không mập cũng không ốm, nét mặt hơi khó tính và có đôi mắt tinh anh. Ông ta rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Tôi chỉ sợ ông ta hét lên. Tôi định bịt miệng ông ta nhưng không kịp. Thế nhưng ông ấy không hét. Ông ấy cất tiếng hỏi bằng một giọng khá nghiêm khắc:

- Cô bé làm gì trong phòng tôi vậy?
- Cứu mạng ông. – Tôi trả lời.
- Ha ha... tôi có gì mà cần một cô nhóc vắt mũi chưa sạch cứu mạng chứ?
- Ông sắp chết. Cháu tới đây là để cứu mạng ông.
- Nghe hay đấy cô bé. Ta hiện giờ đang khoẻ như voi không cần cô bé cứu đâu. Nếu muốn làm anh hùng để được nổi tiếng ta khuyên cô nên chọn cách khác!
- Cháu không muốn làm anh hùng lại càng không muốn nổi tiếng. Cháu chỉ muốn cứu mạng ông thôi.
- Này nhóc, ta không phải là người thích đùa đâu. Và nếu cần, ta sẽ chứng minh cho người thấy khả năng của mình bằng cách tống cổ người ra khỏi đây đây.
- Ô, ông đang tức giận.
- Phải! Ta đang tức giận! Và ta sẽ còn tức giận hơn nữa nếu mày không rút ra khỏi đây!

- Nếu vậy thì cháu đi đây.

Đối với một kẻ vừa coi thường tôi, lại đang say xin như thế này thì thà tôi cứ hành động trước rồi nói chuyện sau. Tôi nhanh chóng dọc thân chú bịt miệng và trói ông ta lại. Tôi nhờ các thiên thần gió mang ông ta tới hồ Lưu Ly trước. Tôi còn một số việc cần phải xử lý ở đây. Tôi xưa nay ngu phép thuật phải nói là có hạn nhưng về phép biến của tôi lại thuộc top đầu. Trước khi tới đây tôi đã ghé qua thế giới loài người để lượm một con chuột cống sắp chết. Con vật tội nghiệp này đã bị sập bẫy của loài người vào rạng sáng hôm nay. Tôi đã băng bó cho nó nhưng nó sẽ chỉ sống được tới nửa đêm hôm nay thôi. Một quãng thời gian vừa đủ để kết thúc mọi chuyện. Tôi cũng đã giải thích cho nó về chuyện sắp xảy ra với nó. Con chuột đồng ý. Tôi rất khâm phục can đảm đối diện với cái chết của nó. Con chuột còn hứa sẽ diễn tốt vai này. Tôi biến con vật khốn khổ thành Tastam rồi đặt nó lên giường. Sau khi mọi chuyện ổn thỏa tôi nhanh chóng chuồn khỏi căn nhà đó.

Trời đã về chiều. Tôi lẹ làng trở lại trường và chuẩn bị về nhà. Đêm nay sẽ là một đêm rất dài.

Nhưng tôi không ngờ trước khi đối diện với đêm nay tôi còn phải đối diện với một cơn bão lớn. Tôi vừa đặt chân vào lớp học thì có nguyên một hội đồng đang chờ tôi trước cửa lớp. Thực ra cũng không phải họ đang chờ tôi mà họ đang làm việc về sự mất tích của tôi. Họ chuẩn bị phát động truy tìm toàn trường. Ôi trời đất ơi! Cũng may đúng lúc ấy tôi trở về. Và bạn có tin nổi không trong số những nhân vật sắp đem tôi lên bàn mổ ấy có Nosgnab. Anh ấy nhìn tôi bằng một cái nhìn đầy giận giữ và lo lắng. Cái nhìn ấy thông báo cho tôi biết tôi sắp tới số rồi! Họ “áp giải tôi” lên phòng hiệu trưởng. Tại đây có tất cả mọi thứ mà tôi ghét nhất trên đời. Một thầy hiệu trưởng trên mặt luôn dán tấm bảng: “Tôi rất bận mà còn bị trò làm phiền bằng những chuyện vớ vẩn thế này!” Cô chủ nhiệm với tấm bảng: “Sao em lại có thể hành động như thế chứ? Tôi vẫn nghĩ em là học sinh ngoan cơ đấy!” Một hội trưởng hội học sinh với dòng chữ: ”Đã xấu như ma lại còn quậy phá. Chỉ tổ làm phiền người khác. Cần đuổi học sớm.” Và... anh. Ồ, tôi còn chưa kể đến một loạt các thầy cô giám thị đang săm soi mổ xẻ tôi nữa đây.

Tôi mới vừa đặt mình lên ghế thì đã có phát súng đầu tiên. Thầy hiệu trưởng hỏi thăm tôi bằng một giọng khá tức giận:

- Em đã đi đâu?
- Em không thể nói thưa thầy.
- Em dám...
- Em nghĩ nếu em bịa ra một nơi để nói dối thầy thì chi bằng em không nói.

Thực ra là tôi không có nơi nào để nói chứ nếu có thì tôi cũng nói. Đây là xứ sở phù thủy. Chắc hẳn họ đã dùng phép thuật quét khắp trường rồi. Họ không thấy tôi ra khỏi trường mà cũng không thấy tôi ở trong trường nên mới có câu hỏi này.

- Hinlchib, em mà không nói thật sẽ bị đuổi học đấy. – Cô chủ nhiệm tôi cảnh cáo.

Tôi liếc nhìn anh. Khuôn mặt anh thật khó hiểu. Tôi biết anh đang rất lo lắng cho tôi. Nhưng tôi tin anh sẽ không để tôi bị đuổi học đâu. Thôi hãy coi đây là một màn cá cược vậy.

- Dù bị đuổi học em vẫn không thể nói.

Ở ngoài cửa có tiếng thông báo phụ huynh tôi đã đến. Ra là họ đã mời phụ huynh tôi. Nhưng ai là phụ huynh tôi mới được chứ? Ngày đó Nosgnab là hồ sơ nhập học cho tôi. Tôi cũng chưa bao giờ hỏi anh ai sẽ là phụ huynh của tôi. Tôi tò mò nhìn ra cửa. Một người phụ nữ cực kì trẻ và xinh đẹp đang đi vào. Chắc hẳn đây là phụ huynh của tôi dù tôi không biết bà ấy là ai! Bà ấy đẹp một vẻ đẹp thánh thiện thần tiên, một vẻ đẹp siêu phàm thoát tục. Khi bà ngồi xuống cạnh tôi, đối diện với cả hội đồng, bà mỉm cười với tôi rất thân thiện. Nụ cười thật ấm áp. Nụ cười ấy khiến tôi quên hết mọi buồn phiền. Nụ cười này thật quen thuộc. Tôi quay lại nhìn Nosgnab. Anh cũng đang nhìn tôi. Thấy tôi quay lại, anh mỉm cười. Quả nhiên! Hai nụ cười y hệt nhau. Chắc hẳn đây là chị của anh ấy!

Thái độ của thầy cô trong trường thì không có gì để nói ngoài hai chữ nịnh nọt.

- Tôi không biết phu nhân là phụ huynh của em Hinlchib. Nếu biết tôi đã...

Bằng chất giọng nhẹ như nước, mượt như nhung, cô ấy nói:

- Tôi muốn biết cháu gái của tôi đã phạm tội gì?
- Dạ thưa phu nhân, thực ra không có gì lớn. Chẳng qua là hôm nay em ấy cúp học cả ngày nên...
- Lúc ở ngoài cửa tôi nghe các vị đòi đuổi học con bé phải không?
- Dạ không ạ. Làm sao chúng tôi dám. Chẳng qua là dọa tiểu thư chút thôi.
- Không biết từ lúc nào các vị lại có ý định hù dọa cháu gái tôi vậy?
- Xin phu nhân đừng hiểu lầm. Lúc đó chúng tôi không biết tiểu thư đây là cháu của phu nhân. Nếu biết dù có ăn gan hùm chúng tôi cũng không dám.
- Vậy, bây giờ tôi có thể đưa hai đứa về được chưa? Lỗi của con bé tôi sẽ dạy dỗ nó sau.
- Vâng, vâng! Tất nhiên là được rồi!

Tất cả thầy cô đều cúi đầu cung kính tiễn chúng tôi ra về. Quyền lực của Bằng tộc quả nhiên là rất lớn. Nhưng từ bây giờ mọi người sẽ nghiêm nhiên coi tôi là người của Bằng tộc sao? Cuộc đời tôi rồi sẽ ra sao?

Còn nửa tiếng nữa tới giờ tan trường. Giờ tan trường, cô Gnouhnal sẽ đến đón tôi. Giờ tôi cần từ biệt Nosgnab và chị anh ấy. Tôi khẽ liếc nhìn họ. Không ai có ý định dừng lại. Không khí quanh tôi rất ấm áp. Có lẽ Nosgnab đã hết giận tôi rồi. Thời gian vẫn tiếp tục trôi. Tôi quyết định lên tiếng xin phép về trước thì cô ấy lên tiếng:

- Chúng ta ngồi đây nói chuyện một chút nào.

Ngồi đây? Tôi ngược nhìn lên. Thì ra chúng tôi đã đến một quán trà. Chọn một chỗ khuất, cô ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống. Tôi ngồi xuống ghế cạnh cô. Chúng tôi ngồi đối diện với Nosgnab.

- Không phải con có rất nhiều điều thắc mắc sao, Hcibhnil? Cô đang chờ con hỏi.
- Sao cô biết con có thắc mắc.
- Suy luận thôi. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hẳn con có nhiều thắc mắc chứ?

Giờ tôi đã biết cái tính ăn nói sắc lẹm của Nosgnab ở đâu ra rồi.

- Cô là ai?
- Cô là mẹ của Nosgnab.

Tôi không thể ngăn mình há hốc miệng, mở tròn mắt ra. Tôi không tin đây là sự thật. cô ấy quá trẻ để làm mẹ anh ấy. Như để khẳng định cho nghi vấn của tôi anh ấy làu bàu:

- Mẹ anh thật đấy!
- Trông cô trẻ quá. Con cứ tưởng cô là chị của anh ấy.

Cô ấy cười. Một nụ cười tuyệt đẹp. Không biết có ai từng nói với cô ấy là nụ cười của cô ấy đẹp như thiên sứ chưa nhỉ. Nếu có máy chụp ảnh ở đây thì hay quá. Tôi sẽ chụp lại nụ cười này và đem theo bên mình mãi mãi.

- Cảm ơn.

Tôi giật mình quay lại nhìn cô ấy. Cô cảm ơn ai vậy? Ngoại trừ ba chúng tôi ra, khu này đâu còn ai. Trông mặt Nosgnab cau có thế kia thì chắc không phải cảm ơn anh ấy rồi. Nhưng tôi không dám hỏi.

Tôi chợt nghe đồng hồ của quán trà điểm năm giờ chiều. Tôi phải về thôi. Trông bộ dạng tôi, Nosgnab nói:

- Chắc người ấy đang chờ em. Về nhanh đi.

Tôi chào mọi người ra về. Lúc về không quên liếc nhìn anh ấy một cái khó hiểu. Tại sao anh ấy không hỏi gì về chuyện cúp học của tôi. Lẽ ra anh phải là người hỏi nhiều nhất chứ!

Quả thật, cô Gnouhnal đang chờ tôi ở cổng trường. Cô không đưa tôi về nhà mà đưa thẳng tôi vào rừng. Cô đưa tôi tới gặp Đức Ngài. Vẫn cảm giác đáng sợ khi vào cái hang đó. Vẫn những lời khuyên can của cả khu rừng nên tránh xa nơi đó ra. So với lần trước, cái hang có vẻ không có gì thay đổi.

Nhưng hôm nay, không có Đức Ngài ở đây. Trong hang có một người đàn ông khoảng bốn mươi đang chờ tôi. Từ người ông ta toả ra mùi máu nồng nặc. Tôi phát nôn khi nhìn thấy ông ta. Hoa ra đây chính là tên quái vật Uamtahk mà mọi người đã miêu tả. Nếu phải chọn giữa đứng cạnh ông ta và đứng trước cửa địa ngục tôi thà chọn cửa địa ngục còn hơn, Nhưng tôi không hề có bất kì sự lựa chọn nào.

- Uamtahk tôi giao con bé cho ông đó. Nhớ chăm sóc nó cho cẩn thận nha. Nếu nó có mệnh hệ gì, Đức Ngài sẽ giết ông!

Cô ấy quay lại hôn nhẹ lên trán tôi:

- Chúc con may mắn. Cô chờ con ở đây nha.

Cô ấy bỏ đi chừa lại tôi với ông quái vật ấy trong căn phòng. Da gà, da trâu, da khỉ của tôi nổi lên hết ráo. Ông ta quay đôi mắt vô hồn lại nhìn tôi. Tim tôi đang đánh lô tô trong lồng ngực. Tôi nhìn ông ấy đầy lo sợ nhưng cố tỏ ra mạnh mẽ. Ông ta nhìn tôi trong giây lát thì cười nhạt. Hơi thở của ông ta cũng mang đầy máu.

- Nhóc con, không cần phải sợ đâu. Tuy rằng máu mày rất thơm nhưng Đức Ngài bảo vệ mi nên ta sẽ không giết mi. Nhưng chắc chắn ta rất sung sướng nếu được giết mi đấy. Đức Ngài muốn ta dạy mi cách giết người vì thế người phải học cho tốt đấy. Ta không muốn bị la rầy vì chuyện con con này đâu!

Ông ta bắt đầu liếng thoảng về con người và sinh mạng con người. Thực ra về một khía cạnh nào đó ông ta nói chắc không sai đâu, vì nếu sai thì ông ta đâu thể trở thành quái vật.

- Con người trước lúc chết có hai trạng thái cơ bản, hoặc là trở nên mạnh mẽ để tự vệ hoặc là trở thành con ốc sên. Nhưng chúng ta là những sát thủ, chúng ta chỉ có hai sự lựa chọn thôi: hoặc giết chúng hoặc giết chính mình. Tuy lần đầu có hơi sợ nhưng sau này mi sẽ khoái cho coi. Không gì sung sướng hơn cảnh mình thay quyền thượng đế ban phát cái chết khắp thế gian, không gì sung sướng hơn cảm giác cả thiên hạ đều phải khiếp sợ mình.
- Nếu vậy sao ông lại đầu quân cho Đức Ngài. Chẳng phải như vậy là ông quỳ mọp dưới chân ông ấy sao?
- Đức Ngài là cái quái gì? Chẳng qua ta lợi dụng hắn để đạt mục đích thôi. Chờ ta đạt được mục đích coi. Ta xử hắn liền. Ta muốn làm điều đó từ lâu lắm rồi.
- Nếu vậy chắc ông giỏi lắm nhỉ?
- Đương nhiên! Ta là ai? Sát thủ số 1 thiên hạ đấy. Thôi tiếp tục, nếu như đối phương giãy giụa, chống cự thì còn vui, chứ nếu chúng lại như những con sên thì chán lắm. Tối nay chúng ta sẽ có một trận ra trò đây. Con mồi này cũng khá lắm.
- Nhưng hắn đang say. Hắn nhậu từ tối qua. Chắc giờ hắn còn không đủ sức ngóc đầu lên nữa chứ đừng nói chống cự.
- Cái gì?

Tên quái vật gầm lên. Có lẽ đối với hắn không cần điều tra đối thủ thì phải. Hắn nhất quyết không chịu làm phi vụ tối nay nữa. Chúa ơi, tôi đã tự hại mình rồi. Nếu để đến ngày mai có lẽ tôi sẽ tiêu mất. Con chuột sẽ chết. Người ta sẽ khám nghiệm tử thi và phát hiện ra đó là con chuột. Và mọi thứ khác...Mặt tôi tái nhợt. May thay, mọi người nghĩ tại tôi quá sợ tên quái vật ấy nên mới thế. Nhưng nguy cơ bề kế hoạch thì quá rõ ràng. Mọi chuyện lại vụt ra khỏi tầm kiểm soát của tôi.

Đột nhiên có một giọng nói không biết từ đâu vang lên làm rung động cả ngọn núi:

- Uamtahk, hãy làm nhiệm vụ của người đi.

Đùa sao? Chỉ giọng nói ấy mà tình dọa con quái vật đấy sao? Tôi quay lại chờ sự nổi điên của con quái vật. Nhưn hấn ta không nổi giận mà cụp đuôi như con chó con sợ chủ:

- Tôi biết rồi, thưa Ngài.

Thật kinh ngạc. Hoá ra hấn ta sợ Đức Ngài thật chứ không hề như hấn nói. Liệu ông Đức Ngài kia có gì mà có thể khuất phục một con quái vật như hấn.

Trời tối, tôi và hấn lên đường. Có vẻ như không ai phát hiện ra sự trộm long tráo phụng của tôi. Cả căn nhà rất yên bình. Tôi nhanh chóng ngồi vắt vẻo trên một cành cây bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của con mồi, còn lão nhanh chóng đột nhập vào trong. Lão không còn khoái việc này kể từ khi biết con mồi đang say ngất xỉu trên cành cây. Lão muốn tôi ở ngoài không phải để cảnh giới gì đâu nhá mà chẳng qua là để lão xử cho nhanh. Đối với lão việc ra tay với người say đến mất khả năng chống cự là một sự nhọc nhằn. Lão muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Lão đã vào tới căn phòng. Phải nói là tốc độ cứ như là lão chạy một mạch từ cửa chính vào chứ không phải là lén vào vậy. Thoáng một cái lão đã đứng bên giường ngủ của con mồi. Lão lật chăn kiểm tra xem có đúng là con mồi không. Ngay sau khi xác nhận hấn lay cho con mồi thức dậy. Hấn quá say có lẽ không thể dậy nổi cho tới sáng hôm sau. Lão đành vung tay bấm nát con mồi ở trên giường. Lão dùng máu của con mồi viết cái gì đó trên tường rồi lén ra ngoài. Tôi cứ tưởng lão sẽ thoát thân bằng cửa sổ nhưng ai dè lão muốn đùa giỡn với bọn phù thủy ở đây nên đi ra ngoài qua cửa trước.

Sau này, khi tôi hỏi lão tại sao không thoát bằng cửa sổ lão trả lời nhẹ tênh: để chứng tỏ đẳng cấp!

Cái cách giết người của lão ám ảnh tôi cả đêm. Không biết bao lần tôi bật dậy ới lên, ới xuống. Tuy chỉ là một con chuột sớm muộn gì cũng chết nhưng thật không ngờ nó lại chết thê thảm đến vậy. Tôi có lỗi với nó. Cuối cùng, tôi không dám ngủ nữa. Sau một lúc lâu lang thang để cắt cái đuôi bắt đầu dài, tôi theo làn gió tới hồ Lưu Ly.

Làn gió không đặt hấn ở hồ mà ở một ngọn núi đá gần đó. Tôi cởi băng bịt miệng cho hấn. Mặt hấn đỏ bừng nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cô là ai?

Hấn hỏi tôi đầy dè chừng.

- Là một người muốn cứu mạng ông. Ở đây ông sẽ được an toàn.
- Dù ở đâu ta cũng sẽ an toàn.
- Thật không? Ngay cả khi Uamtahk viếng thăm nhà ông sao?

Gương mặt ông ta trở nên tái mét. Quả là Uamtahk đã không quá lời khi miêu tả về hấn. Bất cứ ai, chỉ cần nghe tên hấn là sẽ sợ cứng người. Tastam cũng không phải là ngoại lệ.

- Nếu vậy người nhà tôi thì sao?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Uamtahk muốn giết ông mà. Liên quan gì tới người nhà ông chứ?
- Hắn từng giết cả làng vậy lý do gì lại tha cho gia đình tôi?

Tôi chợt nhận ra tại sao lão quái vật ấy lại đi ra bằng cửa lớn. Giết Tastam quá dễ dàng đến mức không thoả cơn khát máu của hắn. Hắn đi ra để giết cả nhà ông ấy. Mặt tôi tái nhợt đi. Tôi đã không nghĩ tới điều đó. Tôi đã không cứu được bọn họ.

- Nhìn gương mặt cô tôi đã đoán được kết quả. – Ông ta cười buồn.
- Cháu xin lỗi. Cháu quá sơ suất.
- Tại sao cô biết trước hắn sẽ tới?
- ...
- Cô là gì của hắn. Xưa giờ không ai đoán được hành tung của hắn. Tại sao cô biết? Tại sao cô không báo cho chính quyền?
- ...
- Cháu xin lỗi. Nhưng hãy tin cháu. Cháu không phải là người xấu. Cháu không muốn có ai đó phải chết. Mặt trời chiếu những tia sáng đầu tiên rồi. Cháu phải đi đây. Đây là thức ăn của chú. Hằng ngày các bạn khi sẽ dứt cho chú ăn. Đừng cố trốn khỏi đây. Chú sẽ gặp nguy hiểm đấy. Vài ngày nữa cháu sẽ đến thăm chú.

Không đợi hắn ta đồng ý, tôi vội chuẩn. Về tới nhà đã thấy cô Gnouhnal chờ sẵn. Cô hỏi cả đêm tôi đi đâu. Làm như cô ấy không biết vậy! Cố theo dõi tôi cả đêm còn gì. Tôi trả lời là tôi đi dạo. Đêm vừa qua thật khủng khiếp đối với tôi. Cô ấy tỏ ra an ủi tôi. Cô ấy nói lần đầu ai cũng thế từ từ rồi sẽ quen. Hoá ra cô ta cũng là sát thủ. Thật đáng buồn. Dưới khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều ấy lại là một trái tim sỏi đá.

Tôi im lặng trong suốt quãng đường từ nhà đến trường. Vì sai lầm của tôi mà cả nhà ông ấy bị giết. Nếu tôi tìm hiểu kĩ hơn thì họ đã không chết.

Ngày 11-1,

Đề tài nổi bật khắp trường hôm nay không gì khác hơn chuyện tôi là con cháu Băng tộc và vụ thảm sát cả nhà Tastam. Người ta không tin một con nhỏ xấu xí như tôi lại có thể là con cháu của Băng tộc nhưng chuyện này không quan trọng bằng chuyện thảm sát cả nhà Tastam. Sự kiện này gây choáng cho cả thế giới phù thuỷ. Tastam là một trong những gia tộc khá nổi tiếng về phép thuật. Tuy không được liệt vào danh sách các đại gia tộc nhưng họ vẫn rất được trọng vọng. Cái chết của họ làm mọi người lo lắng cho an toàn của gia đình. Nhờ đâu một ngày đẹp trời nào đó Uamtahk ghé thăm nhà họ thì sao? Bầu không khí ảm đạm, chết chóc phủ khắp mọi nơi. Một thảm họa diệt môn của một gia tộc nhỏ mà còn như vậy, nếu họ biết về thảm họa diệt môn của nhà tôi thì sao? Nhà tôi dù gì thì cũng là một đại gia tộc cơ mà. Dù rất lo lắng về Uamtahk nhưng có vẻ như họ không liên hệ chuyện này với bất kì cuộc chiến chính trị nào. Hình như mọi người nghĩ rằng Uamtahk chỉ là một con quái vật hành động tự phát hơn là chịu sự chỉ huy của ai đó.

Từ sau vụ thảm sát, họ tăng cường tìm kiếm tôi. Họ gần như lục tung mọi khu rừng lên để tìm tôi. Một đoàn người của họ sắp đến hang động của Đức Ngai rồi. Chưa bao giờ tôi thấy họ chết nhiều như thế. Số người chết có thể nói là kinh hoàng. Tôi không thể nào không khóc cho họ. Những cái chết thật sự không đáng. Viên ngọc bao lấy tôi bằng thứ ánh sáng dịu dàng. Tôi cảm thấy ổn hơn. Nhưng cảm giác tội lỗi vẫn còn đó. Tôi phải làm cái gì đó để ngăn mọi người chết. Theo dự kiến của tôi khoảng một tháng nữa họ sẽ vào khu vực căn cứ. Người ta cứ tưởng tôi mù tịt về căn cứ nhưng thực ra tôi đã định vị được nó từ lâu. Tuy biết khá rõ về nó nhưng ngay bản thân tôi đi vào đó còn sợ muốn chết huống hồ bọn họ là người ngoài. Họ có thể bị giết bất cứ lúc nào. Tôi phải nhanh chóng nghĩ cách cứu họ.

Mà có khi nào họ nghĩ tôi có liên quan đến vụ thảm sát không nhỉ? Dám lắm! Mà tôi cũng không hẳn là không liên quan! Mà dù sao thì thái độ của cả trường đối với tôi cũng tốt hơn rồi. Chắc tôi sẽ không còn gặp lại mấy bài về đó nữa. Có lẽ một ngày nào đó sau này tôi sẽ thấy nhớ chúng chẳng?

Ngày 17-1,

Hôm nay thì tôi chỉ muốn nói về một buổi học siết bao bình lặng của tôi. Vậy tại sao tôi lại muốn đưa một chuyện quá nổi bình thường vào cái cuộc đời vốn dĩ vô cùng rắc rối của mình? Đó là vị thầy giáo mới của tôi. Ông ta còn khá trẻ nhưng là một nhân vật cực kì kì lạ. Trên đời này giáo viên thông thái có lẽ cũng không đến nổi quá ít nhưng giáo viên mà ngay sau buổi học đầu tiên được gọi là giáo viên thông thái thì lại càng ít. Từ xưa tới nay, đây là lần đầu tiên có một giáo viên làm tôi phục sát đất ngay từ lần đầu tiên như vậy. Ông ta mở màn môn học bằng một đề tài mở: Tôi là ai? Chọn đề tài này để nói chuyện với học sinh thì nhiều nhưng nói đề cả lớp khâm phục thì hơi bị hiếm à nha. Ông ấy đã nói như thế nào nhỉ?

- Các em đã bao giờ nghĩ xem mình là ai? Mình sinh ra để làm gì chưa?

Dĩ nhiên là rồi. Tôi đã tự hỏi mình câu này cả trăm ngàn lần rồi. Có rất nhiều lời đáp nhưng mọi lời đáp đều tựu chung với nhau ở một điểm lớn: chúng rất mơ hồ. Có quá nhiều biến số trong câu trả lời mà mỗi biến số lại đưa đến một kết quả khác nhau. Nói tóm lại thì cuối cùng chúng ta vẫn không thể tìm được lời giải cho mình. Mà chắc hẳn không chỉ mình tôi nghĩ thế đâu. Có ít nhất một người trên thế giới này có cùng suy nghĩ với tôi. Chỉ có điều tôi không rõ lắm người ấy là ai mà thôi! Vậy người thầy trẻ tuổi ấy đã nói gì về vấn đề có vẻ siêu triết lý ấy?

Thầy đã lắng nghe ý kiến của tất cả chúng tôi. Mỗi ý kiến thầy có một vài nhận xét nhưng như vậy chưa đủ. Cuối giờ thầy kể cho chúng tôi nghe một câu chuyện. Có lẽ cả lớp không biết câu chuyện đó nhưng tôi biết rất rõ. Câu chuyện về một phù thủy hơn ba trăm tuổi. Mặc dù thầy cam đoan câu chuyện này là có thật một trăm phần trăm nhưng ngoại trừ tôi ra cả lớp không ai tin cả nhưng có vẻ như thầy cũng không cần ai khác tin ngoại trừ tôi. Đó là câu chuyện về chính ông nội tôi. Đây cũng chính là lý do tôi phong cho thầy biệt danh biết tuốt. Với một người ở ẩn suốt ba trăm năm như ông tôi thì khó có thể có người biết về ông nhiều như thế. Mà chưa bao giờ tôi nghĩ rằng câu chuyện về cuộc đời ông sẽ được đem ra để làm lý

lẽ cho câu nói tôi là ai. Sinh ra trong một đại gia tộc. Ông tôi có mọi thứ mà ông muốn. Tiền bạc, địa vị, quyền lực ông đều có đủ. Hơn mười tuổi ông đã có quyền lực chỉ dưới một người. Cả thế giới đều tin rằng tương lai ông sẽ rất tươi sáng. Nhưng hai năm tuổi, sau một chuyến đi săn, ông đã hoàn toàn thay đổi. Ông rời bỏ gia đình, vợ con, quyền lực đi đâu không ai biết. Tất cả những gì ông để lại chỉ là một lá thư: “Tôi vẫn luôn tự hỏi tôi là ai? Tôi sinh ra vì cái gì? Giờ tôi đã biết mình là ai, mình sinh ra vì cái gì. Tôi không thể chần chừ thêm nữa. Tôi cần phải ra đi hoàn thành sứ mệnh của đời mình. ...” Từ sau khi ông bỏ đi, Minh tộc mất dần quyền lực. Người ta nói Hoàng tộc giận dữ trước thái độ ngông nghênh vô lối của ông nên trừng phạt Minh tộc nhưng lý do thực sự thì không ai biết. Và bây giờ căn nhà Minh tộc đã hoàn toàn bị bỏ trống. Như vậy liệu có phải chăng chính sự ra đi của ông nội là sự báo hiệu cho ngày tàn của Minh tộc? Và sứ mệnh của một người có khi không chỉ là giữ gìn sự an toàn cho gia tộc của mình. Và điều đáng ngạc nhiên nhất là ông ấy vẫn còn sống. Hiện nay ông ấy đã ba trăm hai năm tuổi. Đó là độ tuổi dù ở thế giới phù thủy cũng không thể tồn tại. Nếu không có thuốc trường sinh con người chỉ có thể sống tới đa một trăm năm chục tuổi thôi. Vậy liệu có phải chăng ông ấy có thuốc trường sinh? Thuốc trường sinh xưa nay chỉ là thứ thuốc ghi trong sách và chưa một lần thành sự thực. Vậy liệu có thật ông ấy đã tạo ra thuốc trường sinh không? Và sứ mệnh của ông ấy là gì? Ba trăm năm trước ông ấy đã gặp cái gì trong chuyến đi săn. Điều gì đã làm nên số mệnh của ông ấy và của cả Minh tộc? Không phải cuộc đời, không phải ông ấy, cũng không phải Minh tộc. Đó chỉ là một sự kiện rất nhỏ trong cuộc đời rất dài của ông ấy và của cả Minh tộc. Nhưng nó đã làm thay đổi số phận của tất cả bọn họ. Đôi khi chỉ một phút giây gặp gỡ nhưng có thể thay đổi số phận của một người. Phải không Hinchib?

Tôi không trả lời. Để cứu nguy, tôi đã hỏi thầy Hoàng tộc là gì? Không chỉ mình thầy mà cả lớp đều quay lại nhìn tôi. Họ không tin rằng trên đời này lại có đứa không biết gì về Hoàng tộc. Về đại khái thì đó là dòng tộc đứng đầu thế giới phù thủy nhưng cụ thể thì tôi chưa rõ lắm. Chứ đâu phải tôi không biết tí gì! Tại tôi có bao giờ thấy cuốn sách nào viết về Hoàng tộc kiểu như gia phả hay tiểu sử hay cái gì đó đại loại như thế đâu mà biết.

Hoàng tộc là một dòng tộc đứng đầu giới phù thủy. Quyền lực trong giới phù thủy được tập trung trong tay Hoàng tộc. Mọi quyền hành sinh sát đều nằm trong tay họ. Nhưng quyền lực này không trực tiếp được Hoàng tộc sử dụng mà gián tiếp thông qua lực đại gia tộc. Thông tin cụ thể về Hoàng tộc thực ra không ai biết nhưng ngay từ khi còn nhỏ tất cả mọi đứa trẻ đều được dạy không bao giờ được mạo phạm Hoàng tộc dù vì bất cứ lý do gì. Nhưng thực ra Hoàng tộc chỉ có một người mà thôi. Duy nhất một người mang trên mình biểu tượng của thần linh. Ngôi vị Hoàng tộc không phải cha truyền con nối mà là do thần linh lựa chọn từ sáu đại gia tộc. Sức mạnh của Hoàng tộc là sức mạnh của thần linh. Tất cả chúng ta đều phải cúi đầu trước sức mạnh đó. Mọi thông tin về Hoàng tộc cũng chỉ có lực đại gia tộc biết thôi.

Sơ đồ quyền lực của thế giới phù thủy:

Sau các đại gia tộc đến các bộ ngành nhưng người đứng đầu các bộ ngành lại là người của các đại gia tộc. Sự biến mất của Minh tộc cho tới giờ vẫn còn là dấu hỏi lớn. Nhưng đó là chuyện của lục đại gia tộc chứ không phải của chúng ta. Nhưng như vậy tôi mới hiểu sự nhin nọt của mọi người đối với Nosgnab và mẹ của anh ấy.

Thầy vẫn tiếp tục nói về đề tài tôi là ai nhưng tôi thì không. Việc thăm sát một đại gia tộc mà lại được sự bảo hộ của chính các đại gia tộc khác và của Hoàng tộc ư? Chuyện này có vẻ hơi bị... quá kì lạ. Ông tôi đã gặp cái gì ba trăm năm trước? Sự thật về Hoàng tộc là gì? Mọi chuyện cứ như là một giấc mơ.

Nếu lục đại gia tộc chỉ còn là ngũ đại gia tộc thì liệu Hoàng tộc có mất đi không? Và tại sao tôi lại nhận được sự bảo hộ từ thần linh. Moon ơi, thực ra cô muốn con làm gì? Con hiện giờ không hiểu tất cả mọi thứ đang diễn ra. Moon ơi, thực ra bóng tối là gì? Quanh con hiện giờ là bóng tối hay ánh sáng. Một cảm giác bất an xâm chiếm trong trái tim tôi. Tôi ngược nhìn lên thầy vẫn đang tiếp tục nói. Thực ra thầy là ai? Tại sao thầy lại tời đây? Tại sao thầy biết rõ về gia đình tôi như vậy? Tại sao bài đầu tiên thầy dạy lại là tôi là ai? Tất cả chuyện này liệu có liên quan gì tới vụ thăm sát vừa rồi không?

Ngày 1-2,

Đạo này, tôi hay chuồn ra ngoài. Tôi với Tastam khá thân nhau. Từ nhiều ngày nay tôi đã cởi trói cho ông ấy. Ông ấy là một người khá tốt. Có thể nói ông ấy là một anh hùng. Tôi đã nghe ông ấy kể một phiên bản mới về cái chết của ba mẹ tôi. Trong phiên bản này cha mẹ tôi là những kẻ phản bội xấu xa. Trong kí ức tôi cha mẹ tôi không bao giờ là những kẻ xấu xa như vậy. Tôi quyết không tin. Làm sao tôi có thể tin rằng cha mẹ tôi, những người đại diện cho Minh tộc lại phản bội lục đại gia tộc để theo cái phái S&L chết tiệt ấy? Chúng tôi có tiền bạc, quyền lực địa vị, hà cớ chi cha mẹ tôi lại chọn cái căn cứ trong rừng đáng sợ ấy? Nhưng khoan... hình như là cái phiên bản này rất ăn khớp với phiên bản của Đức Ngài. Vậy chẳng lẽ... sau năm sáu phút lưỡng lự tôi mới có can đảm hỏi ông ấy. Tại sao cha mẹ tôi chết? Câu trả lời của ông ấy như sét đánh ngang tai tôi. Dù đã biết trước nhưng tôi vẫn muốn nghe một sự thật khác hơn. Cha mẹ tôi chết vì bị ngũ đại gia tộc tuyên án tử. Dù mọi bằng chứng đều chứng minh một sự kiện duy nhất nhưng tôi không thể nào tin được. Tôi còn không nhớ làm sao mình có thể về nhà được cơ. Thật ra trong trường hợp khác có lẽ tôi sẽ tự hào vì cha mẹ

mình dám bỏ tất cả để đi theo chân lý như trước kia tôi đã từng nghĩ. Nhưng sau khi gặp Đức Ngài và vụ giết người hàng loạt ấy tôi đã cầu mong một câu chuyện khác.

Nhưng dù tự thuyết phục mình như thế nào đi nữa tôi vẫn tin cha mẹ mình không phải người như thế. Chắc chắn có sự hiểu lầm ở đây. Tôi phải chứng minh cha mẹ tôi vô tội. Đúng! Chắc chắn có sự hiểu lầm. Hôm sau, tôi phải thuyết phục Tastam cùng tôi điều tra lại sự việc năm đó.

Ngày 7-2,

Hôm nay, Yuhcud đã chuyển đến học ở trường tôi. Hơn nữa anh ấy còn học cùng lớp với tôi. Điều đầu tiên tôi tự hỏi khi thấy anh ấy là không biết làm sao một người bình thường lại có thể đăng kí vào học ở trường phù thủy nhỉ? Nhưng thắc mắc thì sao chứ? Làm gì có ai trả lời cho tôi đâu! Nhưng dù vì bất kì lý do gì đi chăng nữa thì hiện nay, sau một ngày học anh ấy đã chứng minh, cực kì thuyết phục nhé, mình là học sinh ưu tú nhất lớp. Một con người phải dựa vào pháp thuật của một người khác mà lại vượt qua mọi phù thủy thực sự trong lớp. Ôi, không thể nào tin nổi. Hoàng tử của tôi đúng là siêu phàm! Dù anh ấy đi đâu chăng nữa cũng chẳng bao giờ anh ấy có ý định nhường vị trí số một cho người khác. Sau một ngày học, anh ấy trở thành hot boy rồi! Khi bạn là người xấu nhất trường mà lúc nào cũng kè kè theo một hot boy, dù bạn là Băng tộc đi nữa cũng không tránh khỏi lời dị nghị của thế gian. Giờ đây lời dị nghị ấy trở thành: tôi đã dùng quyền lực để “quen” anh ấy!

Chuyện có cậu học sinh mới tới đang “quen” với tôi là một sự ngạc nhiên lớn đối với Nosgnab. Ngay giờ ra chơi hôm ấy, anh ấy hỏi tôi về người mới. Quả là anh rất tinh ý, vì anh để ý thấy những điểm chung của chúng tôi: những đặc điểm của loài người. Dù bạn giỏi phép thuật tới đâu nhưng bạn sống chung với loài người không nhiều thì ít bạn sẽ mang theo dấu ấn của loài người. Khi đó bạn sẽ chọn tự làm mọi việc mà không thông qua pháp thuật. Cả tôi và anh ấy đều không có thói quen dùng pháp thuật trong những việc lặt vặt.

Nosgnab vẫn luôn làm chủ tình thế trong mọi tình huống rất tốt. Anh là người thừa kế của Băng tộc mà. Hôm nay anh đã chào đón thành viên mới tới thật tuyệt vời. Nhờ cách chào đón Yuhcud như người trong nhà của anh mà tin đồn tôi “quen” anh ấy đã biến mất. Giờ chúng tôi đã trở thành anh em tốt! Thực ra tôi cũng có chút thất vọng khi trở thành anh em tốt với anh ấy. Vậy là, so với ngày xưa chúng tôi không có chút tiến triển nào. Anh vẫn cứ là một thiên tài như xưa còn tôi vẫn chỉ là con nhỏ lóc chóc hay gây chuyện. Giữa chúng tôi có một khoảng cách xa thật xa. Hơn nữa giờ đây, anh ấy tốt với tôi vì tôi là chủ nhân anh ấy. Nhưng chắc anh ấy hận tôi lắm vì nếu không có tôi anh ấy đâu phải làm nô lệ, đâu phải rời bỏ gia đình theo bảo vệ tôi. Anh ấy ui xẻo lắm mới vớ phải tôi!

Nhưng có ai ngờ anh ấy lại còn đòi tới xem nơi tôi đang ở. “Anh không yên tâm lắm nên muốn kiểm tra cho chắc.” Đây! Anh ấy nói thế đấy! Anh ấy biết rõ mà còn nói như thế. Chắc chắn anh ấy đã điều tra kĩ càng về tôi rồi mà. Anh ấy là người rất cẩn trọng trong công việc. Tôi không đồng ý. Tốt nhất không nên để cô Gnouhnal biết đến những người bên cạnh tôi. Càng ngày tôi càng tự hỏi có thật cô ta là bạn của mẹ tôi không? Tôi chỉ đơn thuần nói đến mối quan hệ thôi. Trước mặt tôi, cô ấy nói chuyện nghe rất ngọt ngào nhưng sau lưng tôi cô ta

nhắc đến cha mẹ tôi bằng một giọng nói cay nghiệt. Liệu đâu mới là bộ mặt thật của cô ta? Nhưng chắc chắn một điều cô ấy đã không còn hoặc chưa bao giờ là cô bạn thân nhất của mẹ tôi. Tại sao tôi nghi ngờ ư? Bí mật của lục đại gia tộc người ngoài không bao giờ được biết. Dù có là bạn thân cũng vậy. Không bao giờ mẹ tôi đem bí mật của người thừa kế gia tộc đời sau đi nói cho người ngoài. Không bao giờ! Chắc chắn có một kẻ nào đó biết rất rõ về tôi tuân tin tức cho cô ta nhưng không bao giờ là bố mẹ tôi. Không ba mẹ nào lại đem bán rẻ con cái như vậy được. Vậy có khi nào ba mẹ tôi bị kẻ đó dán cho cái mác phản bội không nhỉ? Dám lắm! Mà không phải nói là chắc chắn ba mẹ tôi bị người ta hãm hại!

Đôi lúc tôi thấy sợ sự thông minh của Yuhcud. Chẳng biết làm sao mà anh đoán ra sự bất an của tôi nằm trong ngôi nhà tôi đang ở. Cuối ngày tôi thấy anh và Nosgnab thăm thì gì đó với nhau rất chi là hợp ý. 99% họ nói về tôi rồi. Tôi phải làm sao để họ tránh xa cái mớ bong bong đáng ghét này ra? Tôi thật sự không muốn họ gặp nguy hiểm. Á! Quên rồi! Tôi quên hỏi Yuhcud xem anh ấy hiện nay đang ở đâu rồi!

Ngày 14-2,

Bọn người truy tìm tôi hiện nay đã đến khu vực căn cứ rồi. Và tôi không có cách nào ngăn cản họ. Hôm bữa tôi nghe lén được kế hoạch xử trí của Đức Ngài. Có vẻ như ông ta quyết không để ai sống sót trở ra. Hơn hai trăm người trong cuộc truy tìm tôi sẽ không còn ai sống sót trở về. Tôi phải làm gì đó. Nhưng làm gì bây giờ? Nếu tôi xuất hiện ở giữa thành phố với bộ dạng nguyên thủy của mình thì họ có từ bỏ cuộc truy tìm vô vọng ấy không? Hay là họ vẫn tiếp tục đâm đầu vào chỗ chết. Tôi phải làm sao đây? Hay giả ma hù họ? Con người thì còn sợ ma chứ phù thủy có sợ ma không? Lỡ họ không sợ thì sao? Hay tôi đánh chặn đầu bắt họ? Tôi nằm mơ thì có! Họ là hai trăm phù thủy tài năng còn tôi chỉ là cô bé bập bẹ biết chút pháp thuật lấy gì bắt họ? Trời ơi là trời! Tôi phải làm sao bây giờ? Hay tôi nói với Nosgnab? Nói gì đây? “Anh ơi, đoàn phủ thủy lòng bắt em hiện đang gặp nguy hiểm, anh đi cứu họ với!” Chỉ có khi nào tôi bị khủng thi mới làm vậy!

Hôm nay, cô Gnouhnal tới trường đón tôi. Nhưng cô ấy đón ngay giữa buổi học. Cô ấy nói có nhiệm vụ đặc biệt cho tôi. Vậy là tối nay tôi lại làm sát thủ. Nhưng cho tới giờ tôi không hề biết con người xấu số đó là ai, và tôi sẽ thực hiện nhiệm vụ này với ai. Còn những con người sắp đâm đầu vào chỗ chết nữa, tôi phải nghĩ cách cứu họ. Tức nhất là hiện giờ đến thời gian nghĩ cách tôi còn không có chứ đừng nói hành động. Đành nhờ Yuhcud vậy. Tôi viết vội tờ giấy nhét vào tay anh ấy. Trong tờ giấy tôi viết:

“Cứu mọi người. Rừng Cẩm, mé phía đông. Căn thận quái vật. Gấp.”

Sau đó tôi vội vã chạy ra cửa.

Cô đưa tôi về căn cứ. Không khí nơi đây xưa đã cực kì đáng sợ nhưng bây giờ thì lại càng khủng khiếp. Nó căng thẳng ngột ngạt đến không ngờ. Khắp nơi người ta nói về con nhỏ đang bị truy lùng. Tôi không tin nổi giờ mình đã biến thành con quỷ ba đầu sáu tay uy hiếp nền hoà bình của cả thế giới. Không chỉ những người thập tự chinh mà ngay đến những người S&L cũng đang lên kế hoạch truy tìm tôi. Tôi có cảm giác như cái cổ mình sắp không ở trên đầu

nữa!

Họ không cho tôi biết nơi tôi sẽ đột nhập tối nay mà cũng không cho tôi biết đối tượng là ai. Họ chỉ cho tôi biết là tôi sẽ đi cùng sáu người nữa. Và kẻ phải chết tối nay chính là kẻ đã sát hại cha mẹ tôi. Lý do chính họ cho tôi theo là muốn chính tay tôi giết kẻ đó. Họ muốn tôi trả thù. Nhưng cho tới nay tôi hoàn toàn không có ý định trả thù. Tôi cần xác minh lại quá khứ. Hơn nữa cái cách họ giết người làm tôi cảm thấy ghê sợ vậy làm sao mà tôi có thể để người khác chết dưới tay họ? Đã đành con người ai chẳng chết nhưng có cần chọn cho họ cái chết dã man như vậy hay không? Sao hôm nay tôi phải lo nhiều chuyện như vậy? Hôm nay, có hàng trăm sát thủ đang me, chờ giết đội quân thập tự. Khủng khiếp hơn là trong số đó có cả Uamtahk. Lão ta sẽ mang đến cơn ác mộng cho tất cả những người chứng kiến. Cho tới giờ hàng đêm tôi vẫn bị những cơn ác mộng về hắc giày vò. Nếu như có kẻ đáng chết, kẻ đó phải là hắc! Không biết Yuhcud định dùng cách gì để cứu bọn họ. Tôi lo quá. Lạy trời hai cuộc chiến đừng diễn ra đồng thời. Nếu như tôi có thể giúp đỡ nhất định tôi sẽ không bỏ qua cơ hội.

Nghe lén là không tốt nhưng lần này nhờ nghe lén tôi mới biết tối nay bọn họ muốn giết ai. Rõ ràng, không ai được làm tổn thương Hoàng tộc. Chẳng phải họ tốt bụng gì khi tạo cơ hội cho tôi trả thù đâu mà thực ra giết Hoàng tộc sẽ phải trả giá rất đắt. Hay họ chưa khi để công việc nguy hiểm nhất, kinh khủng nhất cho một đứa trẻ không biết trắng đen! Họ tốt với tôi quá! Hèn chi mà họ không dám nói với tôi sự thật. Nhưng nếu là Hoàng tộc thì không cần lo đâu. Họ giỏi như thế dễ gì thua bọn sát thủ này. Vậy vấn đề đáng lo trước mắt là những người đang ở ngoài kia. Bọn họ vẫn tiếp tục tiến sâu vào chiếc bẫy khổng lồ của những người cộng hoà. Cái chết đang treo lủng lẳng trên đầu họ.

Cho tới thời điểm này tôi vẫn chưa thấy bất kì một hành động nào của Yuhcud. Bọn họ chỉ còn cách ỏ mai phục một mét thôi. Họ vẫn tiếp tục tiến tới. Tôi phải làm gì đây? Moon ơi, hãy cho cháu biết cháu phải làm gì? Tôi cảm nhận được sức mạnh của hồ Lưu Ly quanh mình. Thật sự tôi rất biết ơn viên ngọc. Nhờ nó tôi mới có thể bình tĩnh mà đứng đây. Nhưng nó lại không chỉ cho tôi cách cứu họ.

Còn nửa mét nữa! Tôi phải làm sao bây giờ? Họ vẫn đang tiến tới. Yuhcud anh ở đâu? Anh là thiên tài chắc hẳn anh sẽ nghĩ ra cách mà phải không? Những giọt nước mắt đang trực lẫn ra. Những giọt nước mắt của sự bất lực! Tôi đã không thể cứu họ. Trận chiến đã bắt đầu. Trên gương mặt những người lính thập tự hiện rõ sự kinh ngạc. Ngay từ đầu họ đã bất lợi. Họ sẽ chết một cách nhanh chóng. Và tôi chỉ có thể đứng trong hang đá theo dõi câu chuyện qua đôi mắt của một con đại bàng! Việc duy nhất tôi có thể làm là chứng kết những giây phút cuối cùng của họ. Có lẽ Yuhcud đã không hiểu ý nghĩa của tin nhắn tôi đưa anh. Tôi đã quá bị động và cái giá phải trả là sinh mạng của hai trăm người. Một cái giá quá đắt!

Đã có nhiều người ngã xuống. Tôi không biết họ có chết hay không nhưng khả năng sống của họ sau trận chiến này rất thấp. Kết quả cuộc chiến đã được định đoạt. Trong hang mọi người vẫn đang căng thẳng chờ tin cuộc chiến. Gọi là căng thẳng cho nó màu mè thôi. Chứ thật ra họ đang ăn mừng thắng lợi đấy! Có lẽ kết quả chỉ còn là thủ tục. Cả họ, cả tôi đều biết rõ

kết quả rồi.

Đột nhiên, từ giữa trận chiến xuất hiện một làn khói vàng. Làn khói nhanh chóng lan toả che khuất tầm nhìn của tất cả mọi người. Bên tai tôi vang lên tiếng hét tức tối của các sát thủ phe cộng hoà. Tôi khẽ mỉm cười đắc ý. Kì này có lẽ họ sẽ rút êm. Tôi nhờ cây rừng rẽ lối chỉ đường cho họ rút.

Nhưng mọi chuyện như vậy không phải đã kết thúc. Từ làn khói vàng ấy xuất hiện con rồng vàng. Một con rồng vàng thật một trăm phần trăm. Một con rồng uy lực và to lớn. Tôi nghe một ai đó trong đám khói hét lên: “Người của Hoàng tộc tới”.

Ngay khi đám khói và con rồng biến mất. Toàn bộ sát thủ S&L không còn ai toàn mạng. Những chiến binh thập tự cũng không tiếp tục cuộc tìm kiếm. Trong đám khói ấy cái gì đã xảy ra? Có phải người của Hoàng tộc đã tới không? Nếu họ tới thật thì tại sao họ biết có trận chiến này? Nếu đã biết tới thế tại sao họ lại không tiến thêm một bước để diệt luôn lũ phản đồ này?

Không có người về thông báo cuộc chiến, Đức Ngài buộc phải cử người ra xem diễn biến. Điều tôi ngạc nhiên nhất là khi biết người của mình chết như ngã rạ, họ không những không thương tiếc mà còn rất giận dữ. Hơn thế nữa, Đức Ngài hoàn toàn không cho người đi gom xác họ lại. Họ để mặc chiến sĩ của mình nằm phơi nắng phơi sương giữa rừng già. Không một ai mảy may thương tiếc cho những người đã chết. Tôi tự hỏi bọn họ còn có chút tình người hay không?

Trận thua này làm cho Đức Ngài cẩn thận hơn. Số người thực hiện được tăng lên đến mười người. Ông ta muốn mang về cho mình chiến thắng tuyệt đối.

Nửa đêm chúng tôi xuất phát. Ánh trăng đêm nay tròn thật là tròn. Phải rồi đêm nay là đêm trăng rằm mà. Ở thế giới nào đi chăng nữa trăng mười bốn cũng là trăng tròn. Tôi đi dưới ánh trăng tự nhủ: “Moon ơi, đêm nay em sẽ cố gắng thiệt nhiều.”

Bọn sát thủ đi với tôi đêm nay thật sự rất cẩn thận. Họ đi mà không để lại chút tiếng động nào. Êm như mèo, tinh như cú, họ lén vào phần đất của lâu đài. Họ chia thành từng nhóm hai người lén vào lâu đài. Sai lầm lớn nhất của họ có lẽ là đã dắt một đứa vụng về, hậu đậu như tôi đi theo. Tôi mới đi có một hai bước là lính canh đã biết có thích khách. Cái cô gái được phân công đi cùng tôi không biết chạy mất hồn nào. Điều đó có nghĩa là một mình tôi trở lại trong lâu đài. Để tránh liên hệ tới những người thân, tôi quyết định trở lại diện mạo vốn có của mình, nhân vật đang bị truy nã của thế giới phù thủy. Tôi len lén đi trong lâu đài cố tìm hiểu xem mình đang ở đâu và làm sao chuồn ra. Cuối cùng tôi quyết định cứ tìm hiểu về nơi này đã. Khi có biến tôi sẽ hoá thành làn gió bay đi. Ít nhất thì bây giờ họ vẫn chưa đủ sức bắt tôi.

Cung điện này rất đẹp. Nó thật tuyệt vời. Có điều hình như nó quá xa hoa. Là một người đứng đầu không nên sống quá xa hoa như vậy! Thực chất Hoàng tộc là như thế nào? Có tiếng chân người sau lưng tôi. Tôi mở đại một cánh cửa trốn vào. Căn phòng này khá tối có lẽ

không có ai ở đây. Hơn nữa, tôi còn nhận ra mùi bụi và mùi mốc. Có khả năng căn phòng này không có người ở từ rất lâu. Tôi tự kiếm cho mình một đóm lửa. Đúng như tôi dự đoán, căn phòng bị phủ một lớp bụi khá dày. Nhưng dù vậy, căn phòng vẫn tỏ ra rất quý phái và trang trọng. Chủ nhân cũ của căn phòng này chắc chắn là một tiểu thư. Có lẽ cô ta cũng là người rất quý phái. Nhưng tại sao không ai dọn dẹp căn phòng này nhỉ. Không lẽ Hoàng tộc thiếu người dọn phòng?

Trước mắt tôi có một đóm sáng. Chẳng lẽ ma chơi sao? Lâu lắm rồi tôi mới sợ ma. Quả nhiên dù có là phù thủy nhưng sợ ma vẫn cứ là sợ ma thôi! Chủ nhân của đóm sáng lạ quay đầu lại nhìn tôi. “Má ơi, cứu con!”

Hả? Là anh! Nosgnab! Anh làm gì ở đây?

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lấy lại nụ cười của mình, tôi hỏi anh:

- Anh làm gì ở đây? Không giống tính cách của anh chút nào. Hồi nãy em cứ tưởng anh là ma đó. Em sợ hết hồn luôn.
- Nosgnab, anh làm sao vậy? Sao anh nhìn em kì vậy? Hay anh bị ma nhập rồi? Đừng dọa em nha.

Tôi bất giác nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt anh. Đó không phải là ánh mắt dịu dàng, tinh nghịch, ấm áp của anh. Trong ánh mắt ấy là một nỗi nhớ da diết, một sự bàng hoàng kinh ngạc và có xem chút gì đó vui mừng.

Anh tiến lại sát tôi. Ánh mắt anh càng ngày càng lộ rõ sự vui mừng. Anh ôm chầm tôi. Miệng anh không ngừng lẩm bẩm:

- Em đã trở về! Em đã trở về!...

Tôi chết lặng. Anh nói gì tôi nghe hoàn toàn không hiểu. Hay hồi chiều Yuhcud có nói cho anh biết tôi gặp nguy hiểm? Nhưng nếu vậy anh phải chờ tôi ở nhà chứ sao lạ trong lâu đài của Hoàng tộc.

- Nosgnab, anh làm sao vậy? Anh nói gì em không hiểu?
- Anh không phải là Nosgnab. Hồi xưa, cho dù ba mẹ không phân biệt được hai anh em anh nhưng em vẫn phân biệt được cơ mà. Sao giờ em lại nhầm lẫn. Anh là GnoIгнаoh. Em có nhớ không?

Tôi lắc đầu. Tôi không nhớ anh ta. Anh ta trông giống Nosgnab như đúc nhưng hình như không phải. Nhưng ánh mắt anh nhìn tôi, dáng vẻ của anh lúc này rất quen thuộc. Dường như tôi đã gặp ở đâu rồi.

- Em quên anh ư? Tại sao em có thể quên anh? Anh chưa từng quên em dù chỉ một giây một phút. Anh luôn nằm mơ thấy em. Tám năm nay, anh mơ thấy em hằng đêm. Vậy mà em lại quên anh sao. Có lần giấc mơ còn rất thật. Khi ấy em đứng ở một nơi nào đó có nhiều cây và tôi. Em đứng một mình dưới trời mưa. Anh đã gọi em. Gọi em khản cả cổ, em cũng không trả lời. Em cứ đứng ngây ra nhìn anh đầy khó hiểu. Anh đã gọi em trở về nhưng

không được. Trong mơ em đã quên anh. Giờ em trở về em cũng quên anh ư?

Anh nhìn tôi, ánh mắt sâu thăm thẳm, ấm áp và da diết. Phải chăng anh mới thực sự là thiên sứ của tôi? Ánh mắt này mới đích thực là ánh mắt thiên sứ nhìn tôi. Ánh mắt có trăm ngàn lời nói. Anh không phải Nosgnab ư? Gnolгнаoh ư? Một cái tên xa lạ. Khoan... Gnolгнаoh... Vậy anh là thành viên Hoàng tộc ư?

Tôi nhìn anh đầy kinh ngạc:

- Anh là thành viên Hoàng tộc ư?

Anh lại nhìn tôi ánh mắt đầy kinh ngạc:

- Sao em lại hỏi vậy? Cả hai chúng ta là thành viên Hoàng tộc mà? Không phải mình anh, cả em cũng là thành viên Hoàng tộc.
- Không thể nào! Em là người của Minh tộc mà.
“Cạch”

Cánh cửa đột ngột mở ra. Có tiếng người trò chuyện và cả ánh đuốc sáng rực. Có lẽ binh lính đã lần ra dấu vết của tôi. Tôi nghe mang máng có người nói:

- Tìm trong phòng này đi. Chắc là chúng trốn ở đây thôi.

Mặt tôi tái mét. Mọi chuyện còn chưa rõ ràng mà. Có lẽ đây là lần duy nhất tôi được gặp thiên sứ. Không thể cứ thế này mà đi được. Nhưng không đi chẳng lẽ để họ bắt. Bất chợt tôi nghe tiếng thiên sứ:

- Ai cho phép các người vào đây?
- Dạ... thưa Đức Ngài... có thích khách đột nhập lâu đài. Chúng thần đã bắt được bốn tên. Chúng thần đang bắt những tên còn lại...
- Ta ở đây từ chiều tới giờ nào có thấy ai quấy nhiễu ngoài các người ra.

Tên lính canh mặt mày xám ngoét. Cúi dập đầu xuống đất van xin:

- Xin... Đức Ngài giáng tội... Tội thần đáng muôn chết...

Anh nhìn họ bằng cặp mắt trù mên, khẽ mỉm cười:

- Ta không bắt tội. Người đi làm nhiệm vụ của người đi. Lần sau đừng tự tiện vào căn phòng này nữa.

Họ vái chào anh rồi nhẹ nhàng rút ra. Lần đầu tiên tôi thấy thực sự quyền uy của Hoàng tộc. Biết nói sao nhỉ? Nó na ná như vua ở thế giới loài người.

Anh quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt chứa chan vô vàn tình thương yêu. Tôi cảm thấy mình thực sự hạnh phúc. Có thể anh nhận nhầm người, nhưng chỉ cần một lần trong đời được nhìn bằng ánh mắt ấy dù chết tôi cũng cam lòng.

- Liệu có phải họ đang tìm em không?

Thú thật là tôi không nghĩ anh cần câu trả lời. Chẳng phải mọi chuyện quá rõ ràng rồi sao? Tuy vậy, tôi vẫn gật đầu.

- Nhưng em là một người trong Hoàng tộc. Việc em trở về nhà đâu thể nào gọi là thích khách được đúng không?

Tôi im lặng không trả lời. Mọi chuyện sẽ ra sao nếu anh biết mình đã nhận nhầm người? Có lẽ anh sẽ kêu người bắt tôi. Nhưng dù vậy tôi vẫn muốn cho anh biết sự thật.

- Em không phải người của Hoàng Tộc. Em là người của Minh tộc.

Anh nhìn tôi tròng trành:

- Em là người của Hoàng tộc, Gnashna à. Em xuất thân từ Minh tộc nhưng em là người của Hoàng tộc.
- Anh biết em là Gnashna ư?

Anh mỉm cười dịu dàng, âu yếm nhìn tôi:

- Biết chứ! Anh biết mọi chuyện liên quan tới em.
- Vậy anh biết mục đích của bọn người kia đột nhập vô đây ư?

Anh lại mỉm cười. Anh giống Nosgnab ở chỗ rất thích cười. Nhưng nụ cười của hai người khác hẳn nhau. Nụ cười của Nosgnab thì âm áp nhưng vô cùng tinh nghịch, còn nụ cười của Gnolгнаoh trong sáng như pha lê, âm áp như ánh nắng, dịu dàng như dòng sông chở nặng phù sa. Có lẽ ngày xưa tôi cũng phân biệt dựa trên nụ cười của họ.

- Biết chứ! Họ muốn em lấy mạng anh. Nhưng chắc em không có ý định đó đâu nhỉ?

Tôi hỏi bướng:

- Thế nếu em có ý định đó thì sao?

Anh cười một cách dịu dàng, chân thật:

- Nếu như được chết trong tay em, anh sẽ cảm ơn Thượng Đế một ngàn lần.

Tôi kinh ngạc nhìn anh. Tôi không tin rằng mình có thể quên anh. Cũng không thể tin rằng tôi lại là một thành viên trong Hoàng tộc. Nhưng tôi lại càng không thể tin được tình cảm của anh dành cho tôi lại sâu đậm như vậy. Có lẽ đây chỉ là một giấc mơ chẳng? Và ngày mai, khi tôi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ thay đổi. Và tôi lại tiếp tục đối diện với cuộc chiến vô cùng khốc liệt. Trời ơi, nếu đây là một giấc mơ, xin đừng bao giờ cho con tỉnh dậy.

- Em đang nghĩ gì vậy?
- Em đang nghĩ có lẽ mình đang ngủ mơ. Anh chỉ là một nhân vật trong giấc mơ của em.
- Vậy sao? – Anh mỉm cười, khoé mắt anh có chút tinh nghịch. Lúc này trông anh khá giống Nosgnab.

Bất ngờ, anh hôn tôi. Một nụ hôn không sâu nhưng đủ cho tôi giật mình tỉnh giấc (nếu thực sự tôi đang ngủ). Nhưng tôi không tỉnh. Có lẽ đây là sự thật rồi! Và đó là nụ hôn đầu của tôi. Tôi bàng hoàng nhìn anh.

Vẫn giữ đôi chút tỉnh ngịch, và đôi chút ngạo mạn, anh hỏi tôi:

- Thế nào? Đây có phải giấc mơ không?

Tôi nhìn anh và chợt nhận ra mình đã làm tổn thương anh. Anh không như Nosgnab. Nếu là Nosgnab anh không bao giờ ép tôi làm bất cứ cái gì. Tôi tự hỏi không biết trước giờ tôi đã từng làm tổn thương anh ấy chưa?

- Anh! Tại sao anh lại giống Nosgnab như hai giọt nước?

Anh khẽ mỉm cười trả lời:

- Vì anh và cậu ấy là hai anh em song sinh. Anh nghĩ chuyện này là hiển nhiên mà!
- Vậy tại sao một người lại thuộc Hoàng tộc còn người kia thuộc Băng tộc?

Anh cười. Nụ cười vẫn rất trong sáng, rất ấm áp nhưng thoáng chút buồn.

- Vì đó là số phận cô bé ạ.

Anh hôn lên trán tôi nhưng tôi vẫn nhận ra nỗi buồn chất chứa trong tim anh. Liệu đó có phải là nỗi buồn thỉnh thoảng tôi vẫn nhận thấy ở Nosgnab không? Tôi lại nhìn anh, rầu rầu nói:

- Anh ơi, anh có biết em ghét nhìn thấy nỗi buồn trong khoé mắt anh lắm không?

Anh mỉm cười rạng rỡ:

- Ngày xưa, em cũng từng nói với anh như vậy. Sau tám năm, em không hề thay đổi một chút nào.

Thật kì lạ. Tôi chưa từng thấy Nosgnab rạng rỡ như vậy. Tôi cứ tưởng càng ở ngôi cao người ta càng giỏi che dấu cảm xúc chứ? Tại sao anh lại dễ dàng thể hiện cảm xúc của mình như vậy?

Trước kia, tôi không nhận ra nhưng bây giờ khi nhìn một phiên bản khác giống hệt Nosgnab tôi chợt nhận ra anh ấy luôn luôn giữ cho mình một sự cô độc. Anh ấy chỉ mỉm cười với một mình tôi. Phong cách cư xử của anh khác hẳn của người anh em song sinh này.

Bất chợt tôi nhớ lại con rồng hồi chiều. Có lẽ là anh đã đưa nó đến.

- Anh có biết tạo ra một con rồng vàng bằng pháp thuật không?

Anh mỉm cười:

- Có chứ. Mà em cũng có thể làm đấy!
- Em ư?

- Ủ. Ngày xưa em đã tạo ra một con rồng màu anh ngọc bích rất đẹp.
- Nhưng em không còn biết làm nữa.
- Từ từ anh sẽ dạy cho em.
- Vậy hồi chiều là anh phải con rồng vàng đến cứu nguy ư?

Khuôn mặt anh thoáng chút ưu tư:

- Không phải anh. Là Nosgnab đó!
- Há? Vậy cả hai anh đều tạo ra được rồng vàng ư?
- Ủ.

Trông anh có vẻ không vui khi nói về người anh em sinh đôi của mình. Có lẽ tình cảm của họ không được tốt chăng? Suốt từ khi quen Nosgnab tới giờ, anh ấy cũng chưa bao giờ nói cho tôi biết về sự tồn tại của người anh em song sinh này.

- Em có muốn đi xem những kẻ đã bị bắt không? Năm trên mười. Hơi ít nhỉ!
- Anh không sợ những kẻ còn lại sẽ giết anh à?
- Không! Họ không dám đâu. Hơn nữa họ đã rời lâu đài rồi.
- Sao anh biết?

Anh không trả lời câu hỏi của tôi. Anh chỉ mỉm cười. Cả anh và Nosgnab đều có thói quen dùng nụ cười để kết thúc chủ đề mà họ không muốn nói tới. Quả đúng là anh em sinh đôi. Ngay cả thói quen cũng y hệt.

- Em không coi đâu. Em về đây.
- Em về đâu?

Đi đâu bây giờ nhỉ? Thú thật tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Bây giờ tôi đã biết rõ những người cộng hoà chỉ muốn lợi dụng tôi. Bọn họ hoàn toàn không có tình người. Những gì cần biết tôi cũng đã biết. Đã đến lúc rời khỏi nhà cô ấy rồi.

- Anh khuyên em không nên tiếp tục ở nhà người phụ nữ đó. Em nên quay lại nhà của Nosgnab. Ở đó em sẽ được an toàn. Còn nếu muốn em có thể ở đây.
- Ở đây ư?
- Anh sẽ dọn dẹp căn phòng này. Đây là căn phòng của em tám năm về trước.

Anh nhìn vào cánh tay tôi. Anh nhẹ nhàng cầm nó lên. Anh kéo cánh tay áo tôi lên để lộ vết bóp hình mặt trời đã giúp cô Gnouhnal nhận ra tôi. Anh kéo tay áo mình lên. Tôi bàng hoàng nhận ra hai vết bóp y hệt nhau.

Anh rầu rầu nói:

- Vì nó mà chúng ta trở thành Hoàng tộc.

Tôi chưa kịp mở miệng hỏi thì anh đã chặn lời:

- Anh thấy em nên về với Nosgnab thì hơn. Ở đây nguy hiểm lắm. Cậu ấy sẽ đến đón em trong vài phút nữa. Chúng ta đi từ từ ra đại sảnh là vừa.

Suốt quãng đường đi, Gnoignao cười rất thân thiện với tất cả mọi người. Trong cung điện này dường như mùa xuân vĩnh hằng đang ngự trị. Tất cả đều nhờ vào Gnoignao. Tôi khẽ nhìn anh đầy ngưỡng mộ.

Tới cuối một hành lang, anh dừng bước. Anh quay lại ân cần nhìn tôi. Anh nhìn thật ấm áp nhưng hình như nó có mang một thông điệp gì đó. Một thông điệp tôi không bao giờ hiểu! Cuối cùng, anh cất giọng trầm ấm:

- Đi thẳng tới cánh cửa trước mặt em nhé. Sau cánh cửa ấy, Nosgnab đang chờ em.
- Tại sao anh không đi với em?

Anh không trả lời tôi. Anh mỉm cười mang theo muôn ngàn nắng ấm. Anh khẽ lấy tay đẩy nhẹ lưng tôi về phía trước. Tôi bước đi thảnh thơi quay lại nhìn anh. Anh vẫn đứng đó với nụ cười tươi tắn. Cánh cửa mở ra. Và tôi không còn biết gì nữa.

Ngày 16-2,

Có vẻ như tôi đã ngủ một giấc dài. Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng. Người đầu tiên tôi gặp sau khi mở mắt ra là Nosgnab. Anh đang nằm gục bên cạnh giường tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ngủ. Khi anh ngủ anh mang một vẻ đẹp thật thánh thiện. Tới bây giờ tôi vẫn cảm thấy như mình vừa trải qua một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy tôi đã gặp một người của Hoàng tộc. Anh ta trông giống hệt Nosgnab. Và anh ta mỉm cười nói với tôi, tôi cũng là một thành viên của Hoàng tộc. Nếu vậy Hoàng tộc có bao nhiêu người nhỉ? Giờ tôi đã hiểu tại sao họ không gọi là vua mà gọi là Hoàng tộc rồi.

Trong khi tôi miên man suy nghĩ, Nosgnab đã thức. Anh nhìn tôi mỉm cười tinh nghịch:

- Cuối cùng em cũng chịu thức dậy rồi. Anh cứ tưởng em muốn làm công chúa ngủ trong rừng luôn chứ! Hôm qua, anh còn định đi tìm hoàng tử trao nụ hôn để đánh thức em đấy.

Nụ hôn? Hình như tối hôm đó tôi cũng có một nụ hôn... không biết tất cả chuyện này là mơ hay thật đây?

Anh xoa đầu tôi như một đứa trẻ:

- Sao? Vẫn chưa tỉnh ngủ ư công chúa?
- Đâu có em tỉnh rồi. Giờ chúng ta đang bị trễ học đấy!
- Hôm nay anh xin nghỉ cho cả hai đứa rồi. Chắc em vẫn chưa hoàn hồn đâu nhỉ?
- Anh muốn nói chuyện gì cơ.

Anh cười;

- Chuyện đã khiến em ngủ ly bì suốt một ngày trời chứ còn chuyện gì nữa!
- Ý anh là em đã ngủ suốt cả ngày sao?
- Uh. Hại anh lo muốn chết.

Tôi rất muốn hỏi anh chuyện hôm đó là mơ hay thực nhưng tôi không dám.

Tôi nhìn anh mà lòng cảm thấy bứt rứt không yên. Giá mà tôi có thể hỏi nhỉ? Tôi lại nhìn

anh. Và cuối cùng tôi đã thắng.

Anh mỉm cười, khề lắc đầu:

- Anh đang nghe đây .
- Anh có một anh em song sinh là Hoàng tộc không?
- Có.
- Vậy những chuyện em đã gặp ở đó không phải là giấc mơ đúng không?
- Dĩ nhiên.
- Sao trước đây anh không nói với em về anh ấy?
- Có cần thiết không? Khi anh chỉ sống ở đây một mình?

Trong giọng nói của anh có chút gì mỉa mai chua xót. Tôi nhìn anh. Gương mặt bình thản của anh làm tim tôi nhói đau.

- Nếu vậy những gì anh ấy nói với em cũng là thật sao?
- Anh không biết anh ấy nói với em điều gì. Nhưng trước khi đặt chân vào toà lâu đài đó, anh ấy không hề biết nói dối.
- Anh ấy vào đó bao lâu rồi hả anh?
- Mười một năm.
- Nhưng hình như ở trong đó anh ấy rất cô đơn.

Anh đắm chiêu không nói. Có lẽ tôi không nên nói vậy.

Anh đứng dậy, kéo chăn đắp cho tôi:

- Em nghỉ đi. Anh đi chuẩn bị chút thức ăn cho bữa tối.

Tôi im lặng nhìn dáng anh đi khỏi phòng. Trông anh thật cô độc. Ra đến cửa anh quay lại nhìn tôi cười nhạt:

- Mười một năm đó, anh cũng sống một mình.

Cánh cửa đã đóng lại nhưng tôi vẫn nhìn nó thật lâu. Đột nhiên, tôi chợt nhận ra mình không biết bất kì điều gì trong thế giới của anh ấy.

Ngày 18-2,

Hôm nay tôi sẽ đến thăm GnoIgaoh. Nếu muốn điều tra sự thật thì tôi nên bắt đầu từ nơi nguy hiểm nhất. Hơn nữa tôi không nghĩ GnoIgaoh sẽ làm hại tôi. Anh đã cư xử rất thân thiết với tôi. Bây giờ, tôi đã có thể ngang nhiên ra vào Hoàng Cung nhưng tôi không muốn để S&D biết về tung tích tôi. Hãy cứ để họ nghĩ rằng tôi đã chết thì tốt hơn. Vì thế tôi nhờ Nosgnab đưa tôi đến đó. Thật dễ nhận ra anh rất không hào hứng khi được nhờ. Tôi có cảm giác như anh muốn tránh xa anh trai mình bằng mọi giá. Nhưng tôi kiên quyết không chấp nhận. Tôi muốn làm cầu nối giữa hai anh em họ. Chẳng phải cả hai đều rất cô đơn sao? Việc gì phải khổ vậy! Cuối cùng anh phải chấp nhận đưa tôi đi vì tôi nói với anh rằng: “Nếu những kẻ đó tìm ra em chúng sẽ giết em.”

Như lần trước, anh chỉ đưa tôi vào đại sảnh của lâu đài, còn GnoIгнаoh chờ tôi ở hành lang. Dù tôi dùng cách gì đi nữa anh vẫn không chịu gặp mặt anh trai mình. Thôi kệ! Từ từ rồi tôi cũng nghĩ ra cách thôi. Nhưng trước tiên tôi phải xem thử họ có vấn đề đã. Hàzzzzz! Dù thế nào cả hai cũng trẻ con quá.

GnoIгнаoh chào đón tôi vẫn bằng nụ cười ấm áp muôn thủa:

- Dạo này em sao rồi, Gnashna. Mới mấy ngày không gặp em mà anh cứ tưởng cả thế kỉ trôi qua đó!
- Anh xạo quá đi! Em không tin đâu!
- Em là người đầu tiên dám nói không tin anh đấy!
- Dù anh là Hoàng tộc đi nữa nói dối vẫn là nói dối chứ!
- Ừ! Dù anh là ai đi nữa nói dối vẫn là nói dối! – Anh cười buồn – À! Em có muốn đi thăm phòng của mình không? Đảm bảo nó khác xa hôm trước.
- Hay quá! Đương nhiên là muốn rồi. – Tôi reo lên, lon ton chạy về phía cửa – Nhanh lên đi anh.

Căn phòng của tôi nằm ở tầng hai của toà lâu đài. Đẩy cánh cửa được chạm khắc cực kì tinh xảo ra, trước mắt tôi là một căn phòng vô cùng rộng rãi. Mọi đồ vật trong căn phòng đều toát lên một vẻ vương giả đậm nét. Tôi dám cá không căn phòng nào trên thế giới có thể xa hoa hơn căn phòng này. Một tấm thảm đỏ rực với ngôi sao sáu cánh vàng chói ở tâm trải rộng khắp căn phòng. Một bộ bàn ghế chạm khắc mặt trời tuyệt đẹp được đặt ngay giữa phòng. Trên bàn là một bộ ly tách chẳng biết làm từ gì mà cứ sáng lấp lánh, toả đủ mọi ánh cầu vồng. Một chiếc giường cực lớn, cực đẹp và cực êm với drap giường bằng lông báo gấm thật. Hơn nữa từ cửa sổ phòng tôi có thể nhìn thấy vườn hoa của lâu đài, dòng suối xanh biếc giữa muôn ngàn đoá hoa đang khoe sắc, và cả tháp chuông ẩn hiện giữa những đám mây trắng như tuyết. Quang cảnh trước mặt có thể ví von như cảnh thiên đường. Tôi ngây người ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Nó thật tuyệt vời.

- Em thích căn phòng này không? – Tiếng GnoIгнаoh vang lên bên cạnh tôi.

Tôi quay lại nhìn anh. Đôi mắt anh thật sáng, thật dịu hiền, thật trìu mến.

- Nó rất đẹp, rất sang trọng, và quá xa hoa với em. Xin hãy cho em một căn phòng giản dị thôi. – Tôi ngại ngần đáp.
- Giản dị ư? Anh không biết một căn phòng thế nào được gọi là giản dị nhưng anh sẽ cố.
- Cho em một cái giường bình thường, một bộ bàn ghế li tách bình thường, em không cần thảm trải sàn đâu, phí lắm...

Anh tròn mắt nhìn tôi ngỡ ngàng:

- Cái giường của em rất bình thường mà? Cả bàn ghế và bộ ly tách nữa, anh không thấy nó có chỗ nào không bình thường cả?

Phải rồi! Tôi quên mất. Anh sống trong cái Hoàng cung xa hoa này từ nhỏ, anh sẽ không thể nào biết được cái gì gọi là bình thường cả. Những thứ xa hoa này với anh mới là bình thường.

- Thôi, để vậy cũng được. Anh có rảnh không?
- Để làm gì?
- Đi chơi với em. – Tôi nháy mắt tinh nghịch nhìn anh.

Anh cười tươi rói và nhìn tôi tinh nghịch:

- Em vào Hoàng cung để rửa người đứng đầu thế giới đi chơi ư? Bảnh dữ ta!

Lúc này, anh thật sự rất giống Nosgnab. Tôi mỉm cười tự tin không đáp.

- Được rồi! Chiều em một lần vậy! Em muốn đi đâu chơi?

Không cần suy nghĩ, tôi đưa tay chỉ ra xa và nói;

- Ra khỏi Hoàng cung này. Em muốn để anh xem thế giới bên ngoài.

Anh khẽ lắc đầu:

- Nhưng điều này là không được phép, cô bé nghịch ngợm ời.
- Tại sao?
- Hoàng tộc không được ra ngoài Hoàng cung.
- Vậy sao em được?
- Em là ngoại lệ!
- Nếu có một ngoại lệ rồi thì tại sao không thêm một ngoại lệ nữa? Đi thôi.

Không để anh trả lời, tôi kéo tay anh ra ngoài. Trong giây lát, tôi thấy anh cười hạnh phúc.

- Đúng là sau bao nhiêu năm em vẫn không thay đổi tí nào!

Anh bảo chúng tôi không thể ra bằng cổng chính được, nên anh chỉ cho tôi một con đường bí mật. Chúng tôi đi về phía tháp chuông. Tháp chuông là một công trình cổ đại được xây từ những tảng đá thật lớn và đều đặn. Anh nói với tôi, nó có từ 2000 năm trước và là biểu tượng sức mạnh của Hoàng tộc. Đó là một ngọn tháp kì lạ. Lúc ở lâu đài nhìn ra tôi thấy nó không cao lắm, chắc chỉ cao bằng toà lâu đài thôi. Nhưng bây giờ, khi đứng dưới chân tháp tôi có cảm giác nó cao đụng trời luôn. Đoán được thắc mắc của tôi anh nói:

- Không ai có thể rung được cái chuông ở trên đỉnh tháp vì không ai có thể leo tới đỉnh cả. Và cũng không ai biết được nó cao bao nhiêu. Rõ ràng toà tháp bị phù phép nhưng không ai biết tác giả của bùa phép này cũng như cách giải nó. Tương truyền Hoàng tộc là những người duy nhất có thể leo tới đỉnh tháp và rung chuông. Chính bằng cách này họ chọn được những thành viên của Hoàng tộc.

- Hay anh em mình lên thử đi.

- Giờ á?

- Phải.

Không chờ anh đồng ý, tôi vọt chạy vào trong tháp. Sau lưng tôi vẫn còn tiếng hét của Gnołgnaoh:

- Không được! Không được đâu Gnashna!

Thật kinh ngạc. Bên trong của toà tháp đẹp lộng lẫy. Đứng trong toà tháp tôi có cảm giác như có bảy con rồng với bảy màu khác nhau – vàng, xanh lam, xanh lục, trắng, đen, đỏ, tím – đang vây xung quanh. Ở đây không có bất kì một cái cầu thang nào cả. Làm sao người ta có thể đi lên đỉnh tháp được nhỉ? Phải ra ngoài hỏi Gnołgnaoh cách lên mới được. Anh ấy chắc chắn từng rung chuông rồi mà! Tôi nhanh chóng chạy về phía cửa, bảy con rồng vẫn vây quanh. Nhưng kì lạ là cửa không mở được. Tôi cố gắng dùng mọi cách cũng không thể mở được. Có lẽ cửa bị kẹt. Tôi hét to hi vọng Gnołgnaoh ở ngoài nghe thấy:

- Gnołgnaoh, cửa bị kẹt rồi! Em không ra được! Cứu em với!

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng tôi vang dội khắp tháp chuông và giọng tôi trở nên thật âm u, ma quái. Có lẽ cái tháp này được cách âm rồi cũng nên. Giờ tôi phải làm sao đây? Bảy con rồng vẫn tiếp tục vây quanh tôi. Giờ tôi mới chú ý kĩ chúng. Chúng nhìn tôi bằng con mắt rất thân thiện. Tôi kiếm cho mình một chỗ ngồi rồi trò chuyện với chúng:

- Chào các bạn, mình là Gnashna.

- Chúng tôi biết con, Gnashna. Rất vui lại gặp con lần nữa. Tại sao con lại vào đây?

- Con tò mò về toà tháp nên vào. Con không nhớ mình đã từng vào đây. Con muốn xem thử bên trong như thế nào.

- Con quên ư? Con là người đầu tiên có thể quên được toà tháp này đấy!

- Gnashna, Bích Long đâu? – Con rồng màu xanh lá hỏi tôi.

- Bích Long là ai ạ?

- Là chú rồng bé nhỏ của con, là con trai ta.

- Con xin lỗi... con không nhớ gì về tất cả chuyện này, con cũng không biết Bích Long ở đâu cả.

- Không biết ư?
 - Thôi nào! Chúng ta sẽ tự tìm xem Bích Long ở đâu. Chị đừng lo lắng. – Con rồng vàng nói – Còn giờ cháu muốn lên chỗ cái chuồng không?
 - Dạ muốn.
- Con rồng đen cất tiếng:
- Khoan! Anh không định để nó lên đấy chứ?
 - Phải! Nếu không lên đó làm sao nó có thể ra ngoài? Hơn nữa cũng cần có một con rồng bảo vệ nó chứ?
- Con rồng màu đỏ gào lên:
- Nó đã làm mất Bích Long!
 - Dù vậy nó vẫn là Hoàng Tộc.
- “Sao? Hoàng tộc sẽ có rồng ư?”
- Cho cháu hỏi một câu được không?
- Con rồng màu vàng nhìn tôi ngạc nhiên:
- Cháu hỏi đi.
 - Có phải cứ có rồng là Hoàng tộc không ạ?
 - Phải.
 - Vậy tổng cộng hiện giờ Hoàng tộc có bao nhiêu người ạ?
 - Câu này mà cháu hỏi ta sao? Thành viên Hoàng tộc lại không biết Hoàng tộc có bao nhiêu người ư?
 - Cháu không nhớ gì về chuyện đó cả. Có lẽ cháu bị mất trí nhớ.
 - Mất trí nhớ ư?
 - Cháu hoàn toàn không nhớ gì về chuyện Hoàng tộc, về thời gian ở đây, về Bích long hay về GnoIгнаoh cả.
 - Ồ ra thế! Thành viên Hoàng tộc hiện nay có bốn người. Một là cháu, hai là GnoIгнаoh, ba là Nosgnaoh, bốn là Peidgnaoh.
 - Vậy tên cháu là...
 - Hnagnaoh!

- Vậy tại sao không ai gọi cháu bằng cái tên đó?
- Vì cháu thích cái tên Gnashna hơn. Cháu muốn mọi người gọi mình bằng cái tên đó.
- Vậy ...

Tôi chưa kịp nói hết thì con rồng màu đỏ quần quanh người tôi.

- Đủ rồi! Ta nghĩ con nên tự tìm kiếm ước của mình.
- Phải rồi, cháu nên lên chỗ cái chuông nhanh lên. Cháu sắp hết thời gian rồi.
- Nhưng làm sao lên chỗ cái chuông được ạ?
- Hãy gọi một con rồng chở cháu lên.
- Nhưng làm sao gọi được rồng ạ?
- Trời đất ơi! Con bé quên sạch luôn rồi. – Con rồng xanh lá nhìn tôi lo lắng.

Con rồng màu vàng nhìn tôi bằng đôi mắt cực kì khó hiểu:

- Chúng ta không thể chỉ cho con. Con phải tự nghĩ thôi. Nhưng con không còn nhiều thời gian nữa đâu. Con còn nửa tiếng nữa để tìm cách lên đó hoặc là con mãi mãi ở lại đây với bọn ta.

Bây con rồng đồng loạt biến mất trước khi tôi kịp mở miệng nói thêm câu nào. Bây giờ tôi phải làm gì đây? Thả người dựa vào tường, tôi đưa mắt kiểm tra cái đỉnh tháp. Nhưng tất cả những gì hiện lên trước mặt tôi chỉ là một khối xoắn ốc cao vùn vụt, dường như không có điểm dừng. Đột nhiên trong trí óc tôi có một tia sáng loé lên. Phải rồi! Chắc chắn trong toà tháp này phải có manh mối. Chẳng phải người xưa hay có thói quen khắc những thứ quan trọng lên tường sao?

Thế là, tôi đi vòng quanh xem xét toà tháp. Trên tường có trạm trở rất nhiều kí tự và hình vẽ mà tôi xem không hiểu gì cả. Chắc nó cũng là kí tự từ xa xưa giống trong kim tự tháp Ai Cập quá! Nhưng không hiểu sao, càng nhìn vào mớ kí tự hỗn độn đó tôi càng tò mò, càng muốn tìm hiểu. Tôi có cảm giác rằng chỉ cần mình chạm tay vào bí mật đứng sau những kí tự ấy tôi sẽ tìm được lối ra. Một ngọn tháp chọc trời với chiếc chuông ở trên đỉnh mà tôi không cách nào leo lên. Tôi cũng không biết làm thế nào để gọi rồng. Thôi thì đánh cuộc một phen.

Tôi bắt đầu từ bức hình bày con rồng cúi đầu trước một vàng thái dương rực rỡ. Bức hình này có ý nghĩa gì? Sự thần phục của loài rồng trước vị thần Thái Dương ư? Bức thứ hai là hình một pháp sư cầm quyền trượng đang toả sáng như một vị thần, quanh chân ông ta là một con rồng có đang ngạo nghễ nhìn thế gian. Có lẽ nó nói về Hoàng tộc chăng? Bức thứ ba là hình một nghi lễ gì đó: có rất nhiều người đứng thành hình tròn, có rất nhiều đuốc được xếp theo hình ngôi sao sáu cánh, một vị pháp sư đưa cao quyền trượng ở trung tâm biểu tượng. Tại sao tôi không thử nhỉ? Biết đâu đó là nghi lễ gọi rồng!

Thật dễ dàng tìm ra biểu tượng đó ở trung tâm tháp. Tôi đứng vào tâm biểu tượng đó và tự biến ra một cái quyền trượng. Ba mươi giây trôi qua, một phút trôi qua, ... lâu thật lâu, vẫn không có gì cả. Tôi chán nản quay lại với các bức hình. Có lẽ nó cần một câu thần chú. Bức tiếp theo là hình mặt trời rực rỡ. Cái hình này rất quen, tôi đã từng thấy nó ở đâu đó... Một ông mặt trời cách điệu thật uy dũng không phải là... gia huy của Minh tộc chúng tôi sao? Nó có ý nghĩa gì nhỉ? Nếu biết trước ngày này, tôi đã hỏi mẹ về ý nghĩa của gia huy rồi. Đành qua bức tiếp theo thôi. Đó là bức hình về một cậu bé cười rông bay giữa những đám mây. Chắc là nói về Hoàng tộc. Khoan! Vậy là mấy bức hình này miêu tả về lục đại gia tộc sao? ...Thật là điên rồ! Tôi không muốn ở lại cái nơi khủng khiếp này cả đời đâu! Tôi bật khóc. Có lẽ một ngày có ai đó vào đây nhìn thấy bộ xương khô của tôi quá. Tôi vừa khóc vừa động tay vào tường. Còn có thể làm gì hơn!

“Cạch!”

Tôi chưa kịp định thần thì thấy mình nghiêng về phía trước. Có lẽ tôi đang trượt xuống tầng hầm của toà tháp. Chẳng lẽ lúc này tôi vô tình đập trúng một cánh cửa mật đạo sao? Hay quá! Nếu vậy không cần rung được chuông tôi vẫn có thể ra ngoài. Trời vẫn còn thương tôi lắm. Cứ thế tôi trượt thật lâu trong một thế thống nghèo nàn như trò chơi trong khu vui chơi ở thế giới loài người vậy.

“Bịch!”

Tôi té xuống cái gì đó cứng cứng. Ở đây tối quá. Tôi không nhìn thấy gì cả. Qua cảm nhận của bàn tay tôi thấy nó giống như mấy tấm kim loại vậy: trơn láng, lạnh lẽo và cứng. Nhưng thật lạ mấy tấm kim loại cong cong này hình như được xếp gổì lên nhau. Kiểu lót sàn ở đây thật lạ. Họ không được học tiết kiệm những nguồn tài nguyên không tái tạo sao? Thật lãng phí quá.

Hình như mặt đất dưới chân tôi đang rung chuyển. Động đất ư? Nếu vậy tôi phải nhanh chóng ra khỏi chỗ này trước khi cả toà tháp đè lên tôi. Rút cây quyền trượng ra khỏi thắt lưng, tôi hét lớn:

- Hỡi các vị thần vĩ đại, xin người ba cho con chút ánh sáng nhiệm màu. Xin người chiếu sáng nơi đây bằng những tia sáng hằng xuyên của người.

Không gì cả. Thật không tin được. Bây giờ tôi còn không có khả năng thắp sáng một căn phòng. Hay căn phòng này bị phong ấn? Chẳng lẽ tôi không thể thực hiện phép thuật được sao?

Căn phòng đột nhiên rung, lắc rất mạnh. Chắc động đất đến 6, 7 độ richter quá. Tôi có cảm giác đất dưới chân tôi đang đùn lên rất cao.

“ GÀO!....GÀO!... G...À...O...!”

Chín mươi chín phết chín chín phần trăm là có con vật nào đó đang kêu. Với cái tiếng kêu kinh khủng này thì chắc không phải là một con vật hiền lành rồi. Có lẽ nó bị đánh thức bởi

trận động đất. Hơ hơ... Vậy là trước mắt tôi có hai viễn cảnh: hoặc là chết vì động đất hoặc là chết do bị thú dữ vồ. Hơ hơ... hai viễn cảnh thật tệ hại đối với thiếu nữ mười lăm tuổi. Không biết chết vì lý do nào sẽ đỡ đau đớn hơn vậy ta?

Mặt đất dưới chân tôi ngừng lắc mà nó bắt đầu chuyển động. Tôi có cảm giác mình đang tiến về phía trước. Mà có tiếng gì ấy nhỉ? Cái tiếng rầm rập này có vẻ như là... Ôi má ơi! Đáp án chỉ có một: “Tôi đang cười trên lưng một con vật nào đó!” Thậm chí tôi còn không biết cái con đó là con gì. Liệu nó có biết về sự tồn tại của tôi không? Trời ơi, ai đó làm ơn cứu tôi với!

Chẳng may may để ý đến tâm trạng khủng hoảng của tôi, con vật ấy cứ đều đều tiến về phía trước. Nó vừa đi vừa nện cái đuôi xuống sàn. Xem chừng nó đang vô cùng hứng chí. Hi vọng điều làm nó vui không phải là vì nó biết sắp được ăn thịt tôi. Mới nghĩ tới đó thôi mà tôi cảm thấy da gà của mình nổi lên cứ như nắm sau cơn mưa. Tôi phải làm gì đó để tự cứu mình chứ! Nhưng tôi làm gì bây giờ? Hay là tôi nhảy xuống khỏi lưng con vật? Nhưng trong này quá tối. Tôi có khả năng bị con vật này đập dẹp lép trước khi biết mình đang ở đâu. Vậy là tạm thời ngồi đây vẫn là an toàn nhất. đành tùy cơ ứng biến chứ biết làm sao bây giờ!

Khoảng không trước mắt tôi có một chút ánh sáng. Cứ mỗi bước chân của con vật đom sáng ngày một gần hơn, và lớn hơn. Sinh ra trong minh tộc nhưng chưa bao giờ tôi thật sự hiểu ánh sáng và sự cần thiết của nó. Nhưng sau một thời gian dài chìm trong bóng tối mịt mù tôi chợt nhận ra ánh sáng đi đôi với thiên đường. Cuối cùng, tôi cũng nhận ra nguồn gốc của ánh sáng. Chúng chiếu từ cửa hang vào. Thật đấy, tôi đang ở trong một hang động khổng lồ. Và tôi đang cười trên một con rồng rất lớn có màu xanh ngọc bích. Nhìn ra khoảng trời trước mặt tôi thấy rất nhiều, rất nhiều con rồng với đủ màu sắc đang tung tăng bay lượn trên những ngọn cây và giữa những đám mây xanh thẫm. Nhìn từ xa những con rồng to lớn, hung bạo trở thành những chú én nhỏ bé đang vui vẻ lượn bay giữa khung trời mơ ước. Những con rồng đủ màu thấp thoáng giữa những cành cây cứ như là khu vườn thần trong truyền thuyết đang đến mùa ra hoa kết trái. Tất cả những con rồng này như đang say sưa trong niềm khoái lạc nào đó. Chúng hoàn toàn không để ý tới sự xuất hiện của thành viên mới này và tôi.

Không báo trước cho tôi chuẩn bị, con rồng đột nhiên bay vút lên trời, báo hại tôi mém nữa là rơi xuống. Tôi vội vã bám lấy một miếng vảy rồng. Dưới ánh mặt trời con rồng sáng lên lấp lánh. Con rồng bay vun vút mà không mấy may chú ý đến sự tồn tại của tôi. Con rồng lướt bay đến những đám mây. Đây không phải lần đầu tôi cùng lướt với mây nhưng cảm giác này thật khác với lúc làm thiên thần gió. Đầu tiên là lạnh! Một cái lạnh cắt da, cắt thịt nhanh chóng xâm chiếm cơ thể tôi, tước hết mọi niềm vui của tôi. Người tôi bắt giắc run lên bần bật. Thêm vào đó là cảm giác tức ngực, khó thở vô cùng. Tôi hoàn toàn không thấy những đám mây vui vẻ đón tiếp tôi mà thấy chúng thật lạnh lùng vô cảm với sự khó chịu của tôi. Lúc làm thiên thần gió, tôi nhớ những đám mây rất vui vẻ chuyện trò, ca hát với tôi, còn giờ đây húng như những đồ vật vô tri. Quả là giữa người và thần có một khoảng cách không thể xóa mờ. Trong giây lát tôi nhận ra tình thế hiểm nghèo của mình: nếu con rồng tiếp tục ở trên cao thế này tôi sẽ trở thành một khối đá! Với tốc độ này, tôi không tin mình có thể làm phép thuật nhưng chỉ ít tôi cũng nên thử một lần trước khi mọi bộ phận không cử động nổi nữa.

Tôi lập cập đứng dậy. Lạnh quá. Những cơn gió lạnh dường như mang theo trăm ngàn mũi kim nhọn sắc thi nhau đâm chọc vào cơ thể tôi. Mọi thứ thật tồi tệ. Một cơn gió mạnh thổi qua, tôi té xuống. Tôi lăn mấy vòng trên lưng con vật khổng lồ. Cuối cùng tôi rớt khỏi đó. Tôi vội vã đưa tay bám vào một tấm vảy của nó. Tôi thấy con rồng kêu lên và rung mình. Có lẽ nó bị đau. Thuận theo tư thế rung của nó tôi ráng búng người lên với hi vọng sẽ rơi vào tấm lưng đó. Trời không phụ lòng người! Tôi đã hạ cánh an toàn trên lưng con rồng to lớn. Tôi ráng tìm một chỗ đứng vững chắc cho mình. Tôi đưa cao cây quyền trượng lên. Nếu tôi đã từng gọi được mưa thì tôi tin giờ mình có thể gọi nắng lên. Tôi hét lên:

- Hỡi các vị thần vĩ đại, xin người hãy mang ánh nắng hằng xuyên đến với con, hãy xua tan giá rét và đau khổ, hãy ôm con bằng bàn tay ấm áp của người.

Mặt trời bừng sáng rực rỡ trên đầu tôi, xua tan những đám mây lạnh lẽo sau lưng tôi, toả muôn ngàn tia sáng ấm áp sưởi ấm cho tôi. Những tia nắng rực rỡ như bao lấy tôi, bảo vệ tôi khỏi những đám mây băng giá. Giờ đây tôi đã có thể đứng thật thẳng thớm, nghiêm trang trên lưng con rồng kì vĩ. Tôi chợt nhận ra con rồng đột ngột hạ độ cao. Tất cả những con rồng đủ màu sắc ở đây đã xếp thành hàng từ lúc nào. Tất cả tụi nó đang nhìn tôi. Phải! Nhìn tôi bằng đôi mắt thành kính.

Tất cả đoàn rồng vẫn lơ lửng trên không. Con rồng ngọc bích chở tôi vẫn tiếp tục bay. Nó hạ cánh xuống cửa hang. Nó đứng im, có lẽ chờ tôi bước xuống. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi nhảy khỏi lưng rồng, phóng tầm mắt nhìn những con rồng đang xếp hàng trước mặt. Con rồng ngọc bích cuốn mình nằm dưới chân tôi, ngoan ngoãn như một con mèo. Và nếu tôi không lầm thì chúng đã cúi đầu chào tôi.

Không khí dường như đóng băng. Tôi không hề biết mình phải làm gì tiếp theo. Hình như những con rồng cũng vậy. Tôi trơ mắt nhìn tụi nó và tụi nó đứng im nhìn tôi. Tôi nghe tiếng một thiên sứ gió thì thầm bên tai tôi:

- Hãy nói gì đi Gnashna. Giờ em đã được công nhận là chúa tể của loài rồng rồi đây!
- Nhưng sao lại như vậy? Em không hiểu gì cả!
- Thì em cứ nói đi. Chút nữa ta sẽ giải thích.
- Vậy giờ em nên nói gì?
- Hãy nói những gì em muốn nói. Loài rồng rất ghét sự giả dối.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, rồi cất tiếng:

- Hỡi các bạn rồng, tôi rất vui khi trở thành chúa tể của các bạn. Tuy tôi chỉ mới mười lăm tuổi, có nhiều điều tôi còn chưa biết, nhưng tôi xin hứa tôi sẽ xứng đáng với vị trí này.

Nhớ lại bài hát ở Hồ Lưu Ly, tôi biết mình phải nói cái gì. Tôi nói:

- Tôi biết các bạn rất ghét sự dối trá, tôi cũng vậy. Tôi mong muốn cùng với nhau chúng ta

sẽ đem ánh sáng chân lý đến cho mọi người. Chúng ta sẽ cố gắng để đưa chân, thiện, mỹ đến với những người con của Người.

Tôi nghiêng mình cúi chào và nhận thấy nụ cười rục rờ của các thiên thần gió.

Lần này, rõ ràng những con rồng đang cúi chào tôi. Tôi mỉm cười hạnh phúc.

Con rồng màu ngọc bích của tôi khẽ cọ vào người tôi. Một thiên thần gió nhắc tôi:

- Thời gian sắp hết. Nếu về không kịp em sẽ sống cả đời trong tháp đó. Nhanh lên mặt trời sắp lặn rồi.

Tôi nhanh chóng leo lên con rồng của mình, vẫy tay tạm biệt những con rồng còn lại. Con rồng của tôi bay lên cao. Chúng tôi hoà trong những đám mây. Kì lạ là lần này, tôi không còn thấy lạnh nữa. Dường như có một thay đổi nào đó đã xảy đến với tôi mà ngay cả bản thân tôi cũng không biết.

Tháp chuông hiện ra trước mặt tôi, lẫn trong mây và ánh nắng cuối ngày là một chóp nhọn có biểu tượng mặt trời cách điệu trên nóc. Con rồng bay xuyên qua ô cửa rất hẹp. Thật đấy! Một con rồng rất bụi, bay một ô cửa hẹp mà không bị chút tổn thương. Con rồng bay dưới một cái chuông lớn bằng vàng. Nó dừng lại. Tôi nắm lấy sợi dây vàng rục rờ. Con rồng tiếp tục bay. Từng hồi chuông trong trẻo vang vọng khắp mọi nơi. Bên ngoài ô cửa sổ, tôi nhìn thấy chân trời đỏ rực như máu, vàng Thái Dương như dừng lại ở cuối chân trời đang mỉm cười với tôi. Những tia nắng phản chiếu qua những đám mây tạo thành một lâu đài nắng nguy nga tráng lệ. Tuy tôi đã buông tay nhưng những tiếng chuông chiều vẫn tiếp tục ngân vang.

Tôi và con rồng từ từ bay lượn qua từng tầng của toà tháp với sự hộ tống của bảy con rồng bên cạnh. Cả bảy con đều chúc mừng tôi:

- Gnashna à, bọn ta cứ lo con không làm được nhưng cuối cùng con đã làm được.

Quay qua con rồng của tôi, con rồng màu xanh lá nói trong nước mắt:

- Ta rất vui vì lại được gặp con. Ta đã rất lo co con, Bích Long à.

Căn bản thì tôi không nghe con rồng của tôi trả lời. Nhưng có vẻ bảy con rồng kia đều đang lắng nghe nó nói. Cuối cùng, khi có vẻ cuộc nói chuyện kì lạ kia kết thúc, tôi không thể ngăn mình hỏi:

- Đây là Bích Long à?

Con rồng đỏ âu yếm nhìn tôi:

- Phải, con gái ạ. Chính Bích Long ngày xưa của con đấy. Nhưng có vẻ như anh chàng đã thay đổi khá nhiều phải không? – Con rồng tinh nghịch nhìn Bích Long.

Một cảm giác vui sướng khó tả dâng lên trong lòng tôi. Lần đầu tiên, tôi luồn tay ôm chặt con rồng vào mình như ôm người bạn thân thiết lâu ngày mới gặp lại. Tôi khẽ hôn vào mí

mắt nó.

Khi chúng tôi hạ cánh, tôi hỏi bảy con rồng về chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi không nhận được câu trả lời. Cánh cửa lớn từ từ mở ra. Và... tôi bị đẩy ra ngoài.

Bên ngoài tháp, bóng tối đã giăng lưới khắp mọi nơi. Tôi thấy Gnołgnaoh đang đứng chờ tôi ngay trước cửa. Mặt anh tái nhợt không còn hột máu. Anh chạy tới ôm tôi rất chặt. Anh rất lạnh, quần áo ướt đầm sương. Xung quanh anh những đốm sáng lập loè. Tôi đưa tay ra hứng chợt nhận ra những đốm sáng ấy là những giọt nắng còn đọng lại. Khả năng thực sự của Gnołgnaoh là gì?

- Em có biết anh đã sợ thế nào không? Anh tưởng đã mất em lần nữa!

Tôi thật sự cảm thấy áy náy, tôi lí nhí:

- Em xin lỗi.

Ngẩng đầu lên, tôi nhận ra trong bóng tối còn một người nữa. Tuy không thấy mặt nhưng linh cảm nói cho tôi biết đó là ai. Tôi khẽ gọi:

- Nosgnab?

Anh tiến lại gần chúng tôi:

- Anh chưa bao giờ nghĩ đưa em đến đây để nhận được tin tính mạng em nguy kịch đâu nhé!

Tôi mỉm cười ngượng ngịu:

- Em đâu có sao đâu!

Anh cười, đưa tay véo mũi tôi:

- Còn cái nữa!

Một cảm giác quen thuộc xâm chiếm tâm hồn tôi. Hình như những chuyện này đã từng xảy ra rồi.

- Gnołgnaoh, anh buông cô ấy ra được rồi đây! Chắc cô ấy không chạy vào trong đó nữa đâu.

Gnołgnaoh đã lấy lại được nụ cười. Anh thả tôi ra, cười tinh nghịch:

- Chẳng phải cô ấy là người duy nhất vào đó hai lần sao? Anh không ngạc nhiên nếu có lần thứ ba đâu.

Hai anh em giống y như tạc, đứng cạnh nhau dưới ánh trăng mờ ảo, giữa những đốm sáng lập loè trông chẳng khác nào một bức tranh truyền thần huyền ảo.

- Ủm, anh nói đúng. Với Gnashna, mọi chuyện điên rồ đều có thể xảy ra.

- Á! Hai người hòa nhau ghẹo em.

Hai anh em đứng dựa vào nhau cười rất lớn. Tôi chợt nhận ra giữa họ có một mối liên kết vô cùng khăng khít. Để trả đũa tôi cười nói:

- Em cứ tưởng cả đời này không bao giờ được thấy hai người đứng cạnh nhau chứ đừng nói cùng cười như thế này đây!

Trong phút chốc hai người thôi cười, nhìn nhau đầy lo lắng.

- Hai anh đang nghĩ gì vậy? – Tôi tò mò hỏi.

Không hẹn trước, hai người đồng thanh đáp:

- Bí mật của con trai.

Nosgnab cười với tôi:

- Hẹn gặp em ở sảnh chính nhé!

Nhanh chóng Nosgnab lẫn vào bóng đêm biến mất. Gnolгнаoh đưa tôi trở lại lâu đài. Nét tinh nghịch của anh nhanh chóng biến mất, trả lại anh gương mặt quen thuộc: âm áp, dịu dàng, hơi có chút cô độc.

- Cuối cùng em cũng rung được chiếc chuông đó rồi nhỉ?
- Em đã rung nó một lần rồi mà!
- Nhưng em đâu nhớ cảm giác đó đúng không?
- Sao em lại quên được nhỉ? Cảm giác đó thật tuyệt!

Không khí của lâu đài vô cùng căng thẳng. Họ tưởng Gnolгнаoh biến mất. Họ cho người đi tìm anh ấy khắp nơi. Anh lo lắng nhìn tôi:

- Anh nghĩ em không nên xuất hiện lúc này.
- Nhưng Nosgnab...
- Cậu ấy sẽ vào đón em ngay khi có thể. Giờ em lên phòng em đi. Tốt nhất đừng ra ngoài cho đến khi Nosgnab vào đón em.

Không chờ tôi đáp, anh nhanh chóng bước ra đại sảnh. Tôi lặng lẽ rút về phòng.

Một lát sau, Nosgnab đã đến đón tôi. Tôi không ngờ nhanh như vậy. Anh nói:

- Gnolгнаoh đã đưa họ đi chỗ khác rồi. Chúng ta đi nhanh thôi.

Chúng tôi không ra bằng cổng chính mà đi qua một đường hầm. Anh nói rằng hiện giờ mà ra đó là bằng đưa đầu vào chỗ chết. Tôi nghe không hiểu lắm. Nhưng anh nói về nhà anh sẽ giải thích sau.

Chúng tôi về đến nhà là mười một giờ đêm rồi. Anh khẽ hôn lên trán tôi:

- Mai chúng ta sẽ nói chuyện. Giờ em mệt rồi. Mau đi ngủ thôi.

Tôi cũng không cãi lại vì ngay lúc này mí mắt tôi đã nặng như chì.

Ngày 19-2,

Sau một ngày thật dài con người thường trở nên mệt mỏi. Tôi và Nosgnab cũng vậy. Và đó là lý do chính khiến chúng tôi đi học muộn sáng nay. Thật hiếm khi một người gương mẫu như anh đi trễ. Nhưng không hiểu sao anh đi học muộn lại làm tôi thấy vui vui. Có lẽ anh đã phần nào thoát khỏi cái vỏ bọc quý tộc đang giam hãm anh. Lâu lắm rồi tôi mới cảm thấy mình giống một học sinh cấp hai. Tôi nhận ra mình đã lơ đãng mỉm cười.

Mới một thời gian không tới lớp mà sao tôi thấy lớp học thật xa lạ với tôi. Nếu ngày xưa, tôi đi đến đâu là làm trò cười, gây ồn ào đến đó, thì giờ đây cả lớp đón chào tôi bằng một sự im lặng nặng nề. Sau vài tiết học, cuối cùng, tôi cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Số là thầy dạy lịch sử pháp thuật gọi Yuhcud lên trả bài. Bình thường thì tụi con gái sẽ hò reo cổ vũ còn giờ đây tụi nó chỉ cổ vũ bằng ánh mắt thôi. Điều này cũng có nghĩa là sự im lặng đáng sợ ấy không dành cho tôi. Yuhcud trả bài rất tuyệt. Đúng là “người luôn đứng nhất dù ở bất cứ đâu”! Tôi lén ghi mảnh giấy nhé vào tay anh khi anh đi ngang qua bàn tôi về chỗ ngồi.

“Yuhcud, trong thời gian em nghỉ thì hình như có chuyện gì hả?”

Sau khi đọc mảnh giấy anh viết trả lời cho tôi:

“Không! Sao em lại hỏi thế? Mà sao em nghỉ mấy ngày liền vậy?”

Đúng là tôi đã nghỉ hết ba ngày. Chắc! Cũng không phải nhiều lắm nhưng những chuyện xảy ra trong ba ngày ấy thì nhiều khôn xiết. Nắm chặt viết, tôi trả lời anh:

“Không có gì đâu. Em bị bệnh. Giờ cũng đỡ nhiều rồi. Ý em muốn hỏi anh tại sao lớp học lại im lặng thế?”

“Thì nhờ sự xuất hiện của người kế thừa tứ đại gia tộc đó mà. Họ nhanh chóng lập lại trật tự trong lớp chúng ta. Đúng là nghe nhiều nhưng giờ mới thấy uy lực của các đại gia tộc.”

“Sao tứ đại gia tộc ư? Sao em không biết nhỉ? Họ có thú vị không anh?”

“Họ chuyển tới được mấy ngày rồi. Còn thú vị hay không thì chờ một lát em sẽ biết liền ấy mà. Nếu giờ em không chăm chú nghe giảng, anh đảm bảo thầy sẽ gõ lên đầu em đó.”

Thế là rõ! Anh không muốn tiếp tục nói chuyện với tôi trong giờ học nữa. Anh quả là một học sinh nghiêm túc kinh khủng. Tôi không làm phiền anh nữa. Quét mắt khắp lớp, tôi tìm kiếm những gương mặt mới. Nhưng tôi không thấy ai mới cả. Có lẽ hôm nay họ cúp chẳng? Mới đi học có một bữa đã thế thật chẳng hay tí nào. Người thừa kế của bốn đại gia tộc còn lại cùng chuyển vào học lớp tôi? Không phải bọn họ được đào tạo riêng và không đến trường

sao? Rốt cuộc chuyện này là sao?

Giờ ăn trưa, tôi lại ngồi ăn với Yuhcud. Tuy có sự xuất hiện của bốn ngôi sao sáng trong lớp nhưng có vẻ chúng không mấy may làm địa vị của anh mờ đi chút nào. Có đứa còn định bỏ cả tình dục vào thức ăn của anh nữa đấy. Chẳng thế mà anh phải thốt lên: “Con gái xứ này thật đáng sợ!” Khi ấy tôi mỉm cười khúc khích. Đó là vì anh không để ý đấy thôi. Hồi ở thế giới loài người mấy đứa con gái cũng nghĩ đủ trò để làm quen anh đấy (trong đó có cả tôi!). Thế mà anh nào có liếc nửa con mắt tới đâu nào. Cho tới giờ sự lạnh lùng đó vẫn không thay đổi chút nào. Tôi ngán ngẩm tự hỏi cô gái như thế nào mới có thể lấy đi sự lạnh lùng trên gương mặt khô ngô của anh?

- Có phải anh báo cho Nosgnab biết về vụ giết chóc ấy không?
- Phải. Không phải đó là điều cô bé muốn sao?
- Uh!

Thực ra tôi mong chờ anh xuất hiện như một anh hùng cơ! Nhưng đúng là anh đã chọn cách tốt nhất. Liệu tôi có thể nói rằng em hi vọng anh – một con người đi can một vụ giết chóc của phù thủy không?

- Vậy chuyện của em, anh có nói cho anh ấy biết không?
- Nếu cần em sẽ tự nói đúng không? Cô bé muốn giữ bí mật thì anh nhiều chuyện làm gì?

Thế đấy! Mọi cuộc nói chuyện của chúng tôi đều như thế. Ngắn gọn, xúc tích, và rất kiệm lời.

Đầu buổi chiều, những nhân vật nổi tiếng ấy đã xuất hiện. Sự xuất hiện của bọn họ làm rung động cả trường. Tôi nhận ra rằng bốn vị ấy cũng chẳng bao giờ nói chuyện với nhau hay với bạn bè cùng lớp. Các thầy cô thì luôn nhìn sắc mặt họ để dạy học. Không khí trong lớp cực kì bức bối. Thôi thì điểm mặt các nhân vật mới nào Naolmik – người thừa kế Kim tộc, Hnityuht – người thừa kế Thủy tộc, Gnolaoh – người thừa kế Hoả tộc, Meikoht – người thừa kế Thổ tộc. Phải công nhận, họ có những cái tên rất đẹp. Không những tên đẹp mà người cũng rất đẹp.

Cô gái của Kim tộc có một sắc đẹp kiêu sa nhưng rất lạnh. Thú thật tôi rất sợ cô ấy. Cái nhìn của cô ấy sắc còn hơn dao. Bạn có tin không chỉ một ánh nhìn của cô ấy mà có thể khiến một cái bàn gãy làm đôi đấy. Đây không phải tôi nói đùa hay ví von gì đâu. Số là hôm ấy có mấy bạn nữ thầm thì cái gì đó trong lúc cô ấy đang ngủ. Cô ấy mở cặp mắt xinh đẹp của mình, liếc về phía họ, Cái liếc này có nghĩa là đừng làm ồn. Nhưng có lẽ chủ nhân của nó muốn tăng thêm sức mạnh cho cái liếc hay sao ấy mà đã khiến cái bàn trước mặt mấy bạn nữ gãy đôi. Sau vụ này tôi rút ra là mình không nên sợ rớt gì tới ngũ đại gia tộc cả! Ý quên tứ thôi chứ!

Khác hẳn với Naolmik, Hnityuht lại là một cô gái rất nhu mì. Đây là nhân vật hay cười nhất trong số ngũ đại gia tộc đấy. Tuy vậy, số lần cười của cô ấy lại rất hiếm. Vậy mới thấy những nhân vật này chẳng hoà đồng chút nào! Cô ấy mang một nét đẹp đậm thắm dịu dàng của thể loại tranh phong cảnh phương Đông. Mà tôi thì thấy bản thân cô ấy cũng là một bức tranh

tuyệt vời rồi. Một điểm khác biệt nữa với Naolmik là cô ấy rất kín đáo. Thực sự nếu không biết cô ấy là người của Thủy tộc ta dễ dàng tin rằng cô ấy là một học sinh bình thường như bao người khác thôi.

Còn lại là hai nhân vật nam của tứ đại gia tộc. Phải nói là hai chàng này thật cool! Tuy hơi lạnh lùng một chút nhưng lại rất tài năng và có vẻ tốt bụng nữa. He he! Vì sao tôi biết họ tốt bụng ư? Chẳng là hôm nay họ đã cứu tôi một bàn thua trông thấy. Không biết ai đó làm đổ dầu trơn trước cửa lớp. Lúc tôi chạy vội vào lớp vô ý đã đạp phải. Thế là tôi mất thăng bằng một cách thảm hại. Tôi trượt dài. Nhưng hướng tôi trượt vào là những cái bàn bằng kim loại. Tôi biết phen này đổ máu là nhẹ. Thế nhưng tôi chờ mãi không hề có cú va chạm nào xảy ra. Tôi mở mắt. Gnoiaoh đang nắm tay tôi giữ lại. Còn Meikoht, mặt đầy lo lắng hỏi tôi có sao không? Họ không coi thường tôi vì tôi xấu xí. Thế là quá tuyệt rồi còn gì!

Ngày hôm nay thật ngắn. Mới quay đi, quay lại đã tối rồi. Tôi rất mong mau chóng về nhà, có rất nhiều câu hỏi tôi muốn hỏi Nosgnab.

Sau bữa tối, tôi chặn anh lại phòng khách. Tôi thề là nếu không moi được tin tức của anh tôi không đi ngủ. Anh có vẻ không mấy thích thú với viễn cảnh này. Nhưng mặc kệ. Nếu mà không biết được sự thật, tôi sẽ chết vì tò mò mất thôi.

- Anh đã hứa với em hôm qua, Nosgnab. Anh không được nuốt lời. – Tôi hùng hổ nhìn anh.
- Thì anh đâu có định nuốt lời. Chẳng qua anh không thích những chuyện này một tí nào cả thôi. – Anh uể oải trả lời tôi.
- Vậy em hỏi nhé! – Tôi mỉm cười nghịch ngợm. – Thực ra anh có phải là Hoàng tộc không?

Anh im lặng một lúc lâu. Tôi có cảm giác mình đã đụng phải một vấn đề vô cùng nhạy cảm. Có lẽ tôi không nên hỏi câu này. Nhưng thực lòng tôi rất muốn biết! Tôi ái ngại nhìn anh. Hay tôi không hỏi nữa?

- Phải! Anh là một thành viên Hoàng tộc. – Anh nhìn tôi bằng đôi mắt vô cùng mạnh mẽ.
- Vậy sao mọi người lại nói anh là người của Băng tộc?
- Vì trên đời này chỉ có ba người biết điều đó mà thôi. Gnoiaoh, anh và ông em.

Anh cười tinh nghịch:

- À bây giờ thêm cả em nữa. Vậy là bốn người.
- Anh là Nosgnaoh phải không?
- Sao em biết? – Anh ngạc nhiên hỏi tôi.
- Là em nghe qua mấy con rồng trong tháp chuông nói.

- Ra vậy! – Anh gục gặc cái đầu một cách điệu nghệ.
- Nhưng tại sao lại phải giấu mọi người? Tại sao anh và GnoIгнаoh lại phải sống một mình như vậy?

Anh nở một nụ cười nửa miệng. Trông anh không còn giống một thiên thần nữa. Anh toát ra một cái gì đó làm tôi sợ.

- Cùng lý do với việc giấu thân phận thực sự của em.
- Lý do ấy là gì?
- Anh không biết!

Tôi hét lên:

- Anh nói dối!

Anh mỉm cười dịu dàng và tròng mắt nhìn tôi:

- Em còn câu hỏi nào nữa không? Hay chúng ta kết thúc tại đây? Có vẻ em không được khoẻ.

Tôi chột dạ. Không thể kết thúc như vậy được! Tôi còn chưa hỏi hết mà! Tôi nói cứng:

- Đương nhiên còn.

Anh cười nắc nẻ nhìn tôi:

- Coi cái mặt em héch lên kia... ha... ha... ha...

Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Tôi nhéo anh một cái rõ đau:

- Đừng ghẹo em.
- Ha.. ừm..hic hic...
- Trông anh nín cười còn đáng ghét hơn! Em giận đấy!
- Ừm!... Em hỏi đi. – Anh nói trong khi lấy khăn lau nước mắt. Bộ buồn cười đến thế sao?
- Vậy ngay từ lần đầu gặp em, anh đã biết em là ai rồi phải không?
- Vậy em nghĩ có thằng ngốc nào dám cho một cô gái không rõ lai lịch, nguồn gốc ở nhờ không?
- Nghĩa là chỉ có em là con ngốc không biết anh là ai mà vẫn dám đến ở nhờ? Ý anh là vậy phải không?
- Cái đó là em nói à nha! Anh không có! – Nơi khoé miệng anh tôi thấy một nụ cười đang bị kiềm nén.

- ANH.....

- Em còn hỏi gì nữa không? – Anh hỏi với khuôn mặt méo xệch vì cố nén cười.

Phải rồi! Anh hay lắm. Tôi tức phát khóc. Mà tôi khóc thật. Tôi thấy ươn ướt ở khoé mi. Có lẽ anh cũng nhận thấy nên anh nghiêm túc hẳn.

- Thực ra mà nói, ở địa vị của em thì thật sự không nên đi ở ké như vậy. Ngay cả lúc em dọn qua nhà người phụ nữ đó em cũng đâu có điều tra kĩ càng. Như vậy nguy hiểm lắm, em biết chưa?

- Anh biết em dọn đi đâu ư?

- Làm sao anh dám để em đi đến những nơi nguy hiểm mà không được bảo vệ chứ!

- Ý anh là sao?

- Là hằng ngày anh ở ngay cạnh cửa sổ phòng em để bảo vệ em. Bà ta rất nguy hiểm.

- Nghĩa là tất cả những gì em làm lúc ở đó anh đều biết ư?

- Ý em là gì? Anh không nhìn trộm em thay đồ đâu!

Mặt tôi đỏ lựng lên.

- Không phải chuyện đó!

- À vậy là chuyện Tastam hả?

Tôi gật lấy, gật để.

- Biết! Anh còn biết tên quái vật ấy còn có cả ý định thịt em luôn nữa kìa. Nhưng em yên tâm. Tên quái vật ấy không còn cơ hội để làm điều đó đâu.

Tôi mở to mắt nhìn anh. Anh nhìn tôi cười cười:

- Là ngày em để lại mảnh giấy cho Yuhcud đó! Thật ra anh không hề biết cái kế hoạch này. Anh rất bất ngờ khi nhận được tờ giấy đó. Anh liền lao nhan đến khu rừng. Khi nhìn thấy đám quái vật ghê tởm ấy anh hiểu rằng nếu nhân từ với chúng sẽ làm hại đến chính mình. Anh không thể bỏ sót tên nào nhất là tên đó.

- Anh đã giết người!

- Không! Anh giết quái vật! Uamtahk đã giết cả gia đình Tastam như thế nào đâu phải em không biết?

- Nhưng dù vậy anh cũng nên đưa hắn ra xét xử công bằng chứ?

Anh cười mỉa mai:

- Em đã bị thế giới loài người làm ngu muội mất rồi. Ở đây Hoàng tộc là luật pháp!

- Hoàng tộc chỉ là những đứa trẻ ranh chưa đầy hai mươi tuổi!
- Dù chưa lớn tuổi thì Hoàng tộc vẫn là Hoàng tộc.
- Anh thật độc đoán!

Anh cười thật tự tin:

- Nếu sau mười năm nữa em vẫn nói câu này thì anh sẽ tin em.
- Em sẽ không bao giờ thay đổi!

Nụ cười nửa miệng lại xuất hiện trên môi anh:

- Thật sao?
- Thật!

Tôi bỏ anh ở lại, quay đầu chạy vào phòng. Tôi ghét anh, ghét sự độc ác của anh, ghét sự kiêu ngạo của anh. Tóm lại tôi ghét anh. Tại sao anh không có chút ăn năn nào cả? Chẳng lẽ Gnoignah cũng như anh? Đằng sau nụ cười thiên sứ ấy là một kẻ sát nhân sao? Trong đầu tôi vẫn vang vọng lời anh nói: “Ở đây Hoàng tộc là luật pháp!” Ngày xưa, những vị vua chúa đều giết người cả. Chẳng lẽ Gnoignah cũng vậy? Nếu thế Hoàng tộc chỉ là nơi ở của những kẻ sát nhân mà thôi.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Nghe tiếng gõ cửa tôi ngẩng đầu khỏi chiếc giường.

- Anh vào được không?
- Không!
- Tại sao?
- Vì anh là kẻ xấu xa!
- Em nữ nói vậy với người đã hết lòng bảo vệ em sao?
- Phải! Chính Hoàng tộc xấu xa các người! Các người là luật, ai trái ý các người thì các người giết. Các người giết cả nhà tôi!
- Gnashna à, việc của Minh tộc không phải do tội anh làm. Thật đấy!
- Lấy gì để tôi tin anh. Anh đã nói dối tôi. Anh nói anh không biết gì về chuyện nhà tôi.
- Lúc đó anh không thể làm khác được! Em đừng vô lý thế.
- Phải! Tôi vô lý đó! Anh khó chịu phải không? Hay anh giết tôi luôn đi!
- ...

- Có lẽ chúng ta nên đợi em bình tĩnh lại. Anh đi đây!

Tôi bật dậy như chạm phải lửa. Tôi lao ra cửa với tốc độ ánh sáng. Tôi giật mạnh cánh cửa:

- Phải! Đi đi, đồ sát nhân máu lạnh!...

Tôi ngừng nói khi nhìn vào đôi mắt anh. Tôi nhận ra anh đã thực sự tổn thương rất nặng. Ánh mắt anh mất vẻ tinh quái thường lệ mà thay vào đó một màu đen ảm đạm. Anh không nói gì, chỉ nhìn tôi một lát, rồi quay đi:

- Chúc em ngủ ngon!

Chuyện gì vậy nè! Tại sao tôi có cảm giác trái tim tôi đang đeo cả dãy Himalaya thế này? Tôi nhìn bóng anh khuất sau những bức tường, nước mắt tuôn ra như suối. Tôi lặng lẽ trở vào phòng, úp đầu vào chiếc gối.

Tôi khóc tím tím cả đêm. Tôi không tài nào xua ánh mắt anh ra khỏi tâm trí mình. Gần sáng, hình như tôi đã có những giấc ngủ chập chờn. Tôi cũng không biết mình đang thức hay ngủ nữa.

Ngày 25-2,

Tôi đã không nói chuyện với Nosgnab cả tuần nay. Ngoại trừ thỉnh thoảng thấy anh ở trường ra, tôi hoàn toàn không gặp hay nói với anh câu nào. Tôi cố gắng ít ra khỏi phòng nhất có thể. Và những lúc bắt buộc phải ra khỏi phòng tôi cũng không gặp anh. Chắc anh cũng tránh mặt tôi bằng cách ở lý trong phòng. Thế nhưng cơm nước luôn được chuẩn bị sẵn sàng, phần cơm chỉ cho một người. Càng ngày tôi càng nhớ anh, càng muốn gặp anh. Tôi quyết định không ở trong phòng nữa mà lang thang bên ngoài thế nào cũng sẽ gặp anh.

Tôi ngồi chờ từ sáu giờ tối đến mười hai giờ đêm vẫn không thấy anh đâu. Càng chờ lại càng sốt ruột. Cuối cùng, tôi gõ cửa phòng anh:

- Nosgnab ơi, anh có trong đó không?

Không có tiếng trả lời. Hay anh ngủ rồi? Anh còn chưa ăn tối mà! Hay anh ăn trước khi tôi đi học về? Nếu vậy thì giờ sẽ bị đói. Tôi gọi to hơn:

- Nosgnab ơi, em vào được không?

Vẫn không có tiếng trả lời. Hay anh bị ốm? Tôi quyết định đẩy cửa bước vào. Trước mắt tôi là một căn phòng trống trơn. Anh không về nhà! Trong đầu tôi vang lên câu hỏi: Anh chỉ không về nhà tối nay thôi, hay anh không về nhà cả tuần nay? Tôi bắt đầu khóc. Tôi sợ anh sẽ không về luôn. Chắc chắn anh giận tôi lắm nên mới bỏ đi như vậy. Nhưng lỗi cũng tại anh chứ bộ! Mà dù có chuyện gì đi nữa anh cũng không nên bỏ đi chứ! Vậy mà dám nói hết lòng bảo vệ tôi! Đồ nói dối! Đồ xấu xa!

Tôi khóc tức tưởi trong phòng anh, rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Ngày 26-2,

Tôi cảm thấy có một bàn tay ấm áp đang sờ trán tôi. Tôi khẽ mở mắt. Anh đứng trước mặt tôi, ánh mắt thật dịu hiền. Nhớ lại cảm giác tối qua, hơi nóng bắt đầu bốc lên trán tôi:

- Nosgnab, anh thật quá đáng. Anh không thèm về nhà. Vậy mà dám nói bảo vệ em. Anh là đồ nói dối xấu xa.

Anh hơi sững người ngạc nhiên. Sau đó, anh nở nụ cười thiên sứ:

- Anh sẽ chuyển lời đến cậu ấy, Gnashna. Giờ em thấy đỡ hơn chưa?

Anh khẽ ngồi xuống cạnh mép giường tôi. Tôi nhìn anh khẽ ngạc nhiên:

- Anh là... Gnoignah?

Anh mỉm cười ấm áp:

- Là anh đây!

Tôi bật dậy, quên cả bệnh:

- Chẳng phải anh không được ra khỏi Hoàng cung sao?

Anh mỉm cười tinh nghịch:

- Ừ!
- Vậy sao anh ở đây?

Anh vừa cười, vừa đặt tôi nằm xuống:

- Mới sáng sớm Nosgnab gõ cửa phòng anh. Cậu ấy nói rằng em bị ốm. Và em đang rất giận cậu ấy. Cậu ấy nhờ anh chăm sóc em. Vì cậu ấy cho rằng sẽ tốt cho em hơn nếu anh chăm sóc.
- Còn Hoàng Cung thì sao?

Anh kéo mền đắp cho tôi:

- Cậu ấy đang ở đó.

Anh bảo tôi nằm yên chờ anh. Một lát sau anh bung vào một tô cháo nghi ngút khói. Anh cười cười:

- Chắc hẳn không ngon như Nosgnab nấu nhưng em ăn tạm đi.

Khi đỡ chén cháo từ tay anh, tôi nhận ra có nhiều chỗ trên bàn tay anh bị rộp. Tôi khẽ nói:

- Cảm ơn anh.

Anh xoa tay:

- Không cần cảm ơn, chỉ cần nghe anh nói là được.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy ạ?
- Chuyện mà hai đứa cãi nhau.

Một cảm giác nôn nao khó chịu xâm chiếm trái tim tôi. Gnoi gnaoh mỉm cười như nắng ấm xoa dịu tôi:

- Chỉ là một cuộc nói chuyện nhỏ thôi mà.

Ánh mắt của anh thật ấm áp. Nó khiến tôi không thể mở miệng từ chối. Tôi khẽ gật đầu.

- Anh biết cuộc sống ở đây khác hẳn so với cuộc sống cũ của em. Em đừng giận bọn anh. Phải! Bọn anh biết rõ về em hơn em tưởng rất nhiều. Hoàng tộc có rất nhiều bí mật để quản lý cái thế giới vô cùng phức tạp này mà. – Anh nháy mắt với tôi – Anh biết khá rõ về cuộc sống trước kia của em. Thế giới đó thật thanh bình. Nó khác hẳn vùng đất đầy những mưu toan này. Đó cũng là lý do ba mẹ và ông em đưa em đến đây. Anh biết cái chết của ba mẹ khiến em uất ức. Bọn anh cũng vậy thôi. Nếu gia đình em bị ly tán thì bọn anh cũng thế. Nhưng nỗi đau bọn anh phải gánh chịu lớn hơn em rất nhiều. Không phải bọn anh muốn gì cũng được. Anh hoàn toàn bị mất tự do trong cái Hoàng Cung ấy. Anh bị cầm tù đấy! Anh bị nhốt trong một nhà tù rất xa hoa. Cả Nosgnab cũng vậy. Dưới danh nghĩa Băng tộc cậu ấy thoải mái hơn anh một chút thôi. – Anh mỉm cười nhìn tôi - Chỉ em mới có một cuộc sống thanh bình, thanh thoi mà thôi. Em nói cậu ấy tàn nhẫn, độc ác, nhưng cậu ấy giết đi một số ít người để bảo vệ trạng thái hoà bình mong manh này. Em đã tiếp xúc với S&D nhưng đó không phải là thế lực duy nhất chống đối chúng ta. Tiếng là Hoàng tộc nhưng thực ra chỉ cần đi sai một nước chúng ta sẽ nhấn chìm cả thế giới này trong bể máu. Tội anh giấu em là mong em tránh xa được tất cả những mặt đen tối của thế giới này. Tội anh hi vọng sẽ trả lại cho em một cuộc sống bình yên. Tuy em bị truy đuổi nhưng thực ra, dưới sự bảo vệ của Nosgnab em sẽ an toàn. Còn hơn em trở thành một Hoàng tộc tối ngày ôm nỗi lo sợ bị ám sát. Nhưng một khi em đã vào tháp gỗ chuông thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kì phức tạp. Anh đã nói chuông là anh gõ nhưng chưa chắc họ tin. Có lẽ họ đã nghi ngờ em. Anh được biết tứ đại gia tộc đều cử người vào lớp em. Anh phải nhắc nhở em nên cực kì thận trọng và... đừng gây với Nosgnab nữa. Cậu ấy buồn nhiều lắm đó.

Anh kết thúc bài diễn thuyết bằng một nụ cười của thần mùa xuân. Tôi khẽ gật đầu.

- Tốt rồi. Em ngủ đi. Nosgnab sẽ về ngay thôi. Anh quay lại Hoàng Cung đây. Nhớ dưỡng bệnh cho tốt đó.

Anh kéo mền đắp cho tôi, khẽ hôn lên trán tôi rồi bước ra ngoài.

Tôi nhìn cánh cửa đóng lại. Từ từ, tôi chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh dậy thì mặt trời đã xuống núi. Có một người đang ngồi canh giấc ngủ cho tôi:

- Nosgnab?

Anh cười tinh nghịch:

- Công chúa có gì sai bảo ạ?

- Sao tối qua anh không về?

Anh mỉm cười:

- Nếu anh không về sao biết em bị ốm? Anh về muộn. Hôm qua, anh đi gặp mẹ.

Tôi thở phào:

- Vậy mà em cứ tưởng anh giận em nên bỏ nhà đi!

Anh nhéo má tôi trêu chọc:

- Anh không trẻ con vậy đâu!

Anh đặt tay lên trán tôi. Bàn tay anh mát lạnh, thật dễ chịu. Anh tự nói với chính mình hơn là nói với tôi:

- Em hạ sốt rồi!

Anh nhìn tôi đầy quan tâm:

- Em ăn tối nhé.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

- Chắc chắn ngon hơn của GnoIгнаoh nấu phải không? – Anh mỉm cười tự tin hỏi tôi.

- Anh ấy bị bỏng...

- Em yên tâm đi, người ta bôi thuốc cho anh ấy rồi. Hoàng tộc được chăm lo tới tận chân răng.

- Anh có nhớ anh ấy không?

Anh nhìn tôi kinh ngạc, rồi từ từ trả lời:

- Có. Nhưng từ khi có em thì thỉnh thoảng anh mới nhớ.

- Em nghe anh ấy nói về tình hình hiện nay rồi. Liệu có thể cho em tham gia với không?

Anh trả lời ngay lập tức bằng một giọng vô cùng kiên quyết:

- Không! Nguy hiểm lắm.
- Nhưng...
- Nếu em thuyết phục được GnoIгнаoh đồng ý anh sẽ không phản đối. Còn giờ thì ngủ đi.
- Nhưng em không ngủ được. Anh hát ru em ngủ đi.

Anh khẽ cốc đầu tôi và cất tiếng hát. Anh hát rất hay, rất hay. Đầu óc tôi cứ mụ mị dần đi. Và tôi đã có một giấc mơ đẹp.

Ngày 1-3,

Sự đời đúng thật khó lường. Tôi còn chưa kịp nói với GnoIгнаoh về ý định của mình thì tôi đã gặp mặt Gnouhnal. Thực ra cô ta đã me sẵn tôi ở cổng trường. Khi tôi vừa bước ra khỏi cổng, đã bị cô tóm chặt.

- Yên nào! – Cô thì thâm vào tai tôi.

Tôi thấy mình bị tổng lên một chiếc thảm bay. Chiếc thảm bay với tốc độ siêu nhanh. Tôi bị trói chặt và bị bịt miệng. Dây trói cứ vào tay tôi rất là đau. Không biết cái khi gì đang diễn ra vậy nhỉ? Tôi căng mắt theo dõi đường đi. Tôi mơ hồ nhận ra mình đang vào căn cứ trong rừng.

Khi thảm bay đáp xuống. Tôi bị khiêng vào hang động. Một kẻ to con, mặt mũi xấu xí vác tôi trên vai. Họ thả tôi trước mặt Đức Ngài. Vừa xoa đôi tay còn hằn dấu máu, tôi vừa lồm cồm bò dậy. Khi ngẩng đầu lên tôi nhận ra đứng cạnh Đức Ngài còn có một người nữa. Hắn ta rất quen. Gương mặt béo núng na, núng nính này tôi đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Phải rồi! Cái ông phì lũ đòi giết tôi khi tôi bị bắt cóc. Không phải lão làm cho chính phủ ư? Lão là người của S&D sao?

Lão giương cặp mắt heo ti hí nhìn tôi đầy ác cảm. Lão quay ra thì thâm to nhỏ với Đức Ngài. Tôi thấy ông ta gật đầu. Lão phì lũ tiến lại gần tôi cười đều giả:

- Mới không gặp một thời gian mà diện mạo cháu trông khác quá nhỉ? Thảo nào ta tìm miết mà không được. Cháu gan lắm dám ngang nhiên đi học nữa chứ! Không khác ba mẹ cháu chút nào. Rất gan dạ đấy! Nhưng cháu không thoát khỏi cái kết cục giống cha mẹ mình đâu.

Lão cười khát máu. Tôi phun nước bọt vào mặt lão. Lão nhìn tôi như hổ đói. Lão rít lên bằng cái thứ giọng tởm lợm của mình:

- Con ranh!

Lão tát tôi một cú trời giáng. Tôi thấy má mình nóng lên, và đau buốt. “Không được kêu la” – Tôi tự nhủ.

Gnoulmal ngọt ngào xoa bên má bị tát của tôi, trách cứ nhẹ nhàng lão phỉ lữ:

- Malmaht, ngài không nên đánh trẻ con như vậy. Ngài sẽ làm nó sợ đó.

Quay sang tôi, cô ta cười thân thiện:

- Con có gì nói không nào. Nếu con ngoan ngoãn Đức Ngài sẽ lại thương yêu con như xưa.

Tôi nhìn cô ta đầy khinh bỉ. Một người đàn bà giả dối và lươn lẹo. Tôi nói với cô ta:

- Ngày còn bé, khi nhìn cô cháu liên tưởng tới một bông hoa cúc trắng tinh khiết còn bây giờ nhìn cô cháu cảm thấy tẻ như đang đứng trước một con hồ ly chín đuôi giảo hoạt. Cháu chỉ muốn hỏi cô một điều thôi. Cô có liên quan gì đến cái chết của ba mẹ cháu không? Có phải cô bán đứng họ như hôm nay bán đứng cháu không?

- Kìa cháu yêu, cháu có biết mình đang nói gì hay không? Nếu cứ tiếp tục cứng đầu như vậy cháu sẽ chết tức tưởi như cha mẹ cháu vậy. Hãy ngoan ngoãn và cháu sẽ được sống.

- Vậy là các người hại chết cha mẹ tôi?

- Không! Là bọn Hoàng tộc ngu muội đã giết cha mẹ cháu đấy chứ. Chúng ta chỉ nói cho chúng biết cha mẹ cháu là người của chúng ta thôi. Và như cháu biết đấy chúng ta chỉ nói sự thật thôi mà.

- Câu cuối cùng, có phải cô bán đứng bố mẹ tôi để có địa vị hôm nay không?

- Không! Cô làm thế là vì muốn tổ chức được trong sạch thôi. Ba mẹ cháu là đồ gián điệp hai mang. Cháu biết điều đó xấu xa như thế nào không?

- Tôi hiểu rồi. Cảm ơn đã giải đáp thắc mắc của tôi.

Cô ta cười toe toét:

- Phải thế chứ. Cháu thông minh hơn cha mẹ rất nhiều.

- Tôi hiểu rằng các người là một đám quái vật đáng kinh tởm đội lốt người. Tôi tự hào về những gì cha mẹ tôi đã làm.

Một tát! Cô ta tát tôi một cái trời giáng. Thật đáng thương ôi cái má của tôi. Tôi nghe tiếng Đức Ngài vang vọng:

- Giết nó đi.

Một đám quái vật cùng chĩa đũa phép vào tôi. Trước khi lời nguyện của chúng chạm vào tôi, viên ngọc lưu ly bùng sáng. Mọi lời nguyện đều vô hiệu. Nhớ tới lời Gnoignao nói, tôi thấy mình nên giết tên Đức Ngài ấy. Giết hắn sẽ bảo vệ biết bao nhiêu mạng sống. Nghĩ là làm. Tôi rút quyền trượng ra khỏi thắt lưng, hét lớn:

- Hỡi những vị thần vĩ đại, xin người hãy mang sức mạnh của mình tiêu diệt bọn ác quỷ

này, xin người hãy giúp con tẩy uế cõi này.

Một luồng sáng vô cùng rực rỡ xuất hiện chiếu sáng hang động tối tăm này. Luồng sáng như mang theo một sự phấn nộ khôn cùng, muốn thiêu chết những kẻ tàn ác. Bỗng nhiên luồng sáng vụt tắt, trả lại cho hang động sự tăm tối thường lệ. Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy Đức Ngài đứng trước mặt. Hắn ta cười khùng khục, đôi mắt tăm tối như địa ngục chiếu thẳng vào tôi:

- Oắt con! Mày tưởng mày giỏi lắm ư? Chỉ là một con nhóc ngu ngốc mà thôi. Mày sẽ phải chết! – lão rít lên qua kẽ răng.

Trong phút chốc tôi nhận ra ác quỷ trong đôi mắt hắn. Hắn đã bán linh hồn cho quỷ dữ. Tôi phải tiêu diệt hắn. Nắm chắc quyền trượng trong tay, tôi lao vào cuộc đối đầu một mất một còn.

Một làn gió mạnh quét qua hang. Tôi nghe các thiên thần gió thầm thì:

- Giờ chưa phải lúc. Mau đi thôi!

Có lẽ do sự cộng hưởng của làn gió và ngọc Lưu Ly, tôi nhanh chóng bị cuốn vào làn gió.